

Nummer. 1.

Esoterisch magische Kring. 14 September 1965.

Aan het begin van deze reeks bijeenkomsten zou ik graag een paar woorden zeggen.

Allereerst zal het u bekend zijn, dat wij ons op het ogenblik bevinden in een afhandelingsperiode, waarin dus vele grote schokken en invloeden op allerhand terrein door de mensheid verwerkt moesten worden. Dit zal waarschijnlijk de eerste bijeenkomsten nog wel invloed uitoefenen op datgene, wat gebracht kan worden. Voor vanavond betekent dit, dat ik u het eerste gedeelte van de avond moet bezighouden en ik hoop dat op een vruchtdragende wijze te doen. Wij zullen dan moeten pauseren. Daarna krijgt u een spreker, die behorende tot een wat hogere groepering van onze eigen orde u dus verdere toelichtingen zal geven en eventueel ook lessen of leringen.

Ik zou dan allereerst graag willen spreken over een van de dingen, die voor deze tijd van het allerhoogste belang zijn en die gelijktijdig berusten op de innerlijke waarde, het innerlijk bestreven van de mens. Ik doel hierbij op het begrip harmonie.

Deze term, zo vaak gebruikt, is zeer moeilijk te omschrijven. Heel veel mensen zijn ten dele blind. Wanneer zij zien naar de wereld, zien zij alleen het spiegelbeeld van zichzelf, waarin zij ook hun gelijken erkennen. Al het andere is voor hen als niet-bestaand. Zo is er voor hen een voortdurende strijd tussen het erkende en het niet-erkende. Anderen weer zoeken in zichzelf een perfectie, die zij niet kunnen bereiken en klagen daarvoor zichzelf aan. Zo - schouwende naar het duister - erkennen zij het licht niet en wandelen in het duister, waar zij in het licht zouden kunnen wandelen.

Deze begrippen van harmonie (of juist gezegd, dit waren begrippen van disharmonie) maar de begrippen van harmonie, die wij nodig hebben, willen wij ons ook in de tijd in het geestelijk streven, in het geestelijk werk kunnen invoegen, kan ik alleen met enige dichterlijke vrijheid omschrijven. U moet dit dus niet zien als een letterlijke verklaring, maar als een poging om het gevoel weer te geven van harmonie.

Het is harmonie, wanneer de kleuren van de zon weerkaatsen in je ogen en worden voor jou tot een melodie, die je zou willen zingen.

Het is harmonie, wanneer in het nachtelijk fluweel het schitteren van de sterren voor jou wordt het leven van de zon en het erkennen van de noodzaak van dag en nacht.

Harmonie is in anderen dat weinige zien, wat ze met je gemeen hebben en zo begrijpen, dat de bindende factoren belangrijker zijn dan de verschillen.

Harmonie kun je niet uitdrukken met woorden alleen. Het is een samenvoeging van vele details waardoor een klank een kleur illustreert, de kleur tot een beeld wordt en het beeld zelf zich weer fixeert als een woord. Het zijn denkbeelden, die vanuit zich a.h.w. het al omgrenzen, zonder zichzelf daarbij te verliezen. Het is het begrip, dat in dieren, in planten, in alle leven de heiligheid van het leven ziet, zonder die heiligheid van het leven te maken tot een overdreven fetisch of een afgod. Harmonie is de erkenning dat er geen deugd kan zijn, zonder dat er geen liefde kan zijn zonder haat, dat er geen menselijk bestaan kan zijn zonder fouten.

Wanneer je zoekt naar een harmonie met het Hogere, dan ben je geneigd om uit te gaan van de grootste krachten, van het sterkste licht. Je zoekt de harmonie met datgene, wat voor jou nog niet kenbaar is. Maar is dat juist? Zou b.v. een eenvoudige straatslijper, die om zich innerlijk te verrijken met vorsten wil spreken, ooit de juiste woorden kunnen vinden? Zou een vorst, die alleen aan zijn waardigheid denkt, ooit kunnen begrijpen wat er leeft in het hart van een eenvoudige werkman? Die dingen zijn niet te vereenzelvigen.

Wij hebben door ons bestaan, door onze geestelijke training en onze geestelijke scholing, een bepaalde richting,. Wij hebben eigenschappen gekregen, zoals een mens door scholing, door opvoeding, door milieu een bepaald karakter, een bepaald type wordt temidden van de andere mensen. En onze harmonie kan nooit gericht zijn op datgene, wat zo ver boven ons ligt.

Maar wanneer die eenvoudige straatslijper in harmonie is met anderen (misschien ook straatslijpers, mensen die hij nog kan begrijpen) en zij gezamenlijk trachten een vorst te begrijpen, dan is de kans heel groot, dat er een contact kan ontstaan. De harmonie is niet het

doel, zij is de basis. Zij is niet de bereiking, zij is het fundament waarop de bereiking moet worden.

In dagen als deze zie je eigenlijk de disharmonie over het algemeen overheersen. En dat is begrijpelijk. Want de mensen zien alles vanuit hun eigen standpunt. De Pakistani zien hun belangen in Kasmir alleen vanuit hun eigen godsdienstig gekleurd standpunt. India ziet het probleem Kasmir alleen vanuit de politieke belangen, die een hele staat zouden kunnen vernietigen. En beide zien ze niet, dat de ander ook gelijk heeft. Zij zien niet in, dat het belangrijkste is, dat de mensen gelukkig leven, dat de mensen de mogelijkheid krijgen om zich te ontwikkelen. Zij zien alleen hun eigen belang. Zij zien naar hun godsdienst, naar hun staat, naar hun aanzien, naar hun gezag en ze offeren daaraan alle dingen op.

Dit is de dwaasheid, die in deze dagen steeds weer disharmonie baart. Wanneer wij denken aan partijbelangen en de partij stellen boven al het andere, dan zullen wij blind zijn voor de behoeften, voor de noden, voor de mogelijkheden, die in anderen schuilen. En daardoor zal er een strijd en een disharmonie ontstaan, een omwenteling misschien die niet noodzakelijk is, die schadelijk is. Terwijl door de samenwerking de rust verkregen zou kunnen worden om waarlijk jezelf te zijn.

In de esoterie wordt het doel niet alleen vaak hoog gesteld. Maar het wordt ook zo vaak onpractisch gesteld. Wanneer ik kan communiceren met de hoogste engelen, maar ik kan niets van wat zij mededelen, niets van wat zij voor mij betekenen, in mijn wereld verder aanzijn geven, kenbaar maken, dan is wat het leven betreft dit contact nutteloos.

Wanneer ik alle wijsheid in de wereld bezit en ik ben niet in staat om waar het nodig is iets van die wijsheid aan anderen te geven, dan is mijn wijsheid als een vlaag wind, die voorbij stuift en niets achterlaat dan hoogstens wat stof en verwarring. Harmonie is juist de kracht, waardoor alles wat wij in het hoogste kennen zin krijgt ook in eigen leven, in eigen wereld, in de medemensen.

Je moet weten, dat de medemens niet terzijde kan worden gesteld. Je moet begrijpen, dat zelfs in de grootste eenzaamheid de meest heilige man van een vergeten klooster in Tibet of in een verwaarloosde hut, een kluizenaarshol misschien in de hoge Himalaya's in zijn eenzaamheid voortdurend belast en geprangd wordt door het contact met mensen. En wanneer hij dit contact afwijst, dan is hij dor als een woestijn. Maar wanneer hij in zijn eenzaamheid dit contact aanvaardt en het mee verwerkt in zijn wezen en zijn denken, dan wordt hij vaak een belangrijke bron van begrip, van naastenliefde, van ontwikkeling voor allen, die zonder hem misschien te kennen of in contact met hem te zijn vallen binnen het bereik van zijn invloed.

Dit is dus wel het basispunt, het eerste punt, waar je bij het begin van een nieuw jaar over zou moeten spreken. Harmonie is de noodzaak. Zonder harmonie geen bereiking. Zonder harmonie is de hoogste waarde, die je in jezelf ontdekt, nutteloos, een werktuig, dat terzijde is geworpen en niet gebruikt wordt.

We moeten dus proberen om de harmonie niet op te bouwen vanuit een te sterk bovenzinnelijk denken of vanuit een godsdienstige redenering alleen. De harmonie moet eerst een deel zijn van je eigen beleven, van je erkennen van wereld, van mensheid, van plant, van dier, van cosmos, van geest al wat er voor je kenbaar is.

Hoe kun je harmonie tot uiting brengen? Ik zou zeggen, dat de harmonie niet noodzakelijkerwijze altijd een actieve factor is. Zij is vaak passief. Zij geeft de ander de ruimte om zichzelf te zijn. Zij begrijpt. Maar ze moet altijd een kracht in zich dragen. Zij moet actief kunnen worden. Daarom geldt begrijp de medemensen. Tracht niet de geschillen, die in de wereld zijn, weg te cijferen of weg te praten, want dat gaat niet. Maar probeer zelfs in die geschillen de kleine mogelijkheden tot samenwerking te ontdekken. Probeer in de grootste nutteloosheid en waardeloosheid van al wat je rond je ziet ergens dat enige punt van nut te vinden, dat enige punt van contact, waardoor het voor jou nog leeft.

Denk niet dat dit gering is. Elke lering, die u krijgt over de hoogste levenswaarden, is zinloos, wanneer u niet eerst in uzelf deze verbondenheid met het leven vindt, waardoor het Hogere zijn inhoud, zijn betekenis kan verkrijgen voor u.

Er is de bekende voorstelling van de levensboom. Er zijn veel mensen, die dit zich voorstellen als een gaan van pad tot pad, een gaan van bron tot bron, totdat je alle krachten en engelen

erkend hebt. En ze begrijpen niet, dat je een boom niet kunt zien als een afzonderlijk stel wortels en een afzonderlijke kruin of kroon, dat je niet kunt kijken naar de zijtakken en naar de stam alleen. De boom is slechts een levende boom, omdat hij en wortel en stam en kruin en takken bezit. Wat wij zoeken kan niet zijn het stijgen uit de verwarring en de chaos naar de absolute vorming en het absolute licht. Het is het in ons verenigen van de absolute chaos en het absolute van vorming en licht op een wijze, waarop deze zichzelf kunnen blijven maar in een relatie staan, die een actie in licht en duister gelijktijdig mogelijk maken.

Misschien klinkt u dit een beetje ingewikkeld en ik zal het u niet kwalijk nemen want de mens denkt steeds aan het zwoegen van mijlpaal tot mijlpaal, van post tot post. Maar is dit wel waar? Wanneer u hier bij elkaar bent, dan telt u een aanmerkelijk aantal jaren. Maar de herinneringen, zelfs de niet meer bewust herinnerde waarden van de eerste dagen. van uw leven ja, zelfs van perioden daarvoor zijn vandaag nog deel van uw wezen. U bent niet alleen maar een reiziger, u bent de weg. En zoals de weg zich uitstrekt als een lint, gaande door het landschap van stad tot stad, van dorp tot dorp, van beginpunt tot eindpunt, zo is de mens een geheel. Hij gaat wel door de tijd, maar zijn weg door de tijd is het geheel van zijn wezen. Je kunt het verleden niet uitwissen en je kunt de toekomst niet zo veranderen, dat je wezen daardoor een ander zou zijn. Je bent jezelf. Alles wat je beat geweest, alles wat je zult zijn, voegt zich tezamen tot een geheel. De harmonie, die je zoekt met anderen, kan dan ook niet alleen gebaseerd zijn op dit moment. Het is gebaseerd op wat jij bent in je geheel. Het is het totaal van je mogelijkheden en het totaal van je krachten in verleden en toekomst, die zich steeds weer samenvoegen in het moment heden, het moment waarin de harmonie beseft wordt.

Een eigenaardig verschijnsel bij de mens is, dat wanneer hij ouder wordt hij onmiddellijk begint te schelden op de jeugd en dat, terwijl hij jong zijnde niets anders wist te doen dan te schelden op de ouderen, die hem niet begrepen. Wanneer die mens zich herinnert wat zijn eigen jeugd was, dan heeft hij deze jeugd in zich. En de jeugd van vandaag spreekt tot hem. Hij kan haar begrijpen. Ook al zal hij het misschien niet altijd eens zijn met haar motiveringen, met de wijze waarop zij iets tot uitdrukking brengt, hij kan het begrijpen. Er is een punt van beroering. Er is harmonie.

En wanneer de jongere leert te begrijpen dat de oudere in een wat andere wereld leeft, dan zal hij daardoor ook de oudere kunnen respecteren en begrijpen, zonder hem daarbij op een voetstuk te zetten als een soort god, die door de tijd is geboetseerd of hem te verachten als een nutteloos, verroest stukje oud. ijzer, dat aangevreten door de tand des tijds zijn zin en zijn waarde verloren heeft.

Dit lijkt allemaal bijkomstig, maar dit is het wezen. juist van de harmonie, waarmee wij moeten werken. Het is het begin punt, waar al het andere op berust. Ik wil trachten u dit iets duidelijker te maken door u nu eerst een stukje van het innerlijk pad te beschrijven en te trachten de realisaties in de mens dan te herleiden tot de feiten, die in de harmonie tot uitdrukking komen.

Wanneer je in jezelf zoekt, dan is het eerste wat je altijd vindt de ellende van je eigen fouten, de onmogelijkheid jezelf volledig te beheersen, de zinloosheid van een groot gedeelte van wat je bent, wat je doet en wat je leeft. De mens, die daartegen aanloopt, ach, die komt niet verder. Die zal nooit een waar esotericus worden. Pas de mens, die in dit alles het kleine beetje, dat zinrijk schijnt, volgt als een draad van Ariadne door de doolhof der verschillende waarden, komt tot een punt waarop hij zegt; De zin van mijn leven is niet het geheel van wat ik schijn te zijn. Het is een klein deel in mijzelf. Dit is de waarde. die mij aldoor drijft. Dit is de kracht, die hoe ik ze ook wil ontleden of verklaren altijd in mij aanwezig is. Dit is de zin van mijn bestaan. En pas als hij die zin van het bestaan vindt, kan hij zeggen; Dit is dus de functie van het Hogere in mij. Wanneer ik dit aanvaard heb, dan moet ook het Hogere voor mij bereikbaar zijn.

En je gaat dan zien, hoe die hogere krachten en waarden vorm en gestalte krijgen. Vaag meestal, als tekeningen in de wolken, die alweer ver gleden zijn terwijl je kijkt. Maar toch steeds terugkerend, steeds met eenzelfde aangezicht, alsof zich ergens letters aaneenrijen, vluchtig verwazend weer en toch woorden spellend. Zo bereik je je eerste innerlijke contact met God.

En dit wordt een begrip van kracht. Want dat ene punt, dat in je leven de drijfveer is, de werkelijk waarde, blijkt dan plotseling ook het vermogen te zijn om anderen te benaderen. En dan sta je voor een keuze.

De mens, die de harmonie niet als basis neemt, zal zodra hij die verwarring overwonnen heeft verder willen gaan. Hij zal steeds verder willen gaan en alles achterlaten. Maar je kunt het leven, je kunt jezelf niet achterlaten. Zelfs wanneer je het lichaam achterlaat, gaat dat wat het lichaam voor jou was mee. Het is niet uit te blussen. En daarom zul je elke keer, wanneer je bereikt hebt, trachten die bereiking te zien in verband met je eigen wereld. Je moet haar terugzoeken in anderen. Je moet de betekenis voor anderen daarvan zoeken. En je moet trachten ernaar te handelen en ernaar te leven.

Wanneer je dan komt tot het contact met hogere kracht en hoogste geest, dan zou je kunnen zeggen, zoals ingewijden en uitverkorenen in de loop der tijden; Het is God, Die in mij spreekt en door mij spreekt tot u. Dan is de kracht, die je uitstraalt, voor jou niet je eigen kracht. Het is de kracht Gods. Je hebt er geen recht op. Zij is de uitdrukking van God in jou en in anderen. Door de harmonie verweef je a.h.w. de hoogste wereld met de laagste.

Hij, die slechts trappen wil lopen, zal altijd op een kleine trede staan, beneden zich de afgrond en boven zich het onoverzichtelijke en het onbereikbare. Maar hij die naast zich steeds weer een deel van zijn bewegingsmogelijkheid uitbreidt, hij overziet voortdurend de plaats waarop hij staat geheel. En al het nieuwe, dat zich daar aan toevoegt, wat ingevoegd wordt in de bestaanswaarde, dat krijgt automatisch zijn plaats.

Misschien kunt u mij beter begrijpen, wanneer ik het zo stel; Degeen die een berg of een trap beklimt, mag niet naar beneden kijken. Hij kan geen moed putten, geen kracht en geen ervaring putten uit wat is geweest. Hij moet altijd weer opnieuw beginnen en verder gaan. En daar in staat hij steeds weer alleen. Degeen die a.h.w. zijn wereld laat groeien, behoudt wat hij was. Alles wat is geweest, alles wat zijn kan, alle erkenningen in de wereld krijgen wel een andere betekenis, want er komt iets nieuws bij, maar het blijft voortdurend beschikbaar. Het is alsof de oorspronkelijke waarden steeds aangroeien. Een kapitaal, dat 100% rente per dag kan opbrengen soms. Het is niet vandaag werken om te leven en morgen, arm, opnieuw werken om te leven en tenslotte het leven zelf idem als werken, wat het zeker niet is.

De grootmachten, die op het ogenblik op deze wereld werkzaam zijn, zijn krachten die harmonie zoeken. Maar het vreemde voor de mens is, dat zij deze harmonie niet zoeken in het veranderen van de mensheid. Zij veranderen de mensheid niet en vervormen haar niet tot het beeld, tot de weerschijn van hun eigen begrip en waarde. Integendeel, zij helpen die mens om zichzelf te zijn, zelfs in de nadelige dingen. Zij geven die mens de mogelijkheid zich uit te leven, zelfs wanneer zij weten dat het niet helemaal juist is. Want zij erkennen in die mens eens iets van zichzelf. En alleen daar, waar de mens zichzelf zou vernietigen, daar trachten zij hem te leiden en te helpen, opdat de harmonie die er is kan voortbestaan.

Je kunt van een mens op aarde misschien niet verwachten, dat hij op deze wijze denkt, leeft en werkt. Maar je mag toch wel van hem verwachten, dat hij het verschil gaat zien tussen een in je opeenstapelen van wonderlijke belevingen en stellingen en het in jezelf verwerven van krachten, van wijsheid, die je voortdurend kunt toepassen.

Als ik geld heb en ik leg het in een kluis, dan is het dood. Wanneer ik het geld uitgeef, ik doe het werken, dan kan ik mijn kapitaal in stand houden en uitbreiden en gelijktijdig vele anderen d. m. v. dat geld a.h.w. helpen om te leven. Zo moet u dat zien met uw innerlijke kracht. Zo moet u het ook beschouwen, wanneer de geest probeert in te grijpen.

Ik heb u al gezegd, dat de voorbeelden die ik u hierbij heb genoemd, u niet allemaal moet beschouwen als volledig concrete waarden. Het is een poging om een gevoel te schetsen, om een emotie weer te geven. Want harmonie is geen begrip. Het is zelfs geen willen. Het is een toestand. Die toestand kan door willen, kan door begrip bereikt worden. Maar die toestand zelf is meer dan deze, zij is anders dan deze. En daarom ga je onwillekeurig zoeken naar de woorden, die macht hebben.

Een woord dat macht heeft is een schijnbare dwaasheid. Maar wanneer de mens leeft in het woord dat hij spreekt, dan heeft het woord de macht van zijn wezen. Hij is er harmonisch mee. En zo zoek ik naar de woorden die mijn begrippen omtrent de harmonie en de innerlijke bewustwording van deze dagen kunnen schetsen.

In veel mensen is een flauwe weerschijn van iets, wat zij vermoeden. Een lamp, een licht, een vuur, waarvan het eigen wezen niet erkend is en alleen de wisselende weerschijn binnen het ik zin krijgt. Het is als een veelheid van lichtreclames, die zich weerspiegelen door een nachtelijke ruit, zodat je een schermutseling ziet van wat kleuren en flikkeringen en toch niet weet, vanwaar ze stammen. Dan ga je kijken in het licht. En die flakkering maakt het je mogelijk je eigen wereld, je eigen kamer te kennen. In de vele veranderingen van kleur kleurt de kamer mede. Ze krijgt andere aangezichten. Zij leeft a.h.w. en ze spreekt tot je.

Zoals dit kan zijn voor een mens, die eenzaam ligt in een hotel in een verre stad, of die misschien droomt in een kamer, waar van buiten uit enig licht binnendringt, zo is het voor de mens waar, dat al wat wij van goddelijke waarde erkennen eigenlijk niets is dan een weerschijn. Wij kennen de Bron niet. Maar we kunnen zien.

En het belangrijke van het licht is in het begin niet zijn bron. Het is de mogelijkheid tot oriëntatie. Door ons te oriënteren zijn wij niet meer geïsoleerd in het duister. Wij kunnen ons bewegen. Wij kunnen misschien zelf licht maken. Wij kunnen, wanneer wij die lichten van buiten niet helemaal willen buitensluiten trachten om iets van de bron te zien en zelfs ons eigen handelen en denken daarmee synchroniseren.

En dat is het begin van harmonie. Wanneer mijn wezen reageert synchroon met het bewustzijn, dat daarin steeds voor een ogenblik oplaait, wanneer mijn wezen krachten put, niet uit een stalling van geloof maar uit het innerlijk gevoel van aanvaarding van geloof, dat regelmatig in mij weerkeert, dan zal het geloof een kracht zijn.

Wanneer ik dan verder ga, dan worden mijn werelden vervlochten met die vele andere werelden, die er zijn. Zoals ik de wereld van de mensen zie, anders dan u maar toch begrijpelijk en vatbaar, zo ziet u dan vanuit uzelf werelden. Werelden die vreemd zijn. Vreemd misschien als het spel van de lichtgevende vissen in het diepst van de oceaan. Vreemd als een rookwolk, die drijft boven een brand misschien. Maar een wereld. En die wereld leren zien, te begrijpen hoe zij spreekt in overeenstemming met je eigen wereld, handelen volgens de mogelijkheden, die je zo verkregen hebt, dat maakt steeds weer nieuwe werelden toegankelijk. De sleutel van de bewustwording is niet de overpeinzing. Zij is de actie, die haar zin en kracht in de overpeinzing heeft gevonden. De goddelijke liefde is niet een stelling, die wij verkondigen of een geloofswaarde, die wij beleven. Zij is de concrete weergave van de wereldaanvaarding in ons. En slechts indien wij de wereld kunnen liefhebben, kunnen wij een goddelijke liefde begrijpen.

In het geheel van de volgende lessen zult u geconfronteerd worden met alles, wat in deze tijd belangrijk is. Al datgene, wat juist voor het innerlijk pad zo buitengewoon nuttig kan zijn. En heel vaak zal het u lijken, of het hierbij gaat om betrekkelijk eenvoudige en wat hoogdravende leringen. Theorieën waartegen uw verstand "ja" roept en waarvan uw hart zegt; Ja, zo is het, zo is het altijd geweest. Maar die dingen hebben geen zin en betekenis, wanneer ze niet in u bestaan. Het is niet wat u denkt, het is wat u leeft. Het is niet het ogenblik van vandaag alleen, dat bepalend is, maar het is de plaats die vandaag heeft in het totaal van uw wezen in de tijd.

Er zijn veel theorieën te scheppen natuurlijk. Ik wil daar niet te lang bij blijven stilstaan. Maar ik wil alleen proberen om u iets te laten zien van het licht, dat voor mij dus zo uitermate belangrijk is en dat ik juist in deze harmonie zoek te vinden.

Wanneer de hoogste sfeer een lichtende gloed is, dan verblindt zij mij als een zon. Wie op aarde zien wil naar de zon, hij neemt berookt glas een sluier die veel van het licht wegneemt maar het wezen van de zon doet zien. Wie ziet naar de hoogste werelden, hij moet zien door het beroete glas van zijn onbeperkt zijn en zijn beperkt vermogen, om het wezen van het Hogere te definiëren.

De mens die de zon ziet, ziet een kleine schijf, een stralende knoop, die ergens aan de hemel hangt. Hij ziet niet de kolkende atmosfeer van de zon. Hij ziet niet de felheid met de voortdurende wisselingen. van haar vaste kern. Hij ziet niet de uitschietende stormen, die de cosmos schijnen te willen veroveren, die de protuberans vormt. Hij ziet er maar een klein beetje van. Maar hij kan de zon zien.

Wanneer ik zie naar een hogere sfeer, dan wil ik zien door wat ik ben. Niet mijzelf verwaarlozen of verlaten, niet mij baserende op stellingen en theorieën, die tenslotte geen

weerklink vinden in mijn wezen. Ik wil haar zien. Ik wil mij gewennen aan het beeld, opdat ik zodra ik groter ben wat filters kan wegnemen en wat meer van de werkelijkheid kan ervaren.

De hoogste kracht, de hoogste wereld is altijd met je. Een bekende doodoener die in elke kerk weerklinkt, die behoort tot de verzekering, die een ieder u geeft, die over de geest wil spreken. Zij is met je, omdat zij deel is van je.

Een bekend beeld; de mens is als een ijsberg. Zijn bewustzijn is een kleine piek, die boven water drijft. Daaronder is de veelheid van zijn werkelijke wezen, onvermoed misschien met voor anderen gevaarlijke klippen. Maar het geheel is de ijsberg. Niet de top. Het geheel van uw wezen, dat is uw werkelijkheid. En het is uit deze werkelijkheid, dat het Hogere voor u actief erkend wordt. Uw deelgenootschap, uw verbonden zijn met stralen en sferen, met Heren van Kracht en waarden van Licht. Uw deelgenootschap misschien aan het werk van Orden en Broederschap. Het is alles buiten uw bewustzijn van alle dag om, maar deel van uw wezen. Zoals elke sfeer deel is van mijn persoonlijkheid. Zoals uw verbondenheid met al het zijnde, datgene wat beseft, en gevoel van harmonie schept, in feite de werkelijkheid van uw wezen is.

In die werkelijkheid is tijd een hanteerbare en Veranderbare, een plaatsbare factor. In dit werkelijke ik zijn de sferen niet gescheiden werelden, die je met veel moeite vanuit de andere wereld betreedt, maar altijd begrensd ziet. Het is één geheel.

Esoterie is de erkenning van je eigen wezen. En die erkenning zal niet altijd de mogelijkheid geven om tot volledig bewustzijn te brengen al wat verborgen blijft onder de waterspiegel van het onbegrepen zijn. Maar je kunt toch althans de contouren aanvoelen. Je kunt steeds meer weten waar je behoort, wat je bent.

Het vinden van vrede is daarbij geloof ik zelfaanvaarding geworden. Het vinden van een harmonie is de aanvaarding van de verbondenheid met het Zijnde. En bewustwording is niets meer of minder geworden dan de uitdrukking van de vrede en de harmonie, die in jezelf leven. Zoals ik uitreik naar de hoogste sfeer en weet, dat wat ik ervan zie een vertekend, een flauw beeld is van de werkelijkheid, zo voel ik mij er toch één mee. Mijn wezen ziet en begrijpt en ik leef er ergens in.

U leeft heel vaak in werelden, die niet helemaal reëel zijn, omdat u ze niet kunt aanvaarden als realiteit. Maar indien u ze kunt toepassen op uw werkelijkheid, zijn ze dan niet echt? Zijn ze dan niet levend? Zijn ze dan niet een waarlijk deel van uw bestaan? En daarom wil ik mijn bijdrage voor vanavond beëindigen met deze opmerking

Harmonie is natuurlijk de basis van alle dingen. Maar wij moeten ook leren het onwerkelijke, de fantasiewereld, de droomwereld, de theoretische, de filosofische wereld in onszelf te herleiden tot een werktuig voor onze eigen wereld. Zo brengen wij de kennis van wat verborgen is onder de spiegel van het bewustzijn terug tot een voor het bewustzijn bruikbaar gegeven. De top wordt niet groter, maar zij is in staat haar eigen bewegingen te begrijpen en daardoor haar eigen baan te beseffen.

Als u in al hetgeen u hoort hiermede rekening wilt houden, dan zullen ook de lessen van de komende tijd, naar ik aanneem, voor u vaak een grote innerlijke betekenis kunnen verkrijgen. Zoekt u er alleen een mooie theorie in, of een gevoel dat beleefd wordt en dan terzijde gesteld, dan heeft het weinig zin in esoterische, in menselijke betekenis. Het heeft dan alleen maar de waarde van een ogenblik van ontspanning misschien. En ik hoop, dat deze lessen meer zullen worden.

Na de pauze krijgt u contact met een van de hogere sprekers van onze groep. En ik meen, dat zijn inleiding het u mogelijk zal maken om in de komende tijd ook gastsprekers meer te begrijpen in hun werkelijke betekenis en hen niet te zien als een fenomeen dat zich manifesteert, of een emotie die alleen uw eigen emotionaliteit bevestigt.

o-o-o-o-o-o-o

In een veelheid van actie en verwarring is langzaam aan een vorm, geschapen, een matrix, waaruit zich een nieuwe tijd kan vormen. En belangrijk is daarbij ook zeker, dat wij meer en meer de mogelijkheid gaan vinden om tot enkele individueel door te dringen en in hen een toestand van verlichting, van ingewijd worden tot stand te brengen.

De krachten, die men inwijding noemt, zijn niet altijd gemakkelijk te beleven of zelfs te erkennen. Het is een geleidelijke verandering in het eigen wezen en in het leven rond je,

waardoor je - zonder het te beseffen - andere waarden gaat geven aan de dingen, andere gedachten krijgt en op den duur andere mogelijkheden verwerft in de materie en in de geest.

De belangrijkheid van deze inwijdingsmogelijkheden kunnen wij nog niet geheel overzien. Want altijd weer is daar de mens met zijn vrije wil, met zijn angst voor het onbekende, die - zelfs wanneer hij beroerd wordt - terugkeert of op grond van opvoeding, van godsdienst, van sociale orde de in hem rijzende mogelijkheden verwerpt.

Dit is een van de grote problemen, waarmee wij allen te worstelen hebben. De werkelijkheid van uw eigen wereld zowel als van de geest is een werkelijkheid, die niet past binnen het kader van menselijke regels. Het is een wereld die zich onttrekt althans grotendeels aan menselijke logica. Het is een wereld, waarbij de schijnbaar onzinnige en vreemde gedachten en werkingen een eigen betekenis krijgen. Factoren worden belangrijker, vaster dan b. v. een steen, een zee.

U zult begrijpen, dat wij juist hierdoor sterk bewogen zijn. Want het ogenblik dat de mens in zichzelf licht gaat vinden, is het ogenblik waarop het isolement, dat voor een groot gedeelte van de geestelijke waarden bestaat, verbroken wordt. Op het ogenblik dat de mens zijn harnas van conventie afwerpt en daarvoor in de plaats komt tot een eenvoudige aanpassing aan een erkende werkelijkheid, aan erkende mogelijkheden, is veel van de chaos en de mislukking, die ons thans weer tot een ingrijpen op uw wereld heeft gedwongen, overwonnen.

Toen wij tezamen kwamen en spraken over deze tijd, kort nadat een feest van volle, maan was gevierd, werden wij haast verdoofd door een licht met een zo sterke trilling, dat wij sidderden en beefden als gras, dat zich buigt voor de wind. En wij hebben ons afgevraagd; Wat betekent dit?

En nu ik langzaam maar zeker het panorama der gebeurtenissen zich zie ontrollen, nu pas ga ik begrijpen wat er gebeurd is, wat de zin is van al wat wij ervaren hebben, al wat wij aanschouwden.

Ik zou u dit gaarne in een meer abstracte vorm willen presenteren. U niet de beschrijving gevend van de gebeurtenissen, maar de overpeinzing die daaruit is voortgekomen u voorleggende, zonder verdere aanvulling of commentaar.

De kern van je bestaan is een geloof aan het onbegrijpelijke, aan God. Zolang wij die God alleen zien als een verre kracht of een verklaring, kunnen wij Hem aanvaarden en verwerken. Maar naarmate wij meer in harmonie worden gebracht met die God, naarmate Hij ons meer direct beroert, ontdekken wij hoe zwak wij zijn in verhouding. De beelden die in ons rijzen zijn niet de beelden, die uit die God zijn voortgekomen, maar het zijn voorstellingen, die wij onszelf geproduceerd hebben. En wij zien de kastelen, die wij bouwen in onze gedachten, tot ruines worden. En wij zien uit de kale woesternijen van onbegrip langzaam maar zeker de bloemen van een eerste wijsheid ontluiken. De trilling, die ons deed sidderen en schudden, was het Hogere, dat zo dichtbij was, dat wij het haast niet konden verwerken.

God of de Kracht, die wij die naam geven, is altijd en overal aanwezig. Op het ogenblik dat wij onszelf vergeten niet in de zorg voor de eenling of voor een groep, maar in de zorg voor de eeuwigheid, die alle verschijnselen samenvoegt valt de grens tussen ons en die God weg. Dan is het haast niet meer mogelijk om aan Zijn beroering te ontkomen. Het is nog minder mogelijk die beroering te verklaren.

De krachten die op ons inwerkten waren niet, zoals wij op dat ogenblik hoopten en verwachtten, sterkte. Het eerste contact was een gevoel van zwakte, ja van leegte. Want wie het eeuwige ziet en geconfronteerd wordt met de volheid van een onveranderlijke waarheid, voelt zichzelf leeg. Hij ziet opeens de grote hiaten, die in zijn eigen wezen bestaan. En hij, die zich sterk heeft gewaand, hij ziet hoezeer zijn krachten tekort schieten in verhouding tot het andere. En hij reageert daarop door te zeggen; ik ben zwak. Hij reageert daarop door te zeggen; ik ben onvolledig, ik ben leeg.

Het is een begrijpelijke reactie. Maar dat weinige aan krachten dat wij bezaten, dat weinige aan inzicht dat in ons leefde, was voldoende om een taak te vervullen, die voor het geheel van de mensheid van groot belang is. Het is ons daardoor mogelijk om rampen te voorkomen of te bespoedigen, zoals wij rampen hebben voorkomen en hebben opgeroepen. En zoals wij binnen enkele dagen weer zullen moeten doen.

Ik meen dat ik God en het goddelijk Licht daarom in de eerste plaats moet zien als een confrontatie met het ik. Een confrontatie, waarbij je jezelf spiegelt en in die spiegeling ontdekt, hoeveel gebreken je hebt. Maar wie bouwt op zijn gebreken faalt. Wie bouwt op zijn weinige krachten zal slagen.

Wij moeten juist ommetwille van dit Licht, dat met ons is, positief zijn, positief streven en positief denken. Wij moeten leren met de beperkte middelen, die wij bezitten, dit licht voelbaar en kenbaar te maken, tot desnoods de aarde trilt en beeft, tot de zee opstandig wordt. Je kunt daarin slagen.

Voor mij vloeit uit dit alles een denkbeeld voort, dat menselijk mag heten; Ik ben in staat om met mijn weinige krachten en gedachten het grote te geleiden. Ik kan het uiteindelijke doel en de uiteindelijke werking niet geheel bestemmen. Maar ik kan met een kleine kracht grote krachten doen ontstaan, werkzaam doen worden en bepalen, op welke wijze ongeveer zich deze krachten ontladen.

Hetzelfde is het geval met wijsheid. Mijn weten is beperkt en dat weet ik. De feiten die ik ken hoe rijkelijk dat materiaal in de ogen van anderen mag zijn vertegenwoordigen een zo miniem deel van de werkelijkheid, dat het eigenlijk niet eens zin heeft erover te spreken. Maar uit die weinige feiten kan ik wijsheid distilleren. Ik kan door de weinige feiten, die ik bezit, een begrip verwerven dat verdergaat, dan feiten niet kunnen gaan. Ik kan doordringen in de levende kracht en de levende materie, doordat ik de weinige kennis die ik heb, gebruik om die kracht te erkennen, te richten en op te roepen.

Het lijkt misschien voor sommigen op dat niet altijd graag gehoorde woord magie. Maar wanneer wij de werking van de geest en de kracht van de geest oproepen, wanneer wij in een sfeer van duisternis een straal van licht brengen, opdat een ieder die dat licht wil aanvaarden haar zien en volgen kan, dan doen wij schijnbaar onmogelijke dingen, dingen die volgens onze eigen sfeer zelfs niet mogelijk zijn. Zoals gij in uw wereld vaak dingen doet zonder te begrijpen waarom, maar voelend dat ze juist zijn. Hier begint de wijsheid.

De wijsheid is een verbinding tussen het Goddelijke en de werkelijkheid en de beperktheid van onze kennis. Zoals de schoonheid die in en rond ons erkend wordt een emotie is, die voortkomt uit een beperkte reeks van opvattingen en feiten, maar deze kan overvleugelen, kan overweldigen, totdat wij niet meer de details zien maar een deel van een eeuwige waarheid. Hier is dan datgene, wat ons in déze dagen kracht geeft, datgene wat ons in de geest en ook u in de stof kan sterken in de tijd, die nog komt.

Het is niet altijd prettig om na te denken over wat komen gaat, want de verwarringen van deze dagen hebben een stempel gedrukt op de jaren, die nog moeten verlopen. En de krachten die wij nu ontketend hebben, de inzichten die wij gebruikt hebben (ofschoon onze kennis van feiten vaak tekortschoot), zij hebben hun stempel gedrukt op ons wezen.

Ik vraag mij af of met het weinige wat wij zijn, het weinige wat wij bewust bezitten, God niet Zijn stempel drukt op ons, elke keer weer, opdat wij beantwoorden aan Zijn wezen. Voortgesleurd door wat wijzelf veroorzaakten, gebonden aan besluiten die wij hebben genomen en toch vrij. Dat is in de esoterie een van de wonderlijke dingen. Vrij te zijn.

Zijt gij vrije mensen? Ge denkt het misschien. Maar gij zijt gebonden door uw eigen, door uw zelfgeschapen banden. En die banden losmaken kunnen wij zelf niet. Zo min als een mens zich onttrekken kan aan al datgeen wat hem is ingelegd, zich onttrekken kan aan de maatschappij waartoe hij behoort, het beroep dat hij uitoefent, de kringen waarin hij verkeert, zo min kan de geest zich onttrekken aan wat zij beleeft, aan wat zij is, aan de sfeer waartoe zij behoort. Maar de mens kan steeds vrijer worden.

Ik meen dat de vuurproef, die ons in de geest gesteld is, een waarheid in ieder geval heeft geopenbaard. Dat het erkennen van de banden, waarmee je bent vastgelegd, het begin is van de vrijheid. Het kennen van de ravijnen, die je moet overtrekken, is het eerste begin, voor het bouwen van een brug, waardoor je toch verder kunt gaan.

Het lijkt vaak een beetje improviseren, wanneer je werkt op die manier. Want er is geen redelijke samenhang te erkennen. En toch, om vrij te zijn moet je verdergaan dan de rede. Je moet soms de samenhang kunnen overslaan. Je moet de eigen vrijheid vinden.

Je vindt haar meestal door de aanvaarding van een taak. Want dit is een wonder in ons allen; wij zijn eerst dan waarlijk vrij, wanneer wij onszelf een taak hebben gesteld. Wanneer wij in de plaats van de banden, die ons van buiten af gebonden hebben, voor onszelf een verplichting, een eigen oorzaak en gevolgwerking hebben gesteld, waarin wij onszelf kunnen zijn, onszelf kunnen leven.

De grote krachten van Licht hebben naar ik meen voor velen van ons in de geest deze nieuwe binding en daardoor deze bevrijding van het oudere tot stand gebracht. In de siddering, in de beving, in het gebogen zijn door een kracht die je niet beseft, ligt niet alleen de vernedering. Er ligt de moed in het nieuwe te vinden.

Wanneer wij allen hier tezamen zijn, dan denken wij onwillekeurig terug aan al de leringen, die gegeven zijn. We denken terug aan de vele boodschappen en uiteenzettingen, die gebaseerd waren op de nieuwe wereldsleer. We denken aan de geesten, die soms levend in de stof, soms vanuit hoge sferen, een ogenblik het contact met de geest en de mensheid opnamen. Als wij samenvatten wat zij allen ons hebben gebracht, dan is dit vaak onredelijk geweest. Het is vaak verdergegaan dan de woorden, die zij spraken. Het is een spanning en een sfeer geweest, die u hebt ondergaan en die wij hebben gezien als een voortdurend fluctuerend licht, een stroboscopisch effect, dat een ogenblik een wereld verandert om dan weg te sterven. Hebben zij niet net als het Licht, dat voor ons zo belangrijk was een poging gedaan om u vrij te maken? En kan die vrijheid niet het beste worden uitgedrukt door te zeggen;

De enige werkelijke band, die mij bindt in stof en geest, is de taak die ik mijzelve stel. Zo ik mijzelve geen taak stel, zal ik de slaaf blijven van alles rond mij. Heb ik in mijzelf een taak gevonden, ik zal vrij zijn door die taak.

En wij kunnen daaraan toevoegen; Eerst in de erkenning van de naaste als gelijkwaardig met het eigen wezen wordt het mogelijk een taak op de juiste wijze te vervullen. Niet uit een waan, niet uit een stemming, die alleen eigen wezen betreft, maar uit een erkenning van de grondwaarde.

En wij kunnen zeggen; Menselijke wetten zijn onbelangrijk. Zelfs de wetten, die men Gods wetten noemt, zijn mensenwoorden en mensengedachten. Belangrijk is de God die in je leeft! Maar hoe kan die God voor jou een wet zijn, wanneer je eerst de waarden buiten je beziet en dan eerst de God, die in je leeft?

Een mens die bewustwording zoekt is eigenlijk een eenzame. Want alle gekende verhoudingen en relaties vallen weg. Daarvoor in de plaats komt een vage, nu in deze dan in gene concreet geworden binding met het leven.

Wie normaal leeft, heeft mensen lief. Hij strijdt met mensen, Hij lost problemen op voor mensen of zal zich met problemen door mensen beladen zien. Wie zover is gekomen dat hij de eenheid in zichzelf vindt, dat hij de taak gaat zien, de zin vaneen werkelijke naastenliefde, ontmoet in alle dingen rond hem steeds weer de God, die hem beweegt. Hij ziet in de veelheid der vormen de ene kracht, die ze in stand houdt. En daardoor is hij in zijn schijnbare eenzaamheid voortdurend één met alle dingen.

Het gevoel van die eenheid is soms overweldigend. Er zijn ogenblikken, dat voor mijzelf een zinloos woord heenstamel. Een gedachte, zo zonder lijn en vorm, dat niemand ze erkennen zou. En dat zij in mij leeft, plotseling, als een herbegin van die siddering van eens. Dat ze in mij herwordt tot de beroering door het Hoogste. Dit is naar ik meen wel praktische en werkelijke esoterie.

Voor u kan ik geen regels geven en geen wetten, want de God in u is u een regel en een wet. Ik kan u waarschuwen voor tegenspoeden die komen na de dagen, die wat gemoedelijker en rustiger verlopen zijn in de laatste tijd. En ik kan u zeggen; die tegenspoed is niet reeel. Ze is alleen werkelijk voor u, wanneer u gebonden bent aan de buitenwereld. Ze is niet werkelijk voor u, wanneer ge alleen gebonden zijt aan de God, die in alle dingen leeft. Maar wat bereik ik ermee?

Nog een grote vraag, die juist door die beleving en die siddering bij mij naar boven is gekomen, is; Weet ik eigenlijk wat ik tot stand breng? En ik moet antwoorden Nee, ik weet niet, wat ik uiteindelijk tot stand breng. Ik denk dat mijn arbeid een bepaalde zin heeft, maar

weten doe ik het niet. Ik meen dat ik Gods wil daarin vervul en ik voel het in mijzelf als juist aan, maar weten doe ik het niet.

Hier ligt het probleem, dat elk van u voor zich zal moeten oplossen. De vraag; wat weet ik werkelijk omtrent het bovenzinnelijke. Het antwoord zal zijn; ik weet het niet. Ik weet niets. En toch voel ik het aan. Toch is het voor mij een stimulans. En wanneer ik een zinloze gedachte uitstraal, een zinloos woord mompel en er is voor mij de beroering met God, wie zal dan zeggen, dat die beroering niet belangrijker is dan het woord, dan de gedachte? Wanneer in mij een kracht ontstaat waardoor ik taken kan vervullen, wie zal dan zeggen dat de emotie waaruit ik die kracht put niet belangrijker is dan alle beredeneringen van de taak op zichzelf? Ja, zelfs wanneer ik streven kan naar een doel, dat ik niet ken misschien en daarin steeds weer een groei, een waar worden van wat in mij leeft kan zien, is dat dan niet belangrijker dan het stellen van een doel en het omschrijven ervan, terwijl het doel altijd onbereikbaar ver blijft liggen?

De krachten van deze tijd zijn ook voor u de krachten van het heden. Wat daaruit zal voortkomen is moeilijk te zeggen. Hoe het zal gaan is moeilijk uit te drukken, ook al hebben wij misschien een wat juister beeld dan u. Maar dat wat gebeurd is van het hoogste belang is, dat wij iets bereikt hebben, ligt vast.

Het heeft niet veel gescheeld of 10 September was het begin geworden van een werkelijke 3e wereldoorlog. En al is er veel spanning en strijd en is er nog groot gevaar op deze wereld, deze algemene vernietigende strijd is nog niet uitgebroken. Hoe lang het duren zal eer die strijd waar wordt en of ze ooit waar wordt, wie zal het zeggen? Maar wij hebben tijd gewonnen, wij hebben dagen gewonnen. Geluk, dat anders niet zou zijn geweest, is over de gehele wereld op het ogenblik een feit. Erkenningen, die zonder dit niet bereikt zouden worden, zijn nu ontstaan. Dat zijn de feiten.

En zo zal het ook voor u zijn. U zult vaak moeilijk uw weg zoeken door de verschillende verwarringen en de kleine tegenslagen en de grote verrassingen van deze tijd. En wanneer u naar een doel streeft, dan ziet u alleen maar dat het niet bereikt wordt. Maar wanneer u ziet wat mogelijk geweest was en wat u hebt kunnen voorkomen, dan zult u zich zoals wij tevreden kunnen voelen. En dan krijgt de hoge Kracht, dan krijgt die God werkelijke betekenis. Dan wordt dat zinloze woord een beleving, en die gedachte zonder samenhang hoogste wijsheid. Niet om het woord, niet om de gedachte, maar om wat ze in mij betekent. Zo zal het voor u zijn.

Onze Orde streeft natuurlijk in deze dagen zoals altijd naar verdraagzaamheid. Maar verdragen alleen is niet voldoende. Want je kunt verdragen en toch haten en verwerpen. Je kunt verdragen uit een gevoel van grootheid boven anderen. Als je dat doet, dan net je geen contact met de levende Kracht, die in deze dagen het meest belangrijke is. De verdraagzaamheid moet voortkomen uit een begrip, zonder een zich stellen boven of naast anderen. Zonder een begrip van eigen goedheid zelfs. In jezelf zul je die dingen moeilijk waar maken. Maar je kunt langzaam maar zeker die waarheid zien groeien.

Probeer niet om jezelf voortdurend te oordelen. De rechter die zichzelf voortdurend veroordeelt, sterft onder de beulshanden, die hij zelf heeft geroepen. Veroordeel uzelf niet, maar tracht elke keer iets meer werkelijk. verdraagzaam te zijn. Tracht niet om al uw naasten onmiddellijk lief te hebben, maar tracht steeds iets minder liefdeloos te zijn. Beperk het negatieve en het positieve kan bloeien.

En ook in uzelf. Dit is een tijd dat je ook in jezelf verward bent. Een tijd, dat je in jezelf strijdigheden ontdekt. Dat je meent dat je hele leven wankelt. Dat je je afvraagt of al wat je hebt gedaan in het verleden wel zin had. Wanneer je zo begint, dan roep je jezelf de beul op, die je gaat veroordelen.

Dan maak je zelfs het geestelijk goud, dat je gewonnen hebt, tot waardeloze stof. Maar als je beseft, dat al wat je leven is geweest, het je mogelijk maakt iets beter te leven. Iets meer waarheid te beseffen, in jezelf iets meer vrede te kennen, dan, dan heb je de zin van het verleden begrepen en dan heb je de kracht van de toekomst dichtbij, heel dichtbij je geroepen.

Het is niet aan mij om hier grote bezweringen te gaan uitspreken, dat zult u begrijpen. Het is ook niet mijn taak om u hier datgene te gaan voorleggen, wat ik misschien, halfbegrepen, in hogere geesten kon aantreffen. De taak, die ik mij heb gesteld, is in de eerste plaats u

duidelijk te maken wat deze tijd is. In de tweede plaats wil ik alleen maar proberen u duidelijk te maken wat voor mij de vreugde van deze tijd is. Als je 100 zaden hebt uitgestrooid en het eerste groene blad wordt zichtbaar, dan is er vreugde.

Wanneer je 10.000 gedachten hebt gezift en er komt een denkbeeld naar voren, dat eeuwig lijkt, is dat vreugde. Wanneer je uit 100.000 beschouwingen voor het eerst het gevoel krijgt van nabij zijn tot God, dan is dat vreugde. Wanneer uit het geheel van strijd en verwarring een ogenblik de waarheid naar voren komt, dan is die waarheid vreugde.

De vreugde van deze tijden is niet de vervulling van alle dingen. De vreugde van deze tijden is juist het moment, dat een van de waarden van je eigen leven voor een kort ogenblik zich toont, levend en werkelijk. Dat er een kracht, een gedachte, een ogenblik werkelijk is. Die werkelijkheid ligt er voor u en voor mij.

Ik weet, dat de lichtende vibraties rond ons, de golven van licht die ook nu over de wereld spoelen, elk ogenblik weer, tezamen steeds weer uit het vele van elk leven een feit waar hebben gemaakt. Een gevoelen iets hebben veranderd. Een weten iets perfecter hebben doen uitdrukken. Dit is de vreugde van die tijd. Niet het grote. In het grote spel is onze rol onbelangrijk misschien, maar in het kleine, dat in en rond ons ontstaat. En zelfs wanneer uit 10.000 handelingen er maar één is, die een vrucht brengt die wij kunnen zien, een resultaat waarop wij kunnen en durven bouwen, dan is ze alle teleurstellingen waard. Dan is dit de vreugde. De vreugde van het werkelijke scheppen. Van het waarmaken van een onmetelijk iets, wat wij niet overzien. Dit is een tijd, waarin die vreugde voor velen kan bloeien.

Wanneer ik zeg; God is nabij, dan is dat een spreuk. Wanneer ik zeg; Er zijn vele geesten op dit moment rond u, waaronder lichtende, die voor een kort ogenblik haast flitsend u hier bezoeken en weer verdergaan, dan is dat een verklaring. Toch zijn die dingen zo voor mij. En wanneer ik u zeg; ín uzelf hebt ge dat ene kleine positieve ding, die ene gebeurtenis, die ene ontwikkeling, die ene gedachte, die het Levende Licht uitdrukt, dan is dat een waarheid, die elk van u voor zich kan vinden in zichzelf.

Wanneer ik zeg; Het Licht Gods is als een wolk, die ons omringt en als wij voor een ogenblik denken aan dit positieve, dan kun je in jezelf de siddering bespeuren en weten dat het waar is. Niet waar wat ik zeg - let wel - maar waar, dat er een Kracht is, die u beroert. En die Kracht, dat is nu de Kracht die mij beroerd heeft met vele anderen. Die Kracht is het begin geweest van wat wij in vele maanden van een haast hopeloos vechten tegen omstandigheden en tegen onszelf tot stand brachten.

Ook u zult in deze dagen die Kracht kunnen vinden om uit de mislukkingen, de tegenstellingen en de verwarring voor uzelf dat ene punt waar te maken, waarvan u zegt; Dit is het Licht. Zoals het Licht hier met ons is, zo zal het dan met u zijn, altijd. Een Licht dat je weet dat aanwezig is. Niet iemand, die over je schouders kijkt. Maar iets, dat als een soort trechter van je uitgaande, steeds weer iets beroert en een vreemde glans geeft, een schemering van licht, die er eigenlijk niet zou moeten zijn. Op deze dingen moogt ge u voorbereiden.

Wanneer alle dingen volgens verwachting verlopen, zullen wij in de maand december het gouden en het witte licht gezamenlijk geopenbaard kunnen zien in onszelf. Als u dan vrij genoeg bent van alle opvattingen en verklaringen om het te aanvaarden, dan is dat een blijvend geschenk. Dat is eigenlijk hetgeen ik u te zeggen heb.

Misschien zou ik er goed aan doen u te zegenen. Maar kan ik zegenen in dat, waarin ge uzelf niet zegent? Misschien zou ik de woorden moeten spreken, die mij beroeren. Maar zullen ze een weerklank wekken in u? Daarom wil ik deze eerste bijeenkomst in een nieuw jaar, een jaar dat van verwarring voert naar verlichting voor velen en naar een vernieuwing, een omwenteling voor de wereld, besluiten met iets, dat misschien voor u meer spreekt dan al het andere. Noem het mijnentwege een bede;

Licht dat in mij is en dat ik toch niet ken, Kracht die mij voortdurend beroert en die ik toch niet verklaren kan, Aan U moet ik veel overlaten in deze dagen. Aanvaard mij in de volheid van mijn streven en zijn. Laat mij de waarheid vinden uit de vele verwarringen. Laat mij de kracht voor begrip, de kracht voor aanvaarden vinden in de ergernissen van deze tijd.

En laat mij vooral steeds weer zien in mijzelf de taak, die de mijne is. Licht van Licht, Kracht van Kracht, Gij, weerspiegeling van het Zijnde via de hemelpoorten, via de schemeren. de gedaanten van de Heren des Lichts,

U vraag ik slechts; vervul mijn wezen. Laat mij Uw aanwezigheid erkennen, opdat ik mens zijnde of geest zijnde waar moge maken de mogelijkheid, die in mij ligt in de ogenblikken, die men deze tijd noemt.

Een formule. Maar voor mij een waarheid. Woorden, leeg. Toch een gevoel, dat vervuld is van kracht. Dat is het werk van uw Orde in deze dagen. Dat is de taak, die ook voor u ergens bestaat. En dat is bovenal de kracht, die ons juist in de tegenstelling, juist in de strijd, juist in de verwarring zal leren waarheid te bouwen. Want deze dagen baren mees besef van waarheid, dan u misschien nu welkom is. Deze dagen baren in u krachten, waar u misschien nog niet helemaal raad mee weet. En deze dagen baren u vooral de mogelijkheid om het eeuwige Licht voortdurend uzelf te voelen beroeren. Om uit deze beroering een taakvervulling te vinden, die eindelijk bevrijd wordt van de menselijke verklaringen en opvattingen en, daarvoor wordt de Vervulling en het geluk en uw leven zelf. Dat is alles, wat ik u te zeggen heb.

Een volgende maal hopen wij in staat te zijn u in contact te brengen met enkele broeders van de grote broederschap, daarnaast misschien met een van de grote lichtgeesten, die op dit moment op uw wereld werkzaam zijn en die - naar wij aannemen - dan meer tijd (zo ge het juist wilt uitdrukken, een juist harmonie) kunnen vinden met de beperking van het werk, dat wij hier doen en u zo gezamenlijk en dan in een bijeenkomst zonder pauze misschien een weergave van kracht en waarheid kunnen geven, die nog boven mijn macht en vermogen lag.

Dat de kracht van het Licht u moge beroeren, in u sterk werkzaam moge zijn en u de wijsheid moge geven, die kennis en tekortkoming overwint. En dat, zo wij elkaar weer treffen, elk van ons innerlijk rijker, innerlijk sterker en meer een met Licht is geworden.

Nummer 2.

Esoterisch magische Kring. 12 October 1965.

Wij hebben vanavond twee gastsprekers en ik wil u graag van tevoren een klein beetje hierover informeren. In de eerste plaats moeten wij beide sprekers binnen een bepaalde tijdsduur afwerken. Dat is misschien jammer, maar het kan niet anders. In de tweede plaats zijn de sprekers, die wij vanavond hebben, elk op zich interessant.

We hebben als eerste Ruin Arvad Resti (?). Dat is iemand van een oude Voor-indische stam, in zijn tijd een zwervend priesterkoning. Hij behoort tot de Orde van de Ster, een Orde die met en naast de Witte Broederschap staat. Zijn interessen zijn over het algemeen meer die van de inwijding. Zijn werk op dit ogenblik is het scheppen van inzicht en harmonie.

De tweede heeft maar een doodgewone naam. Hij noemt zich wel Lucien. Hij is in zijn laatste incarnatie van Franse origine geweest. Hij behoort tot de Witte Broederschap en is in het bijzonder belast met de opklaring van bepaalde verwarringen en geschillen in deze tijd.

Beiden zijn op het ogenblik actief bij de actie, die is ingezet. Beiden hebben hun eigen denkwijze en hun eigen belangstelling, dat is duidelijk. Maar zij kunnen u misschien iets kenbaar maken over de inhoud van de hedendaagse tijd in meer mystieke zin,

Er is op het ogenblik een hele reeks ontwikkelingen aan de gang. U kunt dat zelf zien. Wij hebben de tijd van verwarringen gehad. en nu krijgen we de ontwikkeling daarvan. Ik meen dus, dat een inzicht juist in de betekenis van alles, wat zich ook rond u afspeelt, wel eens heel veel kan bijdragen tot uw eigen begrip voor het leven en vooral voor de achtergronden daarvan.

Ik zal niet te lang aan het woord blijven, maar ik moet wel even hierop wijzen; Het totaal van de waarden van het leven wordt natuurlijk vanuit het Goddelijke geput. Wij zullen ontdekken naar ik aanneem dat beide meesters een verschillende benadering hebben. Dat is niet alleen een geloofsbenadering, maar dat is de gehele verhouding a.h.w. tot het Goddelijke, die bij beiden nogal afwijkt. U moet dat niet zien als een meningsverschil. U zou het zo kunnen uitdrukken zij zitten op een andere straal. Maar wanneer u begrijpen kunt wat beiden bedoelen, dan zult u zich met een van beiden meer verwant voelen. Probeert u dan aan die

spreker een beetje meer aandacht te geven. Probeer u die verwantschap om te zetten in een persoonlijke benadering van het leven in deze dagen. En vergeet niet; Alle mystiek is gebaseerd op de werkelijkheid en daarvan is ook het heden een deel.

Ik kan u tot mijn spijt niet zeggen, met welk van beide meesters op het ogenblik de verbinding bestaat. U zult dat zelf wel kunnen constateren.

Ik hoop dat het niet nodig is na afloop nog een commentaar te geven. Lijkt het ons toch beter dan ziet u mij na afloop nog terug. Ik wens u een avond die u meer inzicht geeft in sommige dingen.

o-o-o-o-o-o-o

Goedenavond,

Wie naar de sterren ziet, ziet in de oneindigheid een wonderlijk spel. Hij leest uit de sterren de werkingen van de cosmos. Wanneer hij rond zich ziet in de wereld, dan leest hij aan de planten, de mensen en de dieren de wetten, die er bestaan.

Wetten zijn onvermijdelijk. Er is altijd of wij dit erkennen of niet een gezag. Dit grootste gezag is de Schepper. Maar de Schepper werkt op Zijn wijze. Hij heeft ons een aantal regels gegeven, die alleen zin hebben, zolang wij niet rijp zijn. Zodra de mens tot innerlijke rijpheid komt, valt een groot gedeelte van de voor anderen geldende wetten en regels weg, zoals een kind, aan regels gehoorzaamt, die voor een krijger niet bestaan, zoals een priester boven de wetten staat, die zelfs voor de oudsten van een raad gelden.

Wanneer wij zoeken in deze dagen naar hun zin en betekenis, dan zie ik de tweeledigheid van het Al, uitgedrukt in de eeuwige strijd en aantrekking, die wij vroeger genoemd hebben; de strijd tussen de Moeder God en de Vader, de Schepper. Twee krachten strijden met elkaar om de wereld. En dat zijn niet krachten, die staatkundig kunnen worden uitgedrukt. Het zijn geen eigenschappen, waarvan je kunt zeggen; zo liggen die economisch of politiek. Het zijn subtielere krachten. Krachten zo geheimzinnig als het waas, dat in de nacht in de bossen dwarrelt en de geesten doet zien aan hen, die ogen hebben om te zien.

In die strijd hebben wij ons moeten mengen. Een strijd, die zeker niet de onze is. Want het is een strijd van de mensheid. Maar wanneer een volk dwaalt, dan probeer je dat volk de rechte weg te leren. En pas wanneer het niet gaat, laat je het over aan de vernietiging, die het voor zichzelf oproept.

In de oudheid, in de tijden dat ik leefde, erkenden wij de Moeder God en de Scheppende Kracht, als twee afzonderlijke wezens, wetende dat zij uiteindelijk een geheel vormen. Zij waren voor ons een twee-eenheid als licht en schaduw. In de Moeder vonden wij de natuur, de wet van het kleine. In de Vader vinden wij de kracht en de wet van het grote.

In deze dagen is er ook een strijd gaande van het grote tegenover het kleine. Het grote is de innerlijke, de persoonlijke bewustwording van de mens. Het is zijn persoonlijk opgaan naar eer, hogere sfeer, naar een ander leven.

Daarnaast staat het kleine. Datgene wat men gemeenschapsbelang noemt, datgene wat men noemt; de wereld. Maar die wereld is geen eenheid. Die wereld heeft geen eigen leven. Je kunt die wereld niet dwingen te beantwoorden aan de wetten van een meerderheid.

Daarom is de eerste taak wel, die je je stelt vrede brengen, harmonie brengen. Maar een harmonie, die niet gebaseerd is op een onderwerping. Wanneer een volk zich overgeeft zonder strijd, maak je er slaven van.

Dat is duidelijk en begrijpelijk. Want iemand die niet strijdt voor zijn eigen wezen, voor zijn eigen vrijheid, voor zijn eigen recht, die heeft geen betekenis. Die is niet waardig. Waardig is alleen hij, die strijdt voor hetgeen hij zoekt.

Die strijd zal in deze dagen niet meer zijn die van knots en bijl, van werpschijf en spies. Hij is geworden de strijd van begrippen, van ideeën. Het is vaak de strijd tegen de gemakkelijkste weg. Het is de strijd tegen mis begrepen sentimenten.

Als ik uw wereld zie in deze dagen, dan erken ik daarin grote mogelijkheden tot inwijding. Een inwijding in de oudheid was sterven. Gaan door de dood en opnieuw geboren worden. Gaan door de dood om vrij te worden van alle banden en verplichtingen. Gaan door de dood om

jezelf te vergeten en in de vergetelheid van de waan omtrent jezelf het eigen ik weer te vinden. Dat is, wat er in deze wereld gebeuren moet. In deze wereld moet het inzicht komen vanuit het ik, het innerlijk.

Er zijn veel volkeren geweest, die lang geleefd hebben, omdat ze zo nu en dan één held voortbrachten. Deze mensheid heeft misschien nog een lang leven, maar dan zal ze zo nu en dan een ingewijde moeten voortbrengen. Een die de kracht heeft om waarden te vinden, die aan de gemeenschap ontgaan. Een die de moed heeft om door te dringen in geheimen, die de gemeenschap angstvallig met taboe omgeeft. Juist de grote verwarringen van deze dagen en ook het zoeken naar een toch elkaar weer begrijpen brengen de mogelijkheid van die inwijding met zich.

Wanneer een krijger een ander ziet, een jongere gerijpt tot man, die krijger worden wil, dan is het eerste wat hij doet met hem worstelen. Want hij zal zijn kracht moeten bewijzen. Wanneer uw wereld harmonie wil kennen, dan is het eerste wat wij moeten doen haar in een worsteling om die harmonie in staat te stellen haar waarde te bewijzen.

Harmonie is niet strijdloos. Een inwijding is niet alleen maar het gaan door de verborgen gangen en de fluisterstem, die de verborgen geheimen en betekenissen geeft. Inwijding is een verandering van jezelf. Harmonie is een overwinning van jezelf. Hier zullen de mensen zichzelf moeten overwinnen. En ik weet dat er velen zijn, die dit zwaar zal vallen.

Ik zag kort geleden een man, die in zijn hart geladen is met haat. Hij zou gaarne een groot deel van de wereld willen aanvallen en vernietigen. Maar hij kan dat niet en hij weet het. Hij heeft bepaalde denkbeelden omtrent een absolute macht. Maar hij heeft moeten ervaren, dat hij die macht alleen waar kan maken, wanneer hij zichzelf wegcijfert. En hij wil zelve de macht zijn. Dit zijn degenen, die zich de dood eten aan het brood der inwijding. Zij kunnen geen harmonie meer vinden. Maar er zijn anderen, die het wel kunnen. Uit de verschillen, uit de strijd, uit de wanhoop wordt het begrip geboren.

In Azië maar ook in Europa en zo dadelijk in Amerika wordt de mensheid op de proef gesteld. Er wordt daar gezegd; Je kunt niet meer leven zoals je gedaan hebt. Het is voorbij. Pak je tenten op. Wij moeten trekken. En dan zal die mensheid zeggen; Het is goed hier. Wij willen blijven zoals we zijn. En ze zal elke macht, die haar dwingt om verder te gaan, bestrijden. Zoals men eens ons, de zwervers, bestreden heeft, omdat wij gingen van gebied tot gebied.

Toch is mijn volk eens groot geweest. Een groot en machtig volk van ruiters, herders en jagers. Want waar wij overwonnen, eerden wij de overwonnenen. Dit zal men op aarde moeten leren in deze dagen.

Eerst strijden om te overwinnen. En ik weet welke groep, welke partij overwint. Het is de partij, die de ordening doorbreekt, die er nu bestaat. Maar dan zal die partij wel moeten begrijpen, dat de ander strijdend voor wat hij juist en recht achtte eer en achting waard is. Dat hij een plaats waard is. Dat hij niet is een gevaar, maar dat hij een aanwinst is zonder gelijke.

Ik houd niet van uw politiek. Ik haat de eigenwaan, waarmee zo velen de menselijkheid in de mens proberen te doden. Maar ik weet, dat die strijd juist daardoor ontstaan is. Ik weet dat juist het wederkerig begrip en ook respect belangrijker is dan de vraag; wie wint.

Als de mens de paden van inwijding gaat zoals in de oudheid, dan wordt hij geconfronteerd met angsten. Hij moet zichzelf overwinnen. Maar ook moet hij strijden met tegenstanders, met elementen, met dieren, met doodsgevaar. En dan moet hij overwinnen. Hij moet een held zijn. Hij moet het doel, dat hij in zich erkent, zo hoog stellen, dat niets telt buiten het bereiken. En pas dan ontwaakt hij in een nieuwe, een toverwereld. Een wereld, waarin zijn wil meer bereikt dan vroeger al zijn wensen. Een wereld, waard zijn woord meer weerklank vindt dan al, wat hij in zijn vorig bestaan gesproken heeft.

Inwijding is het overwinnen in de strijd, niet t. a. v. een wereld, maar t. a. v. jezelf. Die overwinning kost moeite. Ik weet uit ervaring, hoe moeilijk het is om iemand, die jou beledigt, te vergeven. Ik weet uit ervaring hoe moeilijk het is om lezende de wil van de Machtige in de sterren terug te gaan en te luisteren naar het gebazel van een raad, die slechts zijn eigen seniele wijsheid verdedigt. Maar ik weet ook, dat het noodzakelijk is die dingen door te maken. Dat het noodzakelijk is om in jezelf een synthese te vinden van het menselijke in de mens met zijn onvolmaaktheden en de taal van de Eeuwige in Zijn volmaaktheid, Wanneer wij op deze

wereld streven naar harmonie, dan streven wij in de eerste plaats naar die zelfoverwinning, naar het begrip.

In de oude inwijding bestond een bepaald gezegde; de Vader en de Moeder bestrijden elkander, maar als zij rusten in hun strijd, ontwaakt het heelal. Dan was ons Al misschien kleiner dan het uwe, maar de waarheid blijft bestaan. Het is de strijd van twee waarden, die toch gezamenlijk een harmonie zijn, die toch elkaar aanvullen, waaruit de toekomst geboren wordt.

De mensheid moet gelouterd worden. En loutering is niet pijniging of vernedering. Loutering is erkenning van de onwaarheid. Het verliezen van al datgeen, wat onwaardig en onwaar is en het aanvaarden van je eigen werkelijkheid, het aanvaarden van je leven. Dat is loutering.

En als je gelouterd bent, dan komt de proef van de eigen kracht. Want voorwaar, de mens die de loutering doorstaat, evenals de krijger, aanvaardt het worstelen met een van de oudere krijgers. Hij begint een leertijd. Voor ons betekent dit, dat wij eerst dit evenwicht, deze harmonische ontplooiingsmogelijkheid voor de mens, deze reiniging van het menselijk denken en leven, tot stand moeten brengen, eer wij de mensheid waarlijk kunnen leren.

Leren is moeilijk. Toen ik vorst was, was er pas een heel nieuw wapen; pijl en boog. De korte felle boog, de rechte pijl van sterk riet. En heel veel van mijn krijgers hebben gezegd; Wij kunnen dit wapen niet aanvaarden. Maar de vijand had dat wapen. En zij moesten aanvaarden of ondergaan. Velen zijn ondergegaan. Die overbleven hebben geleerd met pijl en boog te schieten.

In uw wereld ligt het een beetje anders. Het gaat niet om een pijl en boog, het gaat zelfs niet om een atoombom. Het gaat hier om het aanvaarden van een totaal nieuw principe. Het principe van gelijktijdig, erkende gemeenschapszin en gemeenschappelijke verplichtingen en aanvaarding van het persoonlijk denken en recht van de eenling. Twee waarden, die schijnbaar onverenigbaar zijn. Maar die, wanneer ze op de juiste wijze samengevoegd worden, het wapen zijn waarmee vrede op aarde bereikt wordt.

En dan de krachten, die daaruit voortkomen. In onze tijd was het misschien wat zien. Het vermogen te weten waar het wildspoor lag, uren voordat je het wild bereikt had. Het aanvoelen van de aanwezigheid van een vijand. En het achter de voortekenen lezen van een toekomst.

In uw tijd is het meer, want gij hebt de kennis, die ons in onze tijd ontbrak. Gij kunt de krachten van geest. en materie bundelen. Wij konden misschien een magische bezwering spreken. Gij kunt met uw gedachten uw machines leiden. Wij konden misschien een wezen begrijpen, dat onze taal niet sprak. Gij kunt de zielen van anderen. leren begrijpen. Wij konden misschien met een bezwering een wond zich sneller doen sluiten. U hebt de kennis om een lichaam geheel te genezen met de louterende kracht van uw wil alleen. En deze krachten moeten in de mensheid ontstaan.

Wie te lang rust op de weg, wordt laks. Wanneer een herdersvolk zich neerzet en steeds blijft grazen in dezelfde buurten, dan verliest het zijn kracht. De kudde worden vet, maar ook vadsig. De krijgers worden lui. En de jongeren, zij willen spelen en vechten en het hoeden van de kudde is hen niet meer aangenaam. De taak van alledag is hun verwerpelijk.

De mensheid heeft te lang gerust. Bijna twee eeuwen maakt de mensheid geestelijk gezien pas op de plaats. Zij komt niet verder. Zij zal haar tenten moeten opbreken en verdergaan, al kost dat pijn. Haar inwijding is het herwinnen van het gevoel voor het spoor.

Wanneer een ruiter vooruit gaat aan een trekkende stam, dan ruikt hij in de wind waar zijn bestemming ligt. Dan spreken de wolken en het water. Dan zeggen de bomen hem waar te gaan en waar weg te blijven. Dan spreekt de hele natuur. En zo kiest hij zijn pad. Niet willekeurig maar gericht op een doel.

Wanneer een mens in deze dagen verder moet gaan, dan moet hij zich eerst weer bewust worden van de krachten, die hem kunnen leiden en voeren. Harmonie scheppen, inzicht scheppen, vrede brengen. Er is niet veel anders dan de mens wakker te maken voor zijn oude instincten.

Het is mij duidelijk, dat ik voor u misschien geen beeld ben van een meester. Want meesters zijn teer en zacht besnaard. Meesters spreken zoete, vage woorden. Maar al ben ik dan misschien geen meester, ik weet wat ik doe en ik weet waarom. Ik zeg u dit; Er worden u in deze dagen wapens van de geest gesmeed. En ze zullen u worden aangeboden, keer op keer. En ge zult waarschijnlijk ze keer op keer verwerpen. Er zal u een inwijding worden opgelegd. En ge zult alleen kunnen kiezen of ge sterft in het duister, of dat ge verdergaat door de beproevingen tot het uiteindelijke licht.

Gij, mensheid, zijt niet vrij. Zo min als wij zwervers, vrij waren. Vrijheid, dat is de waan van de mens. Vrijheid, dat is de illusie. Daarachter zit de bindende werkelijkheid.

Ik ben getrokken met mijn volk vanaf de kusten van de Indische oceaan zoals gij ze nu noemt, ik ben getrokken tot voorbij Turkije. Voordat de stad er stond aan de Gouden Hoorn, ben ik overgestoken met mijn volk. En voordat gij wist van de steppen en vlakten van Rusland, zijn mijn ruiters eruit gezwermd. Niet omdat ik wilde, maar omdat ik moest. Er is een heilig moeten. Wanneer je stilstaat, dan zijn er achter je, die opdringen.

Het lot van deze mensheid ligt ook nu nog in het blanke ras. Ook nu nog. Maar er zijn anderen, die met hun eigen wegen, machten en krachten werken. Daar is de bijna demonische haat, die zich vecht van Dahomeij af over het geheel van Afrika. Een vijand, die sterk kan zijn, doet je verder trekken. Hij zal achter je blijven. En wend je je om, dan heb je een versterking, dan kun je hem afwijzen. Maar blijf je staan, hij overvalt je in de vlakte. Hij neemt je in de vette rust, waarin je ondergaat.

En Azië is precies hetzelfde. Het oude Azië is dood. Het Azië van de verborgen tempels, van de wonderen, van de geestelijke krachten, sterker dan elke techniek, is gestorven aan zichzelf. Maar dat Azië ontwaakt. En daarin is sterker dan in u de herinnering aan het geestelijke, aan het magische. Hun wapens zijn beter dan de uwe. En daarom moet de mensheid en vooral de blanke mensheid verder trekken. Verder trekken, totdat ze de punten in de historie bereikt, waarin ze weer sterk staat en kan afwijzen, wat ten onrechte aanvalt.

Maar nooit heb ik op die tocht een enkel volk het recht ontzegd te drinken aan bronnen, wanneer het land droog was. En nimmer heb ik hun het recht ontzegd zich te voeden aan onze vuren, wanneer ze hongerig waren. En daarom waren wij een eerbare vijand.

Gij staat voor dezelfde keuze. Gij kunt trachten u te verbroederen met uw vijand. Maar daarvoor is de tijd nog niet rijp. En indien gij u vandaag verbroedert, dan bestaat ge morgen niet meer. De gast, die in uw tent slaapt, zal uw dode lichaam achterlaten, wanneer hij reist in de morgen. Ik weet dit.

Daarom moet de harmonie geschapen worden van een gezond evenwicht, van een gezond verdergaan. Een drang voor de gehele wereld, maar ook voor u. En ligt dan mijn taak vooral in Azië, er zijn anderen, die die taak voor u op zich nemen.

Het licht van de Ster, de Ster die meer geleid heeft dan u misschien beseft, heeft zich gericht als vanouds op het Oosten. En vanuit, datzelfde oude Oosten is háár licht op de westerse wereld gericht. Wij moeten eerst in Azië harmonie vinden. In Azië moeten de vijanden rechtvaardige vijanden worden. Daar moeten haat en misverstand worden tot respect en begrip. Dan mag de strijd verdergaan en zal ze eindigen, zal er vrede komen.

We kunnen de opmars van de tijd niet stilzetten, zo min als het noodlot van de mensen. En daarom roepen wij een kracht op, die gevaarlijk kan zijn. Heel gevaarlijk. Wij roepen het verblindend witte vuur van de waarheid op. Er zijn meer mensen aan de waarheid gestorven dan aan gif. Wij roepen het louterende vuur van de waarheid op. Het licht, dat de ogen het gezichtsvermogen ontnemt. Dat je bevend doet neerknielen als in het midden van een orkaan. Maar dat achterlaat een rein volk en een rein land.

Zij, die de inwijding zoeken, zullen er niet omheen kunnen. Ook zij zullen de beproeving van dit witte licht moeten doorstaan. Ook zij zullen moeten weten; Dit is de enige weg. Er is geen andere.

Wat is rein? Niet in menselijke zin; mensen goochelen met het woord als een van de springdansers met zijn trom. Neen. Reinheid, dat is; ontdaan zijn van bedrog. Ontdaan zijn van bijbedoelingen. Het is; niet zien wat je wilt zien, maar zien wat ís. Het is niet dromen

nemen voor de werkelijkheid en niet de werkelijkheid maken tot een droom. Maar jezelf uiten en leven in de waarheid van het Hoogste.

Die inwijding staat u allemaal te wachten. Sommigen in dit leven, sommigen in een sfeer. Maar ik weet, dat zelfs de sferen zich hieraan niet kunnen onttrekken. Voor de maan 30 maal haar tocht gemaakt heeft, zal het witte licht ook in de sferen de vuurproef houden. Dan zal bewezen worden wat waar is. Dan zal gesterkt worden wat ware kracht kent. Dan zal gedood, verdreven worden uit elk contact met andere werelden voorlopig, dat wat onwaar is.

En omdat dit te gebeuren staat, spreek ik tot u; De harmonie van deze tijd is niet zonder strijd. Zij is respect, zij is begrip, maar geen stilstand. De vrede van deze tijd is niet het behoud van wat is. Het is het steeds achterlaten van wat is, om steeds nieuwe landen en mogelijkheden te betreden. Ik zeg dit, omdat ik de lichtende krachten, die de grote Broederschap, de Witte Broederschap, die onze groep van de Ster en andere groepen, hanteert. Ik heb meestal bezworen en niet gebeden in mijn dagen. Maar wanneer ik zou oproepen in deze tijd tot mens en geest en godheid, dan zou ik zeggen;

Gij, Moeder van het geuite leven, Gij, Vader van de levende kracht, In Uw strijd geef het aanzijn aan erkenning. Want het is de blindheid, die Uw wereld, o Moeder, en de ontplooiing van hetgeen Gij in de cosmos uitzaaide, o Vader, dreigt te vernietigen, dreigt te doen verstillen voor ongetelde eeuwen.

Wanneer gij geconfronteerd wordt met die vreemde strijd, die drang tot verandering, wanneer gij die illusie ondergaat en het licht der waarheid treft u pijnlijk, aanvaard het als een inwijding. Aanvaard het als een werkelijkheid. God is geen liefde in menselijke zin. Hij is zelfs geen rechtvaardigheid in menselijke zin. Hij is één Kracht, die voor de onbewuste een veelheid van wetten schept en voor de volbewuste de wetloze gelijkmatigheid schept van het Zijn, evenwaardig aan het goddelijke bestaan zelve. Overwin uzelf en gij overwint de wetten. Overwin de wetten en beperkingen en ge zult een harmonie kennen, waarin de strijd kan bestaan en toch de ware kracht van vrede nimmer teloor gaat.

Nu is het rustig. Binnen 5 maanden, uw maanden, zullen wij definitief ingrijpen in Azië. En zelfs ik durf niet te zeggen, wat het resultaat geestelijk zal zijn.

Vijf maanden. O, voor u zal het niet belangrijk zijn. Gij rust in uw tenten en het gebeurde is ver. Maar wat daar gebeurt, gebeurt ook bij u, al is het op een later tijdstip. De proeve van het licht der waarheid zal ook u in uw rustige, sluimerende, westerse landen vol blanke meerwaardigheidszin worden geuit. En ook gij zult u moeten bekennen tot de waarheid of ondergaan. Het is daarom dat ik spreek.

Ik stel geen wet. Ik richt zelfs mijn eigen daden niet in dit gebeuren. Ik heb het gezag van een groter vorst aanvaard. En ik heb de raad van priesters, wijzer dan ik. Maar deze strijd kan het begin zijn van inwijding. En deze strijd kan voor u, zo hij u bereikt, het begin, zijn van die innerlijke waarheid, waardoor ge vrij kunt maken al, wat uw licht en waarheid aanvaardt. Waar een held is, daar kan hij slaven bevrijden door zijn moed. Waar een mens in deze dagen de vuurproef van het licht der waarheid doorstaat en in zich herboren wordt, daar kan hij door zijn licht velen bevrijden van hun slavernij aan waan, hun gebondenheid aan begrippen, hun vastgeroest zijn in een wereld, die vergaat. Daarom heb ik gesproken.

En zo het licht uw wapen wordt, moge de jacht gunstig zijn. Mogen de geesten u beschermen en de tekenen op uw pad de gunst der goden weergeven tot aan het einde van het spoor.

o-o-o-o-o-o-o-o

Misschien is het een klein beetje een typisch contrast, wanneer ik kom na de oude dondergod. Maar wij streven en werken ergens naar hetzelfde. Leder heeft zijn eigen taak en zijn eigen inzichten. En zo hij meer gebonden is aan Azië, welnu ik ben gebonden aan het Westen en een groot gedeelte van mijn taak ligt in de eerste plaats in uw land.

Een inzicht te krijgen in al wat er gebeurt is moeilijk. Maar er zijn een paar eigenaardige factoren, die ik u graag uiteen wil zetten.

Er bestaan heel veel vage begrippen in de wereld. Men spreekt van lief de in vele toonaarden en met vele klemtonen, maar niemand weet precies wat het is. Men zegt wel eens; Liefde is de illusie, die de mens zichzelf oplegt.

Maar er bestaat een liefde, die elke mens is ingeboren, de liefde voor het leven. Men bemint het leven, nietwaar? En men bemint het bestaan. Men bemint zijn belangrijkheid. En bovenal bemint men het bewustzijn, dat in het eigen ik ontwaakt. Datgene, wat zin geeft aan het leven.

Een mens, die helemaal alleen is en niets meer heeft, zelfs geen gedachte, is een dode. Een dode die leeft. Je ziet ze zo vaak gaan langs de straten van de grote steden. Levende doden, mensen die niets hebben. Maar als ze nog maar een liefde hebben, een ding dat hen bindt aan het bestaan, zijn ze rijk.

Er bestaat geen grotere rijkdom dan het ware begrip van liefde. De werkelijke genegenheid, de gloed van iets, dat meer is dan begrip alleen. Dat iets is van aanpassing, van verdragen en strijd tegelijk.

Liefde is eigenlijk ook de kern van de wetenschap. De grote liefde voor het onbekende daagt de onderzoekers uit over de gehele wereld.

Wanneer de mensen trekken naar de maan, of ze trekken dadelijk verdere sporen, door de sterren, of zo ze eens uitgingen naar het duister van Afrika, naar de verborgen gebieden van de Amazone, het is altijd de liefde geweest voor het onbekende. Dan zegt men de hunkering naar het avontuur.

Het avontuur is eigenlijk de kern van het leven en van de inwijding. Het is de kern van alles, wat er gebeurt. Niet om zichzelf, want het avontuur is over het algemeen pijnlijk. Maar om dat, wat het in je achterlaat. Liefde wordt pas kostbaar door het resedu, dat het achterlaat in je eigen persoonlijkheid. En bewustzijn heeft pas zin, wanneer het een herinnering wordt, waardoor je wat komt, beter begrijpt,

Wanneer ik mijn werk doe, dan is dat misschien vaak een manipuleren van de krachten. Een staatsman spreekt en ik spreek achter hem mee en hij raakt in de war, dat hij de waarheid zegt i.p.v. hetgeen hij zich had voorgenomen te zeggen.

Er wordt een berekening gemaakt en ik laat een komma verkeerd vallen en ineens ziet iedereen hoe dwaas al die berekeningen zijn,

Een man spreekt van oorlog en ik laat zien, hoe eigenlijk die hele oorlog niets anders is dan een spel van niet volwassen geworden kinderen, die met hun speeltuigen als tankjes en schepen zo graag manoeuvres, omdat het zo heerlijk gewichtig is.

Ik probeer de kinderlijkheid van de wereld te onthullen. Dat is misschien geen inwijdende werking. Ik weet dat mijn oude vriend Arvad (?) er totaal anders over zou denken. Hij zou zeggen; Mens, je moet ze wakker schudden met geweld. Verder jagen.

Verder jagen? Dat is een kwestie van civilisatie. Ik voel meer voor het langzaam de mensen ertoe brengen zichzelf in beweging te stellen. De zweep van de slavendrijver is mij vreemd. Zelfs het zwaard. Het lijkt mij niet zo kostbaar. Ieder heeft zijn eigen opvatting.

Wanneer ik hier werk, dan moet u dat goed begrijpen. Ik werk niet uit belangstelling voor u, hoe hatelijk het ook moge klinken. Ik werk omdat ik weet, dat daarmee alleen de mogelijkheden die overal rusten, het avontuur voor mij misschien tot uiting komt.

Ik heb de mensheid lief. Niet om wat ik in haar ken. Dat, wat ik in de mensheid ken, is mij meestal niet zo aangenaam. Maar datgene, wat ik in haar vermoed, dat vreemde, dat onbekende, dat ontluiken, dat gelegen is achter al die mensheid, dat is mijn Amazone. Het is misschien dubbelzinnig om te zeggen, dat ik de amazone liefheb, maar in dit geval is het waar.

En achter het geheim van de ontluikende mensheid ligt het concrete geheim van wat wij moeten doen. Het heeft geen zin om staatshoofden met elkaar te laten praten. Want de staatshoofden vinden elkander misschien erg prettig, maar ze doen toch alles voor zichzelf en niet voor een ander. Het is net als een vrouw in een modewinkel loslaten. Ze bewondert alles, maar ze wil alleen datgene kiezen wat haar staat, en wat een ander betaalt. Zo is het in het leven.

Maar wanneer ik nu zie, dat achter al die zelfzucht zo'n grote hunkering zit naar iets, wat niet meer zelf is, dan grijp ik op mijn manier naar alle krachten, die ik heb. Dan wil ik dat raadsel ontsluiten. Dan wil ik die mogelijkheid openleggen. Ik wil die heilige stad in de mensen opdelen. Van een archeologische legende maken tot een cosmisch feit.

In de mensen is de illusie. Ik heb er zelf mee gespeeld. Ik heb gespeeld met de illusies van de mensen en met de suggestie. Maar die suggestie alleen is niet genoeg en de illusie ook niet. Want als ik zeg; in de sneeuw is het lente, dan is het lente voor de mensen. En zij zeggen; Hoe heerlijk koester ik mij in de zon. Maar zij gaan huiswaarts met een verkoudheid. En dat moeten wij voorkomen.

Wij mogen ons niet blind staren in deze wereld op de illusie. De heerlijkheid van een wereld, waarin iedereen alles heeft. De heerlijkheid van een wereld, waarin iedereen het goed bedoelt? De heerlijkheid van een wereld, waarin iedereen gelijk heeft. Dat is onmogelijk, dat bestaat niet. En omdat het onmogelijk is, omdat het niet bestaat, moeten wij proberen een werkelijkheid te brengen.

En wat is de werkelijkheid? Een mens heeft zijn waarde pas, wanneer hij in zichzelf bewust wordt. En die bewustwording? Dat is niets, dat is een legion d'honneur, een militaire Willemsorde. Dat zijn allemaal maar uiterlijke versierselen. En menigeen heeft alleen maar moed op de revers van zijn jaquette.

Neen, wij moeten iets vinden wat van binnen schuilt. En dat van binnen schuilen. de is dus ook en dat ben ik met mijn oude vriend eens dat wij de gaven in de mens naar boven moeten brengen. Wij mogen lichtzinnig zijn in onze woorden en desnoods zo nu en dan in onze daden, maar wij moeten rechtlijnig zijn in ons innerlijk.

Het is zo, dat het totaal van de wereld een andere betekenis heeft dan je denkt. Wie nu gaat zien naar de fontein van Versailles of naar de restanten van de arcade bij de Tuilleries, wat ziet hij? Verval, leeg, dood. Dat zijn de uiterlijkheden. Maar wie spreekt met een man in Frankrijk, die hoort ergens nog de stem van de grote koningen en de grote filosofen van het verleden. De mens weet het zelf niet, dat hij er over spreekt, maar het leeft in hem. Hij is Fransman, omdat het verleden er is. Zoals u Hollander bent, niet omdat u echte jongens van Piet Hein bent (u bent hoogstens kinderen van Albert Hein), maar omdat dat verleden, de gedachte aan uw vrijheidsstrijd, aan uw handelsgrootheid, aan uw Gouden Leeuw, u het denken geeft dat u nu bezit, u brengt tot het streven dat u nu bezit. De oudheid wordt wakker. En zo is het met ons in de geest met de innerlijke kracht van de mens.

Daar is eens een God geweest. Ik weet niet welke God. We noemen het God. En deze God is het begin. Deze God is het totaal van machten en krachten. In deze God zijn wij bewust geworden, een heel klein beetje en langzaam aan meer. Wij zijn misschien gegaan via de trappen van beschaving van het dier, van de plant. Wij zijn mens geworden. Van de mens uit zijn wij bewust in de geestelijke sferen gebleven. En uit de geestelijke sferen dalen wij neer of werken wij op aarde.

Maar wanneer wij teruggrijpen in onszelf, dan grijpen wij ook terug in dit verleden. Wij trekken op die Godheid terug. Wij pakken uit de totaliteit van ons eigen zijn ergens die God. En nu kunnen wij dat ontkennen en kunnen wij zeggen; Dat maakt niets. uit. Maar wij grijpen terug op die God.

Nu is het enige verschil in de historie. De Fransman zegt; Wij zijn historisch een grote natie. Wij zijn de eerste natie van Europa. Ja, dat is waar geweest, maar dat is nu niet waar.

En de Hollander zegt; Wij zijn een klein volk, maar een grote natie. Dat is ook voorbij.

Maar wanneer men nu begint te werken met deze herinneringen aan al datgene wat geweest is, dan kan men dat verleden soms doen herleven. Men kan dus iets van die grootheid herboren doen worden.

Wanneer wij teruggrijpen in de herinnering van ons persoonlijk wezen, doordringen in dat eigen ik, dan komt er een ogenblik dat wij zeggen; Ja, zo zijn wij geweest en zo groot is het allemaal. Maar daarmee zijn wij het niet. Wij moeten het worden.

Mijn visie in een groot gedeelte van mijn arbeid is eigenlijk niet anders dan een voortdurend proberen om dat verleden in de mens wakker te maken. Want als je je herinnert hoe groot God is, het Licht, hoe groot de vermogens zijn, die je hebt in dat Licht, als je je herinnert hoe eens een enkele gedachte een voelarm was, die reikte van de ene sterrennevel tot een andere, wanneer je bedenkt hoe je de liefde van het bestaan ervaren hebt, zelfs in een gebondenheid aan een bergje en een heuvel, dan moet je toch zeggen; Dat wil ik weer, dat moet in mij veer wakker worden. En dan begin je te bouwen.

Het is altijd zo geweest bij artiesten en schrijvers, dat zij eer zij een kunstwerk aan de wereld geven er een voorproef van gaven aan degenen, met wie zij bevriend zijn. Laat mij proberen u dan een kleine voorproef te geven van al datgene, wat behoort tot mijn taak, maar wat ook de kern is, de ziel eigenlijk van het gebeuren van deze dagen.

Deze dagen brengen allemaal verwarring, dat weten wij zo goed. Maar die verwarringen zijn bijkomstig. Die verwarringen bestaan alleen maar, omdat wij wel veel herinneringen hebben, maar niet weten hoe ze waar te maken. En wij hebben allemaal een visie over onszelf, waardoor wij onszelf eigenlijk te machtig zien.

Als de pastoor komt, dan zegt de mens; Ja mijnheer pastoor, u vertelt veel, u bent gewijd maar hoe kunt u, gewijde mens, zoveel stomiteiten vertellen?

Of hij zegt; U bent theoloog, moraaltheoloog, psycholoog maar hoe komt het, dat u het antwoord niet weet op deze tijd? En zo kan ik mij voorstellen, wanneer ik de mensen zo zie. Er is wel iets die curé heeft ergens iets. Als hij werkelijk eerlijk is, heeft hij iets. Maar het komt er niet uit.

U, u hebt het gevoel van ergens een contact met het Hogere, een idee van een wereld, een waarheid, dat in u ontstaat. Het is er wel, maar het komt er niet uit. En dat naar buiten brengen, dat is de kunstproef die wij willen afleggen. Een magisch spel misschien met sferen en krachten, maar toch iets meer dan een spel alleen. Het is de liefde voor het Goddelijke dat ontwakken kan, dat ons drijft, dat mij persoonlijk drijft.

Daarom gaan wij proberen u te dwingen om de armen uit te slaan. De mensheid heeft eeuwen achter elkaar lessen gehad. Vanaf de encyclopedisten hebben wij gezegd; Mensen, gelijkheid en broederschap, recht, dat moet er allemaal zijn. En de mensen hebben allen gezegd ja... en ze zijn prompt begonnen om hun broeders uit te kiezen en de anderen in de modder te trappen. Maar nu hebben ze lang genoeg droog gezwommen. En omdat zij moeten leren zwemmen in de kracht van de Oneindigheid, in de naam van de onbekende God ... gooi ze in het water! Dat gaan wij doen.

Ik heb vroeger heel vaak mensen met hun illusies geconfronteerd. Dat ga ik deze keer ook doen. En gelukkig niet alleen. De grote Broederschap, de Wereldbroederschap, heeft krachten afgevaardigd. En ik ben er één van, een kleine. Er zijn er nog meer. En er zijn ook heel veel dienaren bij, vrijwilligers. Wij gaan dus zeggen tegen de mensheid. Wij willen u een probleem scheppen, waar u niet meer uitkomt. Wij gaan u helpen uw verwarring zo groot te maken, dat u die verwarring niet meer ontrafelen kunt of ontgaan kunt. Zodat u zult moeten zeggen; Nu doe ik een beroep op niet-redelijke krachten. Nu heb ik alleen nog maar te putten uit die vage herinnering in mij van het hogere. En dan zal het licht spelen.

Natuurlijk, het witte licht zal u beproeven. En andere vormen van het licht zullen werken. Het blauwe licht zal u de wijsheid geven. Het gouden licht zal u de weerstand geven. Dat komt allemaal. Maar wij gaan u eerst in die verwarring brengen, in die toestand waar geen echte uitweg meer is. En dan gaan we kijken wat u doet. Want u kunt het onmogelijke mogelijk maken.

Nu komt in uw werkelijke ik in een bestaan, waarin de volledig gevormde gedachte al de werkelijkheid werd. U keert regelmatig terug naar sferen, waarin de volledig gevormde gedachte werkelijkheid wordt.

U moet leren om de kracht, die ligt in de gevormde voorstelling, die gebaseerd is op uw werkelijkheid, om die te stellen in de plaats van uw verwarring. Niet zeggen; Wij gaan de problemen oplossen. Problemen oplossen is onmogelijk. Maar u moet zeggen; Ik doe een beroep op mijn innerlijk weten. Dat is een fase, die voor heel veel mensen een grote verandering gaat betekenen. Dat is als iemand, die in een huis woont en altijd ruzie met de conciërge heeft. Op een gegeven ogenblik zegt die mens; Die conciërge moet weg. Neen.

Ik moet een andere woning hebben. Neen.

Ik moet zorgen, dat ik net zo brutaal ben als de conciërge. Dit is al iets beter.

Ik moet zorgen, dat de conciërge mij aardig vindt, ik moet haar begrijpen. En ik moet uit dit begrip de oplossing van mijn probleem vinden. Dat is eigenlijk de eerste proef.

Maar dat moet natuurlijk zowel gebeuren voor volkeren als voor mensen. En wij beginnen dan ook met een economisch politiek schaakspel. Wij nemen b.v. als koningin de Gaulle (Marianne) en als koning Wilson (John Bull) en als raadsheer Ehrhardt (Gretchen), En nu gaan wij spelen. Maar wij gaan spelen tegen de rest van de wereld. Wij gaan proberen. om een stelling, die geen oplossing meer biedt, om te vormen tot een aanvalstelling, waaruit werkelijk mat kan voortkomen. Wij gaan dus de heren schuiven.

U moet dus begrijpen; de eerste fase is een fase van volkeren. Maar in die volkeren zelf gaan wij disharmonie scheppen voor alle dingen, die niet reëel zijn, die niet helemaal eerlijk zijn. En met deze tegenstelling gaan wij dus de volkeren omgooien. Economisch en politiek omgooien, En wij gaan proberen om van schijnbare tegenstanders delen van een geheel te maken.

Maar nu moeten wij ook nog wat anders doen. Wij moeten datzelfde doen bij de mensen in een volk. B.v. een tuinder zegt; De fabrieksarbeider deugt niet. Die is niet belangrijk. Die miskent mij. Die betaalt mij niet goed. Die buit mij uit.

En de fabrieksarbeider zegt; Die vuile rotboer krijgt alles voor niets, het groeit. Hij hoeft alleen maar te plukken en hij vraagt mij zo veel geld. En de grossier verdient aan beiden. Dan moet eerst die middenman weg.

Maar nu moet er een ogenblik komen dat de arbeider zegt Ik begrijp de boer. En de boer zegt; Ik begrijp de arbeider.

En dat krijgen we in kleiner verbanden; het gezin. De ene broer is handarbeider en de ander heeft een mooie witte col. Die twee zeggen van elkaar, dat zij niet deugen. Nu moeten wij proberen om wat er tussenin staat weg te nemen en die twee te doen beseffen wij vullen elkaar aan.

De aanvulling. Als wij dit begrip, dit besef hebben van een gezamenlijke waarde, dan zal het putten uit die innerlijke herinnering de mens brengen tot het gebruik van krachten. En als je die kracht gebruikt....ach, een mens die een gave heeft is verliefd op zijn gave. Hij heeft niets zozeer lief als de exclusiviteit van zijn begaafdheid, die een ander niet heeft. Dat is altijd zo. Zo ontstaat de trots op die gave. Maar een ander heeft die gave ook. Ik moet dus beter zijn. Wij gaan dus proberen uit de normaal menselijke eigenschappen een gebruik van de innerlijke waarde te stimuleren.

En dan komt er voor een ieder de grens, waar hij zegt; Ik sta hier aan een nieuwe wereld, Ik heb dit nooit zo gezien. Ik heb dit nooit zo kunnen vermoeden. En nu kan ik daaruit putten. Niet wat ik op aarde ben en wat ik uit is belangrijk, maar dat wat in mij leeft is belangrijk.

En als wij dit kunnen bereiken, al is het maar bij 1 op 10 personen in Europa en de aanverwante gebieden, dan hebben wij dus een grote zege, een overwinning bereikt. Dan hebben wij hier in Europa en eigenlijk in het hele blanke ras de waarde van een zelfvernieuwing op geestelijk terrein gevonden. En van daar uit vinden wij de inwijding.

En nu moet u eens goed luisteren. Inwijding is het in jezelf vinden van je erfdeel. Je bent de oneindigheid. Oneindigheid, beperkt in een eigenschap, maar je bent de oneindigheid. Als je de begrenzing van het eindige overwint, wanneer je niet meer in de kleine dagelijkse dingen het belang ziet, als b. v. in een persoonlijke verhouding, als je dat niet meer ziet als een alleen in deze tijd geldend iets maar als een waarde in jezelf, dan heb je eigenlijk het eerste geheim van inwijding. Al wat ik doe, al wat ik beleef, al wat mij gegeven wordt, al wat ik anderen geef tezamen ben ik. Ik ben het totaal van mijn beleven. En mijn aanvulling tot de oneindigheid is God.

Die beleving confronteert ons niet onmiddellijk met God, maar zij maakt de betekenis van God en de eeuwigheid in ons reëel. Zij maakt werkelijk wat voor de meesten eigenlijk een droom is of een vaag geloofspunt, dat wel eens na deze wereld komt.

Leven met God is het erkennen van de geheimen van de schepping. De geheimen van jezelf, maar ook de geheimen van de natuur, van de sferen, van de geest. En die geheimen zijn niet belangrijk omdat zij geheim zijn, maar omdat zij de beleving steeds rijper maken en daardoor het ik steeds groter.

Iemand die geen liefde heeft is een uitgedroogde aardbol. Iemand die vol is van liefde is een stralende zon aan het firmament. Zo moeten wij dit zien. Het is het vullen van jezelf met

nieuwe kracht, die uit beleven ontstaat. Waarbij niets belangrijk is dan alleen dat, wat in jou geschapen is, beseft is. Maar waarbij de kracht, die je bent daardoor, niet anders kan dan uitstralen naar alles wat bestaat.

Dat is eigenlijk de kern van mystiek. Niet de beleving, het zweven, het voorspellen van de toekomst. Ik heb de toekomst voorspeld zo gemeen kunt u het niet eens doen. Ik heb zieken genezen - uw hele medische raad zou in opstand komen -. Ik zou niet meer zijn dan een grote charlatan. Het is niet belangrijk. Het gaat niet om die bijkomstigheden. Dat is het spel. Waar liefde is, komt spel, maar het spel moet geboren zijn uit de liefde. Waar innerlijk besef is van het hogere, daar komen krachten en die worden tot spel in de wereld, maar geboren uit het innerlijk licht, uit die innerlijke liefde. En dan verenig je niet alleen wat sferen met elkaar, je verenigt alle componenten van het leven met elkaar. Je maakt een eenheid, waarvan je deel bent. Maar niet alleen maar deel in materie of in de geest, neen, een eenheid die in jou leeft en bestaat en die verder van geen belang is. Deze mystiek is datgene, wat wij zullen proberen juist hier in de Europese wereld te brengen. En natuurlijk ook in andere delen van de wereld.

Dit is een tijd, waarin de mensheid geen vaste waarden meer kent. Werkelijke waarden zijn niet meer vast. Een mens, die geen vaste waarde heeft, heeft niets. Helemaal niets. Die heeft niets in zichzelf en is als een pluisje op de wind. Maar de mens, die in zich betekenis heeft, die zegt Wat hindert het mij of dit of dat gebeurt? Ik heb mijn waarde en mijn krachten.

En dan is er iemand, die u wil stuwen. En dan zegt u; Hé, ik heb gewicht, ik heb kracht in mijzelf. De kracht, waardoor ik mij zelf bewust ben, de inhoud van mijn leven ken. En om zover te komen moet men over een bepaalde grens, een drempel heen. Wij zullen proberen de mensheid er overheen te helpen.

En nu ga ik niet veel langer praten. Ik zal mijn inleidervriend van uw eigen orde vragen een eindcommentaar te geven. Alleen nog dit. Dit is heel belangrijk;

Ernst maakt geen waarde. Werkelijke waarde is blijheid. Werkelijke blijheid is innerlijke Godserkenning, geuit in je wereld. Dit is alles.

Ik heb nog wat arbeid te doen. Ik moet nog even naar Denemarken en naar Zuid-Italië. De Hollanders hebben pech, dat ik zelf vlieg. Anders kon ik de K.L.M. rijk maken. Maar dit is zeer ernstige arbeid. En onthoud dan maar van mij omdat die ernstige arbeid gebeurt, hoort u binnen 45 dagen vreemd nieuws. Uit Noorwegen niet zoveel. Uit Zuid-Italië wel veel. En dan kunt u zeggen; Lucien is bezig. Misschien komt de rest ook wel. En dan probeert u alvast dat licht van binnen te krijgen.

o-o-o-o-o-o-o

Vrienden, deze studie in contrasten is misschien toch wel wat verwarrend geweest. Ik hoop dat u mij daarom dit slotwoord wilt vergeven.

Zoals u ontdekt hebt, hebben beide sprekers elk voor zich over een eigen taak gesproken. Ze hebben beiden het element inwijding naar voren gebracht. En in beiden hebt u als u goed geluisterd hebt een zeker element van mystiek kunnen vinden. Wanneer ik dit alles tot de kern herleid, dan komt het hierop neer.

De mensheid moet gebracht worden ten koste van alles tot een nieuw begrip van rechtvaardigheid, van eigenwaarde en ook van innerlijk bestaan. De mens moet leren teruggrijpen op zijn eigenlijke geestelijke reserves en vermogens. Hij wordt daarin op het ogenblik sterk belemmerd door allerhand elementen van waan. Maar binnenkort zal door werken met wat genoemd wordt het verblindend witte licht, eerst in Azië en een tijd later dus ook in Europa, getracht worden een zekere ontmaskering en vooral een zelferkenning voor de mens mogelijk te maken.

Wanneer de mens teruggrijpt op de kernwaarde van zijn ego, dan zal hij daarbij een zeer grote kans vinden tot wat wij inwijding noemen. D.w.z. het bereiken van een innerlijke toestand, waardoor hij onafhankelijk van de wereld de wereld toch beleven kan en in zich de krachten, die hij erkent, aan de wereld kan uitstralen.

Er is daarnaast gezegd dat de verschijnselen niet zo belangrijk zijn. En vooral bij de laatste spreker (ik zou zeggen in overeenstemming met zijn laatste incarnatie) speelde de liefde een zeer grote rol. Maar dit was dus niet de menselijke, de beperkte liefde. Die werd alleen als een parallel gehanteerd. Het ging hier om de liefde van de mens voor het leven zelf, voor de

Scheppende kracht. En vooral zijn liefde ook voor het raadselachtige en het miraculeuze. Deze liefde zo werd letterlijk gezegd zal geëxploiteerd worden om de mens te brengen tot die innerlijke zelferkenning. Dat daarbij allerhand problemen werden beloofd, ach, dat zal u niet verbazen na al, wat er in de wereld gebeurd is.

Een typisch verschil tussen beide sprekers hebt u ook wel gemerkt. Wij hebben aan de ene kant een zekere hardheid, die soms een idee van heerszucht met zich draagt aan de andere kant een bonhomie, die zelfs in het geestelijke hier en daar de lichtzinnigheid schijnt te benaderen. In beide gevallen is dat schijn. Dat is de gekozen vorm, de incarnatievorm, waarin men zich op aarde weergeeft. En u zult misschien ook gemerkt hebben, dat wij dus terzijde hebben gestaan met een soort vertaaldienst, ofschoon dat bij de laatste spreker hier en daar wel moeilijk werd.

Als ik de mystieke achtergrond, die van heel groot belang is, aan het slot van deze bijeenkomst nog even afzonderlijk mag omschrijven, dan klinkt dit als volgt;

In ons Wezen ligt het totaal van ons erkennen en ervaren opgesloten, ook wanneer wij dit misschien niet bewust beseffen. Daar wij eens zijn uitgegaan van het Goddelijk Licht en via vele vormen van besef en realisatie uiteindelijk kwamen tot een geestelijk bestaan in een menselijke vorm, ligt het totaal zelfs het Goddelijke als een herinnering in ons vast,

Wanneer wij verder willen gaan tot het Goddelijke, moeten wij ons eerst beroepen op deze herinnering. Wij moeten ons beroepen op deze geheimen van de cosmos, die in ons reeds zijn vastgelegd en zo via een zekere zelfherkenning komen tot een begrip van wat leven betekent. Pas wanneer wij dit leven hebben begrepen, dan zullen wij door ons streven de wereld rond ons, de tijd waarin wij leven, de sfeer waarin wij bestaan, betrekken bij dit innerlijke. Wij worden dan kracht, naar buiten toe uitstralend. En wat er ook in die wereld of sfeer gebeurt, al wat wij daarin beleven wordt ons een nieuwe bron van kracht. Wij brengen a.h.w. gelijktijdig energie naar buiten en door de verschijnselen daarvan ontstaat in ons nieuwe en grotere energie. Wij groeien steeds meer en kunnen zo in onszelf een groot deel van het goddelijke geheim ontdekken, beseffen en hanteren.

De mystiek hierbij ligt in het feit, dat deze dingen niet helemaal redelijk omschrijfbaar zijn en niet geheel kunnen worden aangepast aan t.o.v. een stoffelijke wereld. Wij moeten ons echter wel realiseren, dat het de werkelijkheid van heden is, die centraal staat. Want dit is het punt van uitwisseling. Onze besepte innerlijke waarden moeten wij binnen deze wereld uiten. En de ervaring die wij van deze wereld terugkrijgen, wordt ons een nieuwe bron van kracht en breidt ons bewustzijn uit.

Dit is een samenvatting van hetgeen beide meesters hebben gezegd. Of wij een volgende maal gasten zullen hebben van andere groepen dan de onze durf ik u nog niet met zekerheid mede te delen. Wel is het zeer waarschijnlijk, dat wij een volgend maal broeder Theodotus aan het woord mogen laten. En u zou dus kunnen rekenen op een paar esoterische beschouwingen, die in het kader van onze Orde passen.

Met dit slotwoord heb ik hopelijk niet de indruk van de sprekers weggenomen. En ik hoop dat, juist in het begrip voor hun persoonlijkheid zoals die zich uit, ook in u het begrip zal groeien voor de uiteindelijke mensgelijkheid van datgene, wat op aarde via de grote Witte Broederschap en Hogere Machten zich aan het uiten en aan het voltrekken is.

U moet zich niet gevoelen als bestuurd door vreemde krachten, maar geholpen en geleid door werkelijke broeders. Ik geloof dat dit in deze dagen heel belangrijk is. Er is niets, dat u schuift, wat vreemd is aan uw wezen. Er is niets dat u dwingen of plagen kan. Het is altijd weer datgene, wat onmiddellijk met u verwant is. En als in de uiting van deze twee meesters (want dat waren ze toch werkelijk) die gelijkheid duidelijk is geworden, dan meen ik dat juist daaruit ook de moed tot zelf streven, denken en handelen en zo ook het bereiken van een eigen inzicht in het Grote Licht kan ontstaan.

Nummer 3

Esoterisch magische Kring. 9 november 1965

Wij hebben vanavond een tweetal gastsprekers en ik mag deze beiden kort voorbereidend voor u introduceren.

Ik mag er allereerst op wijzen, dat we geen pauze kunnen inleggen, daar de tijd enigszins beperkt is voor dit contact. De eerste spreker mag ik niet nader bij naam aanduiden. Hij zal u zeer waarschijnlijk enige inlichtingen geven omtrent de strategie van de Witte Broederschap en al wat daarbij verder te pas komt. De tweede spreker zal u misschien wel zijn naam noemen. Ik weet dat niet zeker. Deze is zelf geörienteerd in meer cosmische zin. Hij zal u ongetwijfeld meteen en ander kunnen zeggen omtrent cosmische waarden en bewustwording.

Ik begrijp wel, dat net voor u altijd een beetje vreemd is om deze gasten te ontvangen. U probeert ze ergens te plaatsen, u probeert er achter te komen wie en wat ze geweest zijn. Ik zou u de raad willen geven doe dat niet. Een gastspreker komt hier niet om zich kenbaar te maken. Wanneer hij dat begeert, kan hij dat anders doen of hij kan zelf vertellen wie hij is. Maar door hier te komen probeert zo'n gastspreker u bepaald feitenmateriaal te geven. Hij probeert daarnaast vaak een zekere sfeer op te bouwen. Een sfeer, die u misschien niet altijd esoterisch zult vinden, maar die in zich bepaalde kernwaarden van het menselijke zijn bevat en waardoor het mogelijk is een deel van uw onderbewustzijn te stimuleren,

De poging u op deze wijze a.h.w. subliminaal nog iets mee te geven is eigenlijk van meer belang dan de vraag; wie is het en; wat zegt hij. Want juist deze dingen, die u in het onderbewustzijn worden gegeven, stellen u vaak in staat om wanneer het noodzakelijk is verbluffend juist te reageren. Zij maken het u mogelijk uw eigen normale reactie tegenover het leven en het gebeuren te wijzigen, zonder dat u daarbij eerst behoeft na te denken. Geloof me, dat kan in deze dagen erg belangrijk zijn. Er is dus sprake van een beïnvloeding van het onderbewustzijn daarnaast een poging om uw bewuste denken en leven eveneens te verrijken en te beïnvloeden.

Er komt een contact met de eerste spreker en ik beëindig mijn inleiding. Ik wens u allen een vruchtbare en zegenrijke bijeenkomst toe.

o-o-o-o-o-o-o-o

Goedenavond, vrienden.

Ik mag u op deze avond voorlichten omtrent bepaalde beslissingen, ontwikkelingen en plannen, zoals deze binnen de grote Witte Broederschap op dit moment bestaan. Ten dele omvatten zij feiten, die uw eigen wereld direct betreffen. Daarnaast echter is er sprake van een aantal werkingen en invloeden, waarbij u en uw wereld niet onmiddellijk dus bewust in het geding komen.

Om zeer eenvoudig de tabel van ontwikkelingen, zoals wij ons die voorstellen, u voor te leggen, allereerst;

Het volgende jaar wordt gezien als een ontwikkelingsjaar. In deze periode zal ongetwijfeld wel hier en daar wat onrust heersen, maar wij mogen dan toch aannemen, dat voor handelsrelaties en zakelijke betrekkingen over het algemeen een redelijke stimulus gegeven mag worden. Wanneer dit volgende jaar teneinde spoedt, zal de nadruk sterker komen te vallen o.m. op Japan en Azië terwijl ook in China zelf bepaalde ontwikkelingen verder bevorderd worden. Dit zal resulteren in grote internationale moeilijkheden, waarin ook de U.S.A. en Rusland betrokken raken. Door dit te doen menen wij een juiste nadruk te kunnen leggen op de werkelijke geestelijke ontwikkeling, die juist in dit turbulente Azië van vandaag mogelijk is. De neiging tot absolutisme en ook verzet, zoals zij daar thans bestaat, maakt het de eenling vaak moeilijk in te dringen in de geestelijke waarheid en waarden, waarin hij zijn verleden, zijn vroeger bestaan en ook doelbewust de mogelijkheden van het huidig bestaan voor zich gaat erkennen.

Het zal u duidelijk zijn dat verzet hiertegen ook van religieuze zijde zal rijzen. Wij houden reeds nu rekening met een bijna geheel terugdringen van de christelijke zending uit Azië en Africa, hoofdzakelijk onder invloed van de Islam. Wij hebben er zorg voor gedragen, dat binnen de Islam geestelijke ontwikkelingen plaatsvinden, die naast het toch wel zeer dogmatische geloof, dat de Ahmediya zelf pleegt te prediken ruimte laten aan een meer esoterisch denken, dat ook voor de meer primitieve mens van Africa geschikt is.

Het krijgsplan houdt verder in; een grote reeks moeilijkheden en ontwikkelingen o.m. voor de U.S.A. en Rusland in de jaren tot 1969. Deze twee jaren kunnen worden gebruikt om alle verdere evenwichten, die bestaan en niet wenselijk zijn, te verstoren. De rustperiode, die is ingelast in menig opzicht, werd noodzakelijk door een te grote oorlogsdreiging, die zich in dit

jaar heeft geuit en het gevaar voor het gebruik van strategisch atomair materiaal o.m. vanuit Rusland, maar ook door de U.S.A. Wanneer zij verder in de knel komen te zitten in Azië. Er moest dus een periode van stabilisatie en ontspanning volgen. Om te voorkomen dat die stabilisatie een al te groot zelfvertrouwen krijgt, zal de natuur ingeschakeld worden om op deze wijze dus toch de mens voortdurend met zijn eigen onvermogen te confronteren.

De tijd daarna zal gebruikt worden om een ontwikkeling in Rusland mogelijk te maken en daarbij hopen wij een vreedzame revolutie tot stand te brengen. Is dit niet het geval, dan kan rond 1972 niet vermeden worden, dat Rusland enige agressie o.m. in Azië en ook in West-Europa zal begaan. Dit zou o. m. voor Duitsland wel zeer onaangenaam zijn. En als gevolg hiervan zou dan een grote revolutie vanzelf kunnen worden gewekt.

Omwenteling in het Russisch bestuur is dus rond 1972 tot 1975 absoluut noodzakelijk, Hierdoor kan wederom binnen een te sterk atheïstisch denken ook enig begrip van godsdienstigheid worden gebracht en kunnen de nu bestaande kernen van vooral geestelijk en esoterisch denken binnen dit gebied zich uitbreiden en de nodige stabiliserende invloed op de labiele geest van de mens binnen deze gebieden doen gelden.

In de daarop volgende jaren hopen wij de middelen te scheppen voor ruimtelijke exploratie en gelijktijdig contact met wezens van andere werelden. Door deze beide mogelijkheden te concretiseren rond 1985 zal nl. de oorlogsspanning, die anders bijna niet te vermijden is en zeker voor het jaar 1997 tot een bijna al-vernietigende en waarschijnlijk het hele zonnestelsel beïnvloedende oorlog zou voeren, toch zodanig worden beknot, dat de expansie naar buiten toe en het scheppen van een nieuw doelwit voor de agressie van de mens, hier gelijktijdig wetenschappelijke ontwikkeling, zelfbeperking en wereldvrede kan geven.

Dit echter zijn alleen de uiterlijkheden. Er is zoals u bekend zal zijn een tijd aan de gang, waarin inwijding, maar vooral ook een algemener bewust worden in de massa noodzakelijk is. Het is hier niet meer de vraag van enige levens korter of langer op deze wereld. Het wordt hier de vraag of deze wereld nog verder als scholingsplaats voor zielen kan dienen.

Deze inwijdingstechnieken ondergaan enige wijzigingen. Wij zullen waarschijnlijk een groot gedeelte van het spiritistisch en kerkelijk werk, dat wij in deze periode hebben volbracht, onderbreken. Die onderbreking, zal voor het gemiddelde liggen rond 1972. In enkele gevallen zal zij reeds vroeger merkbaar zijn. Gelijktijdig gaan wij proberen om - maar nu aan de hand van wat men thans populair wetenschappelijke voorlichting noemt - een mentaliteit te scheppen waarin beheerster en zuiverder leven wordt bevorderd terwijl gelijktijdig ook via enkele wetenschappelijke ontwikkelingen en ontdekkingen, die wij zullen bevorderen, de mens zich meer bewust zal worden van het verborgen innerlijk wezen. Dit is van het hoogste belang.

Uw wereld is vandaag ziek, of u dit wilt toegeven of niet. Haar steeds groeiende bevolkingsaantal maakt indien geen veranderingen optreden in de praktijk een grote sterfte nodig binnen 10 jaar. Of deze door oorlog of op andere wijze tot stand zal komen. is niet van belang.

Wij kunnen dit voorkomen, wanneer de mens zelf tot beperking overgaat. En die beperking zal hij zich alleen opleggen, wanneer hij een innerlijk visioen kan verkrijgen, waardoor deze opofferingen - want zo zal hij ze in het begin ongetwijfeld zien - zin krijgen.

De gebondenheid, die het patroon vormt van een overbevolkte wereld, zal eveneens plaats moeten gaan maken voor een grotere vrijheid. Want een mens, die verplicht is op een bepaalde plaats te werken gedurende een bepaalde tijd, vindt nimmer de ontspanning en de vrijheid, die noodzakelijk zijn voor de hoogste geestelijke bereiking. Juist wanneer er eenzelfde vrijheid van keuze, zowel bij arbeid, arbeidsplaats als arbeidstijd aanwezig is, - een eigen kiezer waarbij de consequenties van die keuze ook gedragen worden -, zal de massa vanuit zich kunnen opgroeien.

Wat dit betekent voor de minder redelijke en onmiddellijk kenbare arbeid van onze Broederschap, wil ik u voorleggen.

Het is belangrijk, dat de mens het element tijd een beetje anders gaat beleven. Reeds in de afgelopen maanden heeft men met vele middelen getracht o.m. door het stimuleren van droomleven en voorgevoelens in de mens een begrip wakker te maken voor een toekomst, die reeds nu bestaat.

Er is getracht om die mens, via gevoelens van concrete eigenwaarde in geestelijke en stoffelijke zin, te brengen tot een juistere beoordeling van zichzelf in een gemeenschap. Dat dit helaas heeft moeten voeren tot een aantal haast onoverwinnelijke problemen voor vele mensen was niet te vermijden.

Ik geloof niet, dat ik u daar veel over behoef te vertellen. Dit zijn mensen, die eenvoudig hun huidige positie niet aan kunnen en hetzij dit leven verlaten, of eenvoudig zich terugtrekken van de wereld om in een egocentrisch wereldje voort te vegeteren. De anderen echter zullen langzaam maar zeker wakker geschud worden.

Bij vele jongeren zijn we erin geslaagd hun bepaalde visioenen te geven. Deze visioenen worden helaas bij velen van hen nog gezien als iets wat optreedt, wanneer je high bent. Maar ze zullen al heel snel beseffen, dat het stemmingen zijn en niet middelen, die deze eigenaardige toestand teweegbrengen. Ze zullen leren, dat je door een bepaalde concentratie, een bepaalde sfeer, in jezelf schoonheid kunt ervaren. Dat je je eigen normale mogelijkheden aanmerkelijk kunt vergroten.

En wij menen, dat daaruit binnen zeer korte tijd ook een gezondere leefwijze zal ontstaan.

In deze mensen worden achtereenvolgens vier z.g. poorten of zegels geopend. De aantallen zijn betrekkelijk groot. Als ik moet spreken in termen van planning, dan betekent dit, dat voor het jaar 1966 het aantal, waarin meerdere poorten verbroken zullen worden en geopend, geschat wordt op 15 tot 27.000. Helaas ben ik hier even vaag als een minister in zijn voorlichting, maar een juist getal is moeilijk te geven.

In deze mensen zal niet een onmiddellijke verandering ontstaan, maar hun gevoeligheid neemt toe. Het beeld, dat zij in zich verwerven van de wereld, wordt anders en hun waardering wordt anders.

De eerste reactie zal ongetwijfeld een agressieve zijn. Dat ligt in deze tijd. Maar die agressie zal gericht worden naar het geestelijk element in de wereld daarbuiten. Golven van idealisme kunnen hiervan het gevolg zijn. Meer ín de mens is dit het erkennen van een nieuwe vrede,

Wanneer deze vrede en harmonie binnen het bereik komen, worden zij voor de doorsnee-mens een heiligdom, een veilige plaats waarin hij steeds wil terugvluchten. Dit impliceert, dat zowel geestelijk als lichamelijk alles zal worden gedaan om deze eenmaal ervaren en begerenswaardige status in het ik weer te bereiken.

Zo ontstaat een activiteit, die ook op de innerlijke mens gericht is. En wij nemen aan, dat wij binnen een twee á drietal jaren voor de meesten van hen meerdere zegels of poorten geopend of verbroken zullen hebben. Daarbij zullen zij komen tot een juistere erkenning van tijd (u noemt dat helderziendheid of sensitiviteit) daarnaast zullen velen van hen een veel groter begrip en medegevoel voor anderen krijgen.

Het doorbreken in het bewustzijn van deze derde poort brengt vaak zo grote sympathieën met zich, dat men het lijden van anderen ervaart als deel van eigen lijden. Dit betekent, dat de agressie niet meer gebruikt kan worden tot schade van anderen. Want doet men hen lijden, dan ondergaat men dit zelve zo intens, dat het bijna niet te dragen is.

De vierde poort is dan die van het geestelijk zien en zal voor velen de toegang betekenen tot bepaalde werelden van de geest en vooral ook het contact met overgeganen.

Men zal waarschijnlijk in uw wereld hierover spreken als een golf van ziekelijke emotie. Want voor de wereld is dit niet zo gemakkelijk te aanvaarden. Maar door al onze krachten hieraan te geven bereiken wij, dat men begrip krijgt voor de continuïteit van het leven. En daarmee komen aansprakelijkheden, verantwoordelijkheden en bestrevingen in een ander licht te staan. Zo komt men vanzelf tot een leven, waarbij de uiterlijkheden minder belangrijk zijn, statussymbolen in vele gevallen belachelijk worden, terwijl een innerlijke waarde, door sensitiviteit bij anderen erkend, gelijktijdig een zegel betekent op een gezamenlijk contact in hogere wereld. Wanneer wij goed gepland hebben, dan zal ongeveer 6 pro mille van de wereldbevolking binnen twee jaar in staat zijn althans de derde fase te bereiken, mogelijk ook de vierde.

Wij hopen bij een verder gaan een zo grote reserve van geestelijke energieën in de mens tot stand te brengen, dat ongeveer tegen het jaar 1987 een groot gedeelte van de mensheid een zo intense geestelijke veerkracht bezit en een sensitiviteit (mogelijk zelfs een telepathische

sensitiviteit) waardoor onderling contact mogelijk is, dat van oorlogen en geweld niet meer kan worden gesproken.

De gewelddadigen zullen dan zichzelf in een isolement bevinden en zeer waarschijnlijk voorlopig op kleine delen van de wereld hun eigen gemeenschappen gaan stichten. De anderen zullen voorkomen, dat dit geweld in hun eigen maatschappij nog regeert.

Uit degenen, die deze agressiviteit blijven behouden (ook in gewelddadige vorm), kan worden geput voor het betreden van de ruimte en eventueel voor de nodige pionierswerkzaamheden, wanneer men b.v. op uw eigen satelliet een station voor uitwisseling van contact met anderen zou willen bouwen.

Ik leg u dit alles voor om u duidelijk te maken hoezeer de Witte Broederschap rekening houdt met alle mogelijkheden en hoezeer zij ook weet waarheen zij streeft. Maar deze Witte Broederschap hoe groot en machtig u haar misschien ook ziet is ergens hulpeloos en machteloos zonder de mensen. Want het is de innerlijke gesteldheid van de mensheid, die het mogelijk maakt positieve resultaten te bereiken. Zeker, wij beschikken over de kracht om te vernietigen. Maar indien wij alle geweld in deze tijd willen vernietigen en alle dwang, dan blijft er geen mensheid over. De mens zelf moet volwassen worden. Zij kan niet tot volwassenheid gedwongen worden.

De scholing is zwaar geweest en zij zal nog zwaarder worden. Maar waar het element van het geestelijk werken sterker wordt, daar wordt het mogelijk de mens te benaderen op dit vlak van geestelijk, van cosmisch bestaan, waarin hij zelf de krachten van de cosmos kan leren indrinken. Hij komt dan op het ogenblik, waarbij hij putten kan uit de cosmische krachtreserves. Hij kan meer bewust medewerker worden van onze groep, zo hij dit begeert. Hij zal door zijn eigen inzichten althans geen tegenstrever van onze groep meer zijn.

Het denkbeeld de magie, die op pseudo-wetenschappelijke basis in een Aquarius-tijdperk ongetwijfeld op de voorgrond komt, te bevorderen in de eerstkomende jaren, heeft men grotendeels moeten laten varen. De mens is nog niet zo ver, dat hij kijkt naar het gebeuren in zijn werkelijke betekenis. Hij kijkt alleen maar naar de uiterlijke gevolgen. Hij heeft nog te weinig begrip voor wat er zich afspeelt in zijn eigen ik. En hij voelt nog niet aan, hoe zijn geestelijke voertuigen, zijn astraal lichaam, zijn levenslichaam, geschaad kunnen worden door het magisch werken met een voor hem dan schijnbaar zo begeerlijk resultaat.

Om de zaak te vereenvoudigen heeft de Broederschap verder besloten voortdurende voorlichting te verstrekken. En die voorlichting omvat niet alleen de mensheid, maar ook een zeer groot gedeelte van de nog niet vol-bewuste geest, die zich thans rond deze wereld nog zou bevinden. Wij hopen, dat wij door het bekendmaken van deze dingen, door het duidelijker uitleggen van het gebeuren, in staat zullen zijn een zeker respect te kweken, dat niet alleen beperkt blijft tot groepen mensen, die wat schouderophalend als dwazen of sectariërs worden uitgescholden, maar deze dingen werkelijk ook door anderen te doen aanvaarden.

In dit verband heeft een deel van onze Broederschap ook besloten om wat betreft het stellen van prognoses terug te keren tot meer concrete en directe voorspellingen, vooral wat betreft enkele staatkundige en economische verwickelingen. Men hoopt op deze wijze het respect en daarmee het oor van het gouvernement van meerdere landen te winnen.

De mens moet ons helpen. Wij staan tussen mensheid en het Grote, dat men God noemt. De krachten uit het Oneindige bezielen voortdurend alle werelden, ook de uwe. Maar deze krachten kennen in zich een harmonie, die beantwoord moet worden. De mens en zijn wereld moeten een echo worden op de krachten, die de cosmos in zo grote overvloed en volmaaktheid uitstraalt. Wanneer er eenmaal de mogelijkheid tot een weerkaatsen van deze kracht is geschapen, dan is ook de mogelijkheid geschapen om de grenzen van tijd, van dood en ruimte te overwinnen.

Wat dit betreft heeft men ook nog besloten om vermoedelijk rond het jaar 1971 bepaalde gegevens vrij te geven omtrent de z.g. vierde dimensie, opdat hierdoor een nieuwe omwenteling op wetenschappelijk terrein - en waarschijnlijk daarmee ook op godsdienstig terrein - teweeg kan worden gebracht. Want wij kunnen de mens niet laten bestaan in zijn huidige wereld zonder gelijktijdig de zekerheid te bezitten, dat hij aan deze wereld te gronde gaat. Maar wij kunnen die mens helpen, als die mens zich láát helpen.

Ik zou in dit verband nog graag enkele kleine aanwijzingen geven, die u misschien zelf van pas zullen komen.

1. Indien u bidt of mediteert, tracht zozeer de woorden vanuit uzelf waar te maken, daar u alles buiten uw meditatie of uw gebed vergeet. Wanneer deze spanning in u ophoudt te bestaan, laat de leegte voortbestaan als een vrede. En zeg niet; ik heb mijn taak gedaan en moet nu een andere taak aanvaarden. In deze periode van ontspanning kunt u grote krachten ontvangen en vooral een juister inzicht krijgen in datgene, wat uw meditatie of gebed werkelijk betekent.
2. Het hoeft weinig zin u zorgen te maken over de ontwikkelingen op deze wereld. Ge kunt daaraan niets doen. Maar indien gij u bezig wilt houden met bepaalde verschijnselen, tracht te begrijpen waarom de mens en het leven van de mens in de ogen van anderen in feite zo minderwaardig, zo onbelangrijk zijn geworden. Wanneer de zelfzucht van een mens het leven van een ander zonder werkelijke redenen gaat aantasten zoals in deze tijd het geval is, is er sprake niet slechts van een geestesstoornis. Dan is er sprake van een totaal verkeerd beoordelen van de waarden leven en menszijn. Besef deze dingen. Zie de fouten die anderen maken en vermijd ze bij uzelf, zo goed ge kunt.
3. Houd rekening met uw voorgevoelens, met uw dromen, maar beschouw ze nimmer als een onontkoombare aankondiging van een toekomstig gebeuren. Beschouw ze als aanwijzingen voor mogelijkheden. Streef steeds naar datgene, wat ge zelf juist acht, ook wanneer in uw gevoel, uw voorgevoel of uw droom iets anders wordt aangeduid. Houd slechts rekening met het optreden van een belemmering of de noodzaak uw eigen wijze van streven iets te veranderen. Laar u niet van het spoor brengen!
4. In vele gevallen zult u in de komende tijd door gevoelens van onrust worden gedreven. Dit zal voeren tot de behoefte u anders te oriënteren, uw relaties met mensen, uw werkkring, uw woonplaats te wijzigen. Er moet mee gerekend worden, dat deze drangverschijnselen bij de meesten van u sterk groeiende zijn. Bedenk dat dit niet slaat op reële feiten. Het heeft niets te maken met uw woonplaats, wereld of werkkring. Die onrust komt voort uit uw onvermogen binnen deze wereld harmonie te vinden. Schep zo veel mogelijk harmonie en begrip en verander slechts dan, wanneer het onvermijdelijk is. Niet wanneer u zich daartoe geprikkeld voelt... Het is moeilijk om vrede te vinden met jezelf. Soms kun je dit bereiken door je zelf gaven toe te dichten, die een ander niet bezit. Maak van uzelf in deze dagen in eigen denken nimmer een uitverkorene. Hij, die probeert zich boven de massa te stellen, zal door zijn verblinding slaaf zijn van de krachten, die de massa sturen. Tracht uzelf voortdurend te zien als een gewoon mens, als een gewone geest, deel van de gemeenschap. En tracht binnen die gemeenschap voor uzelf waardevol te zijn, ook tegenover anderen.

Misschien hebt u dergelijke regels reeds meer gehoord en ongetwijfeld zult u ze nog vele malen horen. Want de Broederschap zal deze punten, die zij zeer belangrijk acht, volgens het principe frappez, frappez toujours bijven horhalen via, alle kanalen, die haar ter beschikking staan. Alleen wanneer de mensen deze dingen onthouden, wanneer zij leren leven met zichzelf en eerbied kunnen krijgen voor dat, wat zij zelf zijn een levende mens, zal ons werk voor de komende tijd vrucht kunnen afwerpen.

Ik me en dat ik hiermede een beeld heb mogen geven van hetgeen besloten is en hetgeen daarin voor u belangrijk is. Ten laatste wil ik dan te uwer oriëntatie nog opmerken, dat besloten is bijeenkomsten van de Witte Broederschap - ook in plenum - aanmerkelijk te intensifiëren en hun aantal te vergroten. Er zijn een drietal plaatsen op deze wereld aangewezen voor hen, die in de stof aanwezig zullen zijn. Daarnaast blijven twee geestelijke centra onafgebroken actief, zeker tot het jaar 1968.

Door deze besluiten kunt u er van verzekerd zijn, dat elk streven, dat op uw eigen waarheid en harmonie met de cosmos is gebaseerd, in alle onderdelen ondersteund zal worden. En dat uw werk zowel voor mens als geest, het werk van de geest voor de geest of voor de mens, op deze wijze harmonisch en snel ontplooid kan worden. Goedenavond.

o-o-o-o-o-o-o

Ik mag hier even tussenin vallen, vrienden, aangezien het volgende contact nog niet volledig bereikt is.

Ik geloof niet, dat het noodzakelijk is om commentaar te geven op deze rede. Ik hoop alleen maar, dat u begrijpt hoe belangrijk ze is. En als het u interesseert kan ik u wel zeggen, dat alleen via de Orde op 123 punten in de nu lopende 36 uren deze boodschap wordt herhaald. En daaruit blijkt dat het voor ons toch wel belangrijk is.

Die planning moet u maar een beetje beschouwen als iets wat u weinig aangaat. Belangrijk is alleen, dat u zich niet hulpeloos en hopeloos voelt, wanneer dat allemaal gebeurt.

De kwestie van de prognoses zal in de Orde ook worden opgenomen. Maar ik weet dat men in de Orde met deze prognoses niet zo erg gelukkig is. Men is bang, dat daardoor een zekere sensatiezucht zou kunnen worden bevorderd. En wanneer wij b.v. gaan zeggen, dat er ongeveer 15 februari een crisis in het Nederlands staatsbestel ontstaat, dan is dat tenslotte voor u toch niet van groot belang. Het is alleen maar het spel der politiek, waarin dat gebeurt. Voor de politici belangrijk, voor u niet,

Hoe ver die voorlichting dus voor de Orde zal worden uitgebreid durf ik u niet te zeggen. Wel weet ik, dat wij ons uiteindelijk zullen moeten onderwerpen ook hier aan datgene, wat de Witte Broederschap en enkele andere broederschappen besluiten.

En dan begint thans het contact met de andere spreker zich op te bouwen. Dit is niet een spreker, die overall optreedt. Dit is een meer exclusief contact, zou ik haast zeggen. En ik zou graag willen, dat u voor deze spreker wat probeert open te staan. Per slot van rekening, uit de vaagheid die wij God noemen en die wij eigenlijk niet kennen komen soms fantastisch scherpe en duidelijke uitingen en verschijnselen naar voren. En deze vriend, die zo dadelijk als gast tot u spreekt, behoort wel tot de meer duidelijke uitingen van dit Kosmische, ook al door zijn begrip en door zijn inhoud.

Laat u niet misleiden door de eenvoud, want die eenvoud is juist het resultaat van begrip. En wanneer u zien kunt, is het misschien wel aardig eens te kijken welke lichtverschijnselen u kunt gadeslaan. Want ik denk zo, dat dit voor degenen, die dat ondergaan en zien kunnen, hier en daar wel verrassend zal zijn.

Ik maak nu plaats voor deze spreker en hoop dat u uitermate rustig wilt zijn en daardoor dit wat verder reikende contact te vergemakkelijken.

o-o-o-o-o-o-o

Dat de vrede met u zij, vrienden.

De droom van de wereld en de droom van het Al is een vrede zonder einde. Een vrede, die geboren wordt uit strijd en die toch de strijd zelve maakt tot vrede. Want uit de eenheid van de Vader, uit Wien wij allen leven, openbaart zich Zijn licht in vele golven, in vele verschillende krachten. En elk van die krachten schijnt strijdig te zijn met de andere. In hun opeenvolging beuken zij soms als razend op deze kleine wereld, waarop u leeft. En zo trekken zij hun sporen en treffen hun doelwit in vele planeten en niet alleen bij u. Zij maken de verscheidenheid, die het hoofdbestanddeel is van vrede.

Als er een wet is, die voor alle licht gelijkelijk geldt, dan is het de wet van de liefde. Zo gij een ander beseft als deel van uzelf, indien gij de geest van een ander erkent in uzelf, zo vindt gij de band tussen de verschillende krachten en stralen van licht. En indien gij vanuit uzelf leert zonder persoonlijk belang, zonder de contacten die mensen zo gaarne daarvoor noodzakelijk achten waarlijk de mensen te begrijpen en lief te hebben, dan bouwt ge uzelf een eenheid, waardoor de schijnbare strijdigheid van de cosmos voor u tot vrede wordt.

Ik kan u mijn vrede geven. Maar zo ik u mijn vrede geef, maakt gij haar tot onvrede. Ik kan u mijn vrede laten en ze zal geen vrede zijn. Ik kan u slechts de weg geven tót de vrede. En de weg tot de vrede is voor u een weg van strijd, omdat ge de schijnbare tegenstellingen, het schijnbaar onvereenigbare tot eenheid moet brengen in uzelf.

Waar gij op deze wereld leeft, ziet gij niet het spel van des cosmos' licht. Ge hoort van de golven der verschillende stralen, die uw wereld beroeren. De flitsen van rood en goud en blauw, die voortdurend een spel schijnen te spelen met de zielen van mensen en het gebeuren van de stof, Maar deze dingen zijn in feite één en hetzelfde.

Ergens diep in de kern van de cosmos, op een punt dat duisternis lijkt, is het begin. Het punt, waar het eerste stoffelijke zijn zich openbaarde in de werelden, die gij thans kent. En het is

daar, dat met een steeds scherper wordende regelmaat de energie vanuit een andere kracht binnentreedt. Het is als een baken, dat voortdurend de stralen uitzendt, razend wentelend van sterrennevel tot sterrennevel, van ster tot ster.

Hier is het begin van de cosmische kracht, zoals gij die in de materie en in bepaalde sferen ervaart. Maar die kracht wordt niet gegeven om u te verblinden. Zij wordt niet gegeven om u gevangen te maken maar om u vrijheid te geven. Zij is geen daad van macht, maar een uiting van een onmetelijke liefde.

Deze krachten beroeren ook uw wereld. En ge vraagt u af, hoe ge met het weinige, dat ge zijt, en het weinige, dat ge kunt doen, toch nog iets betekenen kunt in dit licht. Maar een klein zaad groeit in schamele jaren tot een boom. En wat een stofje schijnt draagt bloemen van een heerlijkheid, waarvoor de grootste en hoogste sferen zich niet schamen.

Zo zijt gij. Het licht van de cosmos treft u niet machteloos, wanneer ge uzelf wilt ontdekken. Het vindt u niet weerloos en zonder begrip, tenzij gij dit zelf wilt. En wanneer dan vanuit dit cosmisch centrum de schichten worden geworpen, zo is het, opdat gij ermee rijker en sterker worden zoudt.

Fel is het blauwe licht uitgegaan. En met grote felheid zal het afwisselend met de flitsen van de rode hartstocht de wereld geselen. En die wereld zal zeggen er is een strijd tussen emotie en verstand. Ze zal uitroepen; er is strijd tussen de wetenschap en de noodzaak van de mens, Maar die dingen kunnen één zijn, wanneer gij in uzelf niet slechts reageert op een licht, maar erkent in alle dingen is de kracht van het leven, de bron van het cosmisch zijn.

Wanneer je de oude beelden neemt, dan lijkt het wel alsof de ruiters klaar staan om uit te rijden. De ruiters van honger en pestilentiën, van geweld en dood, van oorlog. Maar zij zijn alleen maar schimmen. Want de ruiters bestaan niet echt. Zij leven in de harten der mensen.

En ik zeg u; Een mens, die zich onderwerpt aan deze krachten en zich laat voortstuwten, is niet slecht. Maar hij wordt werkelijk mens, wanneer hij beseft wat hij gedaan heeft en tracht hoe dan ook een herstel te vinden.

Hoe heeft men de arme Judas niet vervloekt en hebben de goddelozen geen beelden voor hem opgericht als held. En toch was deze arme Judas meer mens dan menig priester. Want hij maakte zijn fouten en erkende haar. En haar erkennende in zichzelf zocht hij om een weg te vinden haar te verbeteren. En waarlijk, zijn ziel heeft meer uw wereld betreden en meer welgedaan aan de mensheid dan alle rechtvaardigen die hem verwerpen, alle dwazen die hem als held bejubelen, omdat hij een fout maakte.

Gij denkt aan die dingen als mensen. Maar de cosmos is niet slechts menselijk. Als ge de briljante koepel zoudt kunnen zien, gesmeed uit vele wezens, behorend tot elke hiërarchie, als gij zoudt kunnen zien in welk een glorie de Tronen daar zetelen en stralen vanuit het centrum, hun kracht gevende en brengende, misschien dat ge dan beter zoudt begrijpen.

Maar voor een jong dier rijp is om te zien, mag je het de ogen niet openen. En voor de geest in staat is die grootheid te verdragen, heeft het geen zin haar te tonen. Toch zijn die dingen er.

Ge hoeft er niet in te geloven. Geloof in de goedheid van uzelf. Geloof dat in alle dingen zin en kracht en rede is. Geloof dat het Licht niet gegeven wordt om met blindheid te slaan, maar om u te leren zien. Uit de verdeeldheid. van de invloeden die optreden. kan eenheid geboren worden. En uit een verwarring die het duister van de hel op aarde schijnt te brengen zelfs, wordt soms het zien van God mogelijk. Niets is. zinloos, tenzij ge het zelf zijn ontroofd.

Krachten van goud, feller dan Jupiter's schichten, harder dan het licht dat Jehova heeft uitgestraald in de woestijn, licht milder dan de morgen en sterker dan de middag wordt uw wereld gegeven. Voortdurend zullen de pulsen van gouden licht vanuit deze cosmische Oerkracht, dit baken van alle leven, juist u en uw wereld benaderen. Weet in uzelve dan, dat de eenheid der dingen het belangrijkste is.

Leer om je naaste lief te hebben, al is hij anders dan jij. En je zult leren God te zien en God lief te hebben.

Leer begrijpen, dat zelfs het meest onzinnige een betekenis er een zin kan hebben en voor u gewin, naarmate gij meer daarin het goede zoekt. En ge zult het licht, het gouden licht en ce

strijd, de schijnstrijd van het blauw en het rood op deze wereld beleven, niet als een dreiging, een ondergang en een verlies, maar als een openbaring van een goddelijke liefde.

Het spel der sterren, dat gij alleen vanuit de verte kent in hun statige dans, is een spel van temperamenten. De onstabiele drift en vurigheid van uw eigen zon en de koele gelatenheid van andere, ge kunt ze haast niet met elkaar vergelijken en toch vormen zij samen een Al. Wanneer onder uw buursterren er enkele zouden zijn met hetzelfde temperament als uw zon, er zou al snel geen bewegen van planeten meer zijn voor uw zon, en evenmin voor dat andere stelsel. Uit hun verschillen wordt het evenwicht geboren. Uit hun verschillen en hun gezamenlijk gaan ontstaat pas de werkelijke kracht van de cosmos, geopenbaard, geuit. Uit de verschillen en strijd van uw wereld zal waarlijk ontstaan het begrip voor de vrede.

En dan zeg ik u wij hebben de legioenen gewekt, die leven in het schijnbaar ledige, in het niet-bestaande, dat gij cosmos of sferen noemt. En vele van hen hebben zich aangegord voor stoffelijke vormen, opdat wanneer het witte licht flitst en schichten tekent in het goud, wanneer het rood schijnbaar het blauw overspoelt ook stoffelijk de vertegenwoordigers van vrede zullen leven op uw wereld en op verschillende andere werelden.

Er zijn tijden, waarin ik denk aan werelden en leven als aan een schommel. Een schommel, die ronddraait en die moeizaam omhooggezwaaid over het zwaartepunt heen moet komen, opdat zij haar eigen werveling kan behouden en niet in een voortdurend terugvallen zichzelf steeds weer verliest.

Steeds weer is er in het Al zo'n ogenblik en steeds weer zijn er de krachten van Licht om te stuwen, en niet alleen om te hinderen. Zou het te snel gaan, misschien zouden zij, die zich erin bevinden, het niet kunnen verdragen. Zou het te traag gaan, ze zouden terugvallen. De cosmos geeft de juiste kracht.

De Vader geeft de kracht van leven, die noodzakelijk is. En wanneer de Heren, de Heerschappijen en Tronen dichterbij de wereld komen, dan is dat alleen, omdat die wereld deel is van het geheel en belangrijk.

Mensen, denken vaak zo vreemd. Ze denken aan zonde en ondergang. Zij zien het duister niet als een toestand, maar als een plaats waar een goddelijke toorn met wreedheid straft. Maar ik zeg u; er is altijd licht en duister. En gij gaat door licht en duister. En zelfs op deze wereld maakt gij uzelf licht en duister. Maar de Vader, de Kracht die in het centrum van de cosmos Zijn stralen uitzendt, Hij, die de bezieler is van alle boden rond u. Hij zal niet rusten voor allen in zich licht en duister tot eenheid hebben gemaakt. Tot in alles de schijn van leven kan verbleken en in de stilstand van de uiteindelijke vrede het ware leven zich volledig openbaart. Alles in het Al is aantrekking en afstoting en deze dingen houden elkaar in balans. Daarom dansen de planeten rond de sterren. Daarom trekken de sterren hun gang rond een middelpunt, dat mensen niet eens meer kennen.

Zo is het in uw leven. Ook gij, gij staat tussen aantrekking en afstoting. Maar wanneer gij begrijpt, dat het evenwicht daartussen het belangrijke is, dan kent gij de zin van liefde. Dan weet gij wat naastenliefde is. Dan weet gij wat de innerlijke weg is tot het lichte; de balans. De balans tussen aantrekking en afstoting is de sleutel van deze tijd. Zoals zij altijd de sleutel is geweest van uw leven en uw ziel. En zoals zij dit zal blijven door alle tijden heen dat gij bestaat ..... en buiten uw tijd.

Kracht van het levende is hier. Een goddelijke kracht. Een kracht, die voor u leven is, wanneer ge haar niet vreest. Maar zij verdraagt geen schampere opmerkingen. Zij verdraagt geen kritiek. Zij is zo teer, dat ze wegsmelt als het eerste ijs, wanneer een vinger het beroert. Het verdwijnt.

Maar ze is er. Leer uw God te aanvaarden. Leer deze cosmische krachten niet te zien als een strijd of een verwarring. Niet slechts als werking van oorzaak en gevolg. Maar als een uiting van een onmetelijke levenskracht, die vrede is, die waarheid is.

Dien elkander. Wanneer een geest tot u komt en vraagt; help mij, geef hem al uw krachten en middelen. En zo die mens zegt; laat mij, laat hem.

Wanneer de wereld tegen u zegt; help mij help haar door het goede te geven, dat ge hebt. En als de wereld u zegt; ik vorder u op tegen; zeg dan; Dit kan ik niet doen. Ik geef u wat ik heb, Met wat gij eist.

Leer de vrijheid van het geven. Het geven ommetwille van deze liefde, deze vrede, die kan bestaan tussen mens en mens, tussen mens en God, tussen wereld en God.

En teken u dan de kracht van licht, zoals zij altijd rond u is. Adem het licht. Adem uw God. Adem de strijdigheden, die in u vrede worden. Adem de cosmos en het Al en maak ze in uzelf tot rust, en vrede.

Want waarlijk, dit zeg ik u; Wie vanuit zich dient en gaat ommetwille van de liefde en de eenheid, hij kent de vrede zelfs op het ogenblik, dat anderen vrezen voor de dood. En hij kent de vrede in zich, zelfs wanneer anderen zouden worden verteerd door het lijden.

Er is een grootheid en een vrede, die alle dingen te boven gaat. Een vrede, die de cosmos regeert en meer dan wat gij als cosmos kent. Het is de kracht, die gij God noemt, de Vader, het Levende Licht, dat ons omgeeft.

En Hij is niet gebonden aan daden, niet gebonden aan uw voorstelling. In. uw geven leeft Hij voor u.

In uw eisen wordt al te vaak uw vrede verstoord. Daarom eis niet, maar geef.

Wees vrij, maar laat vooral ook anderen vrij.

Waar iemand uw hulp nodig heeft, help daar. En aanvaard hulp, waar men u helpen wil. Maar dring uw hulp niet op en vraag niet om hulp, die men u niet gaarne geeft.

Want de God, die in u is, geeft u alle dingen die nodig zijn, zo ge Zijn kracht in uzelf erkent en Zijn vrede.

En indien gij uzelf beroept op die Macht, dan hebt ge geen behoefte aan de geleerdheid der mensen, aan de leegheid van formules, aan het dreunend geluid van wetten, die God vermoorden in mensenwoorden.

Dan hebt ge in uzelf de waarheid. En het is die waarheid in uzelf, die ge zult moeten uitdragen, zult moeten zijn, opdat ge eeuwig moogt zijn reeds nu. Opdat het licht en de golven van de cosmos, die deze wereld bereiken, in u het antwoord vinden; Ik ben één met U, mijn God. Eén ben ik met Uwe krachten, En Gij, Vader in mij, Gij werkt Uw wezen en Uw verlossing voor allen!

Dat is mijn boodschap.

Hoe kan ik u zeggen wat de waarheid is van ons samenzijn? Sommigen van u verwerpen, maar velen erkennen in mij zichzelf. En in ons beiden God.

Laat deze erkenning voortleven in u, opdat dat, wat komt en voor de mensen een wrede vloed van wisselingen is, voor ons moge zijn; de erkenning van het Ene en Eeuwige. de verwézenlijking van de eeuwige vrede in mens en geest, in wereld en sfeer, tot vervuld is de belofte van de terugkeer tot de eenheid.

Moge de vrede zijn in uw harten.

Moge de kracht Gods zichtbaar scherp worden tot een licht, opdat gij moogt stralen waar anderen in duisternis zijn. En moogt gij door de liefde voor het levende en het leven in uzelve verbonden zijn met alle leven en al het levende tot over de grenzen van tijd en ruimte. Dat de Schepper met u zij.

o-o-o-o-o-o

Het spijt mij, vrienden, dat ik nog een kort ogenblik het medium in beslag moet nemen. De reden kunt ge u waarschijnlijk denken.

Ik vind dat u een heel gelukkige groep bent om op een dergelijke gast ook een dergelijk antwoord te vinden.

Commentaar durf ik niet te geven, Dat komt me niet toe. Ik kan hoogstens zeggen; achter al die termen ligt eigenlijk dat ene, wat wij allemaal wel weten.

We zijn niet volmaakt, als wij onszelf alleen zien. We zijn alleen volmaakt, wanneer wij weten dat we passen in een deel als een deel in het geheel, dat volmaaktheid heet.

Je kunt als mens niet volmaakt zijn. Je kunt alleen deel zijn van de volmaaktheid. Je kunt als mens nooit God zijn. Maar je kunt déél van God zijn. En je kunt als mens in je eenUe misschien geen wereldvrede scheppen.

Maar je kunt deel zijn van een vrede, die meer dan de wereld omhelst.

Als dit mijn reactie is, neemt u mij dan niet kwalijk, als ik uw gedachten er misschien mee stoort. Maar er is soms een licht, dat zelfs mij kan ontroeren.

En aangezien nu de spanning van dat licht een beetje is weggevloeid, wil ik alleen maar zeggen; vrienden, vanavond was het mij werkelijk een heel grote vreugde om met u samen hier in deze esoterische kring aanwezig te zijn.

Nummer 4

Esoterisch magische Kring. 14 december 1965.

We hebben vanavond minstens een gastspreker. Mogelijk een tweede, maar daarvan zijn we niet zeker, daar het schijnt dat er in de Witte Broederschap een grote actie plaats heeft, Misschien horen wij daar vanavond nog iets van.

Wanneer die gastspreker vlot doorkomt, lijkt het ons beter de avond zonder pauze af te maken.

Ik zou vanavond willen beginnen met een onderwerp, dat in deze esoterische school inderdaad past. Maar hoe kondig ik het aan?

Er bestaat een spreuk, die zegt; Een Jood is een ware Jood, niet door de besnijdenis, niet door de wet, maar door het Jood-zijn in zichzelf. (vrij vertaald)

Nu werd kortgeleden dit punt onder onze aandacht gebracht en daarom zou ik vanavond daar het een en ander over willen zeggen.

In de eerste plaats kunnen wij die spreuk gemakkelijk vertalen en die zegt dan; Datgene wat uiterlijk is, is waardeloos. Datgene wat innerlijk bestaat, kan je tot een ware uitverkorene maken. (Want zoals u weet beschouwden de Joden zich als het uitverkoren volk Gods een volk met een bijzondere relatie met de Godheid, met de Krachten van het Heelal).

Willen wij voor onszelf deze mogelijkheid gewinnen, dan beginnen wij dus weer eerst met het algemeen bekende;

Mens, alleen datgene, wat je en waarlijk, in jezelf bent, is belangrijk voor je relatie met het Hogere. Elke kracht, die in jezelf leeft en erkend wordt, is een eeuwige kracht en brengt je in verband met cosmische waarden en tenslotte met God.

Al datgene wat uiterlijk is ongeacht of het goed of kwaad lijkt in de ogen van anderen is van weinig belang. Want alle kracht en alle werkelijkheid komt uit de directe relatie met de Godheid. En deze Godheid mogen wij niet alleen zien als een innerlijke waarde, maar moeten wij zien als een in ons bereikbare kracht, die het totaal van het zijn rond ons vult.

Hier ligt zeker ook enige magie in. Want de mens, die waarlijk in zich God erkent of aanvoelt, ontvangt Zijn gaven. Of anders gezegd; Hij ontwaakt en wordt zich bewust van nieuwe delen van de wereld en van het Al. Deze gaven zijn niet de gaven, die de mens begeert het zijn de gaven, die voortvloeien uit de harmonie, die hij heeft met de Schepper.

Deze gaven zijn natuurlijk nevenverschijnselen dat is meermalen geconstateerd en ik wil het hier nog wel eens herhalen. Maar de grote vraag is nu; Erkent de mens deze gaven?

In 9 van de 10 gevallen niet. Hij ziet de gaven niet meer, omdat zij langzaam maar zeker een deel van zijn bestaan worden. Hij realiseert zich de uitzonderlijkheid daarvan niet en evenmin zal hij zich bewust zijn van de afstand, die er bestaat tussen hem en de gewone mens, wanneer het op reactie en op denken aankomt.

De grootste kracht, die wij in ons kunnen verwerven en dit citeer ik weer;

is het bewustzijn, waardoor wij zijn in en met alle dingen, krachtens onze band met het Allerhoogste.

Hierin komt niet alleen meer de vraag naar voren van beheersing of erkenning. Je kunt ieder ander zijn. Je kunt alle andere dingen leven.

Je kunt je geest uitzenden tot de maan of andere planeten en werelden, en terugkerend voor jezelf je niet eens realiseren dat het iets bijzonders is.

Dit is een kern van waarheid, die voor de doorsnee-mens onaanvaardbaar is. Hij zal zeggen; Deze dingen zijn theoretisch juist, maar in de praktijk merk ik er niets van.

Daarop kan ik dan ook wel weer commentaar geven; Datgene, wat je bemerkt, komt meestal van buiten af. Datgene wat je niet bemerkt maar als natuurlijk beleeft, als deel van jezelf beschouwt, komt van binnen uit.

De keten, zo zegt een wijsgeer, die door de vele generaties heen opgebouwd wordt, is gebaseerd op de innerlijke harmonieën, de innerlijke verbondenheid met God. Daar, waar een mensenpaar de innerlijke verbondenheid met God volledig beleeft, scheppen zij het voertuig, waarin de uiterste perfectie van goddelijke kracht zich manifesteert. Naarmate hun harmonie in de zin van het Goddelijke minder wordt, zal de bevoertuiging andere geesten van lagere geaardheid lokken. Indien zij voortbrengen in een disharmonie van denken en een innerlijke disharmonie t.o.v. het Goddelijke, zo scheppen zij het dierlijke voertuig, waarvan de bezieling een toevalfactor is.

Als u dat zo hoort, dan klinkt het wel, alsof de gehele wereld geregeerd wordt door harmonie en disharmonie. Ik zou het eigenlijk toch anders willen uitdrukken; Het is een kwestie van begrip en onbegrip. Maar begrip kan niet in woorden worden uitgedrukt. Je kunt feiten en waarheden aanvoelen, zonder ooit de woorden of de beelden te kunnen vinden om ze weer te geven. Je kunt dingen met de mond uitstekend verklaren en begrijpen, zonder er innerlijk die eenheid mee te gevoelen, waardoor je de samenhangen in jezelf erkent en beleeft.

Als u vandaar uitgaat, dan zult u ook het volgende kunnen waarderen;

Op het ogenblik dat mijn begrijpen niet meer een mentale zaak alleen is, maar eerder wordt een innerlijk één-zijn met een aanvaarden van het andere, zal het geheel van het andere voor mij erkenbaar zijn en een deel van de erkenning ook uitdrukbaar worden.

Je kunt dus nooit zeggen wat je voelt.

En er geldt nog een stelregel, die misschien bij veel mensen enige weerstand zal wekken;

Naarmate wij het innerlijk erkende aan de stoffelijke regels van rede en logica onderwerpen, zullen zij voor ons hun waarde meer verliezen.

Dat klinkt een beetje vreemd. Ook hier weer de tegenstelling a.h.w. tussen de redelijke wereld van de mens en de bovenredelijke wereld van het andere, het occulte.

Weergegeven in enkele regels;

1. Bovenredelijk openbaren zich alle krachten.
2. Alle krachten, die bovenredelijk erkend worden, worden beleefd.
3. Niet alle krachten, die innerlijk beleefd worden, kunnen zelfs maar in eigen bewustzijn teruggevonden worden of als beeld geprojecteerd.
4. Indien ik dus in mijzelf verzink en een harmonie zoek met het Hogere, mag ik de rede en de wegen der rede op dat ogenblik niet gebruiken, daar zij mij beletten tot resultaten te komen.

Het zijn eenvoudige regels, maar ze zijn ook wel eens lastig. Hoe vinden wij dan die harmonie eigenlijk terug?

Wel, er bestaat een bekende stelregel en die zegt; Elk wezen, elk voorwerp, elke waarde, heeft een eigen grondtrilling. D.w.z. dat de gesteldheid en structuur van zijn wezen en eventueel zijn vorm zodanig is, dat een bepaalde trilling in dit wezen een resonantie wekt en daardoor tijdelijk dit wezen beheerst.

Wanneer ik dus de bekende magische proefjes neem en ik begin enkele spreuken of woorden te citeren met een bijzondere nadruk, dan. kan daardoor zelfs een ogenblik ontstaan, dat iets

of iemand geheel aan mij, onderdanig is. Op dat ogenblik. En wanneer ik daar misbruik van wil maken, dan kan ik dat zelfs heel ver doorvoeren.

Men zegt van de ingewijde dan ook, dat hij in staat is de harmonische waarde of trilling van elk wezen te erkennen en deze vanuit zichzelf voort te brengen. En dat is leuk, want wanneer ik dit doe, dan beheers ik. Degeen, die de sterkste trilling wekt, zal al degenen, die met die trilling harmonisch zijn (niet alleen in grondtrilling, doch ook in neventrillingen) kunnen beheersen, zo verre het de beelden, waarden en denkbeelden betreft, die vallen binnen deze frequentie.

Dat je dat van een ingewijde zegt is heel aardig, maar kan een gewoon mens daar iets aan hebben? Natuurlijk. U wordt ook vaak door klanken beheerst. Maar er zijn ook andere dingen, die u beheersen en die niets met klanken te maken hebben.

Misschien zijn er wel mensen bij, die wanneer ze over fluweel strijken een eigenaardig gevoel krijgen. Ik ken mensen, die geen pluche kunnen hebben. Anderen gevoelen zich ziek door het gevoel van zijde. Waarom?

De tastzin geeft een prikkel door, die in zijn wezen niet meer harmonisch is met het totale reactiebeeld van die mens. En ze ontstaat disharmonie en men voelt zich onplezierig, Vreemd, maar waar.

Wij kunnen natuurlijk daar gaan spreken over eventuele instincten, voorouders die daar een rol bij hebben gespeeld, maar in de praktijk blijkt dat althans voor de door mij genoemde waarden niet het geval te zijn. Er is eenvoudig een kwestie van harmonie en disharmonie.

Er zijn mensen, die zich met een bepaalde kleur gelukkig voelen. Wanneer die kleur rond hen is, dan zijn ze rustig, dan zijn ze opgewekt. Andere kleuren wekken in hen een onrust, een wrevel, soms zelfs een gespannenheid, die tot overspanning kan overslaan. Waarom? Alweer een kwestie van harmonie en disharmonie.

Je kunt mensen ontmoeten, waarvan je weet dat het heel goede mensen zijn. En toch, wanneer je ze ziet, dan staan alle stekels overeind. Waarom? Disharmonie. Er is doodgewoon in de ander of in de uitstraling van de ander ook een element aanwezig, dat in het eigen ik niet bestaat en dat in dat ik een dissonant tot stand brengt. Een dissonant met eigen waarden.

Daarom kun je in de esoterie en in de magie ook de volgende regel nog wel hanteren;

Al datgene, wat in mij een onmiddellijke en spontane aanvaarding of bevestiging veroorzaakt, is met de grondnormen van mijn eigen leven harmonisch. Al datgene, wat een afkeer wekt, is met de grondvorm of norm van mijn leven disharmonisch.

Op het ogenblik dat ik een harmonie of disharmonie erken, heeft zij geen enkele waarde voor de beoordeling van feitelijke situaties of omstandigheden. Zij geeft echter wel aan, in hoeverre ik voor mijzelf en vanuit mijzelf in of met het andere kan werken.

En dat is misschien ook wel belangrijk. U kunt dus het beste werken met die dingen waarmee je harmonisch bent. Ook mensen. Wanneer mensen niet harmonisch met u zijn, dan kunnen het de beste werkers zijn, maar u zult altijd ergens geschillen houden, u zult altijd ergens spanningen houden.

En zet dat nu eens om in het meer geestelijke. Er zijn er onder u, die graag de geesten van de Orde aanroepen. En daarbij ik noem maar iemand bij voorbaat met broeder Althéus of Henri of Franciscus in harmonie zijn. Waarom?

Hun persoonlijkheid erkent iets van zichzelf in de ander. Er is een gelijkheid van waarde. Wanneer die gelijkheid van waarde niet alleen in een aanroep voor een ogenblik beseft wordt, maar wanneer zij een ogenblik beleefd wordt dat je dus a.h.w. de ander zo dicht bij je voelt, dat je niet meer weet of je nu zelf aan het woord bent of dat de ander spreekt dan ontstaat er een uitwisseling van waarden. Geestelijke leringen, die op deze wijze worden overgebracht, zijn vollediger dan ooit met woorden te geven is. Aanwijzingen, zowel t.o.v. de stof als van geestelijk streven op deze wijze doorgegeven zijn vollediger, juist en omvatten bovendien - en dat is zeer belangrijk - het bewustzijn van de geestelijke voertuigen en niet alleen het stofbewustzijn. Dat dit alles moge blijken, dat in de esoterie ons innerlijk van het hoogste belang is.

Wanneer ik nu denkend aan de eerste spreuk zeg; "Ik ben een ware Jood," dan zeg ik dus in feite; Ongeacht de uiterlijkheden en omstandigheden, erken ik God in mijzelf. Ik moet Hem niet aan de uiterlijke gebeurtenissen, maar beroep mij op Hem op het ogenblik, dat die gebeurtenissen dit voor mij noodzakelijk maken. Mijn wezen leeft in het Goddelijke, maar God werkt ook door mijn wezen.

Mozes doet het water van de Schelfzee wijken. Hij slaat water uit de rots. Hij bidt en er valt manna in de nacht. Hij bidt en er komen wachtels aangevlogen en voeden de uitgehongerde Israëlieten.

Dat lijkt allemaal maar zo eenvoudig. Maar als wij goed nadenken, is er iets vreemds aan de gang. Want welke God zal zich nu bezighouden met het sturen van een aantal onschuldige vogeltjes om door een aantal uitgehongerde en lichtelijk gefrustreerde mensen met een wat donker uiterlijk onmiddellijk geconsumeerd te worden. Dat klinkt wat vreemd.

Maar als wij het anders stellen, dan zeggen wij; Mozes, wetende dat die vogels in die tijd talrijk konden zijn, meende hierin de oplossing te zien. Doordat hij zich één gevoelde met zijn God, maakte hij de kracht Van die God vanuit zich tot een beheersing van de omgeving en alle wachtels, binnen die invloed komende, moesten dus neervallen op het pad van het uitgehongerde volk.

Die dingen komen niet alleen in de bijbel of in de bijbelse tijden voor. Ook in deze dagen kan een mens op die manier vaak wonderen doen. Alleen, ze worden nu niet meer als wonderen gezien maar als vreemde toevalligheden.

En toch zijn er mensen die, terwijl ze over geen middelen beschikken, voor anderen soms grootse werken tot stand brengen. Schijnbaar onmogelijke dingen bereiken ze. En men kan zeggen; het is hun meegelopen. Maar je zou ook kunnen zeggen; ze waren in zich zozeer een met een Hogere Kracht, dat zij rond zich de condities schiepen, de harmonie wekten, waaraan de wereld rond hen moest gehoorzamen. En dit is een punt, waar u over kunt nadenken, want dat raakt direct uw eigen leven.

Ik stel, dat u voor uzelf een ware Jood a.h.w. wilt zijn. Dat u de relatie van het ik tot God niet wilt baseren op een soort ruilprocedure van; God, ik zal braaf zijn en dan geeft U mij Uw zegen, bij vooskeur in contanten. Maar dat u het dus uitdrukt in; God, Uw wet leef ik, want ik erken U met geheel mijn wezen. Gij werkt door mij, zoals ik leef in U.

Wanneer je dat dus zegt, dan heb je het begin gevonden. Wanneer dit een beleven wordt, dan ga je je niet meer afvragen waar de macht of de inspiratie of de vermogens vandaan komen. Ze zijn er eenvoudig. Ze zijn op het ogenblik, dat de noodzaak bestaat, aanwezig. En dan juist wanneer wij in onszelf zo zoeken naar de bereiking van de hoogste Kroon, de Kroon van het Licht, wanneer wij de drie lichtende werelden willen betreden, die daarboven liggen dan kunnen wij daartoe alleen de kracht vinden vanuit deze innerlijke verwantschap met het Hogere.

Wanneer wij alle kennis der wereld hebben, dan zijn wij niet veel meer dan een waardeloze encyclopedie. Maar wanneer wij een harmonie hebben, hoe beperkt ook, met de Hoogste Kracht, dan vinden wij in onszelf de sleutels tot steeds hoger werelden en wij verwezenlijken die werelden steeds normaler en natuurlijken via ons zelve voor anderen in de geest en in de stof.

Op het gevaar af dat mijn betoog u gaat vervelen, wil ik nog wijzen op het misverstand, dat er al te vaak bestaat t.a.v. het volgende. Men denkt; Wij menen het goed wij streven esoterisch, wij stellen ons in en God doet de rest. Maar dan maken wij een verschil tussen God en onszelf. In onszelf opgaan tot God is niet; rekenen op God om het werk te doen. Het is in harmonie zijn met God en werken vanuit onszelf. Maar door de harmonie met God werkt de Kracht Gods dóór ons volgens ons bewustzijn en maakt het ons zo mogelijk onze persoonlijke weg a.h.w. te gaan.

U moet ook niet denken dat het eerste het beste visioen of het eerste het beste vergeestelijkt denken u dit alles brengt. Dat is niet waar. Het is de gewoonte van het leven. God komt altijd als de slaap aangesloten. Hij is niet glorieus, sterk, groot en lichtend, wanneer Hij tot ons komt in ons innerlijk. Hij is iets, waar je op wacht en wat niet komt. En dat wanneer je het juist eigenlijk te druk hebt met andere dingen zich ineens kan manifesteren. God reageert op ons innerlijk, niet op onze begeerten.

De verbondenheid met dit Hogere kan natuurlijk bevorderd worden door de omstandigheden van de wereld rond ons. In dit verband heb ik voor u nog een paar raadgevingen en dan kan ik het woord overgeven aan de gastspreker.

1. Dit is een tijd van het witte licht, dat nu praktisch geheel overheerst. Een versterking van alle faculteiten, geestelijk en stoffelijk, is hiervan het gevolg. In het begin voert dit vaak eerder tot mislukkingen, tot onderschatting van eigen kracht, van eigen gebaar, van eigen doorzettingsvermogen misschien ook, maar beseft is het de mogelijkheid om in jezelf tot een ontwikkeling te komen. Degenen, die het contact met God willen vinden, die de juiste harmonie willen vinden, zullen in deze dagen een goede kans maken, wanneer zij volgens hun beste weten en denken eenvoudig hun weg gaan in de naam Gods. Ze zullen dan alle positieve factoren in zich versterkt zien. De resultaten zijn vaak anders dan ze verwachten, maar het innerlijke contact is er en blijft groeien.
2. Naast het witte licht speelt ook zo nu en dan het gouden licht een rol. Wanneer wij ingesteld zijn op een zekere mildheid, zullen wij het witte licht meestal niet graag zien. Het witte licht is voor hen, die bereid zijn het leven a.h.w. met de naakte feiten te accepteren, zonder de zaak voor zichzelf of voor anderen te vergoelijken. Het gouden licht maakt deze vergoelijking nog wel mogelijk. Maar het geeft u een sterke, een zeer sterke invloed op uw eigen denken. Wees daarom bij het gouden licht voorzichtig, dat u zich niet snel laat misleiden.
3. Alle krachten, die in de komende dagen optreden, kunnen voeren tot een diepere bewustwording. Maar een diepe bewustwording vergt gelijktijdig een loyalere aanvaarding van de wereld rond je. Tracht je de wereld te meten met je nieuw gevonden innerlijke maatstaven, dan zul je in disharmonie zijn met de wereld en daardoor ook vaak je eigen contact met het licht verliezen.

Dit is mijn bijdrage, vrienden. Het woord is nu aan een gastspreker, die behoort tot de Broederschap en ik hoop dat zijn betoog voor u interessanter moge zijn dan het mijne.

o-o-o-o-o-o

Het zal u niet verbazen dat ik in deze dagen voor het Kerstfeest een ogenblik met u wil denken aan de gebeurtenissen, die juist uit de grote gemeenschap van geest en stof voortvloeien. Want het moge dan mooi zijn om alleen te denken aan de uiterlijkheden, die met het Kerstfeest gepaard gaan, in zich is het een herinnering aan een blijven en immerdurend werk, dat vanuit de geest en de stof gezamenlijk aan mensheid en wereld wordt verricht.

Wanneer wij spreken van de geboorte van Jezus, dan is dit over het algemeen een geloofspunt. Wij spreken over Gods zoon en de Christus. Maar Gods zoon leeft in ons allen. Wij zijn allen kinderen Gods. De Christus is voor ons allen de voortdurende uiting van Gods liefde, niet beperkt tot een enkel leven, niet beperkt tot een enkele tijd of een bepaald geloof.

Omdat wij vanuit de Broederschap weten, h e sterk deze kracht van liefde en vorming met de aarde verbonden blijft, betreuren wij het soms, dat de innerlijke betekenis van dergelijke dagen teloor gaat. Vergeef mij, wanneer ik mijn mogelijkheid mij tot u te richten op deze avond vooral gebruik juist voor het openbaren van deze eeuwige facetten.

Toen de aarde nog omgeven was met een voortdurend wolkendek en de zeeën eerst langzaam hun vorm vonden temidden van het nog kokende aardmassief, waren er geesten voortkomend van een andere planeet en een ander leven die zich gewijd hebben aan de opbouw van de schepselen op deze wereld. Zij bouwden vanuit zich dank zij de goddelijke Kracht en de denkbeelden, in het Goddelijke aanwezig de vormen van eenvoudige planten, van eenvoudige dieren. En naarmate zij verder werkten, zochten zij naar de vervulling van die ene wens het dier, dat bewustzijn kan dragen.

Zij werden in deze dagen ondersteund door wezens in de stof, die – eveneens – niet tot uw planeet behoren. Zij hebben de aarde meermalen betreden. Gezamenlijk met deze geestelijke krachten vonden zij de mogelijkheid om uit het dierlijke het eerste licht van bewustzijn te wekken.

Dit werd gevierd als een grote zegepraal. Maar alras bleek, dat de zegepraal gelijktijdig een voortdurende strijd moest inhouden. Want de schepselen, die zelf begonnen te denken en te reageren, moesten geleid worden, omdat zij zonder dit ten onder zouden gaan.

Zo ontstond in de tijd van de allereerste mensenrassen een reeks van onmiddellijk met de aarde verkerende geesten. Zij vonden hun eigen leerlingen en ingewijden. Het zijn dezen hoofdzakelijk, die in het contact met de aarde de Broederschap vertegenwoordigen.

Deze Broederschap wist echter, dat het niet voldoende was alleen zo te leven en leiding te geven. Want het eenmaal vrijgemaakte, persoonlijke bewustzijn moest een werkelijk vrij persoonlijk bewustzijn worden. Dit betekende, dat alle beperkingen vanuit de geest en vooral vanuit de groepsgeest opgelegd moesten worden herleid tot een minimum.

Om die verantwoordelijkheid te kunnen dragen werd meerdere malen direct op aarde en in de stof ingegrepen. Om de geestelijke mogelijkheden te scheppen hebben geesten die reeds voor de aarde het leven droeg op andere werelden woonden, zich met materie bekleed. En ze zijn als vorsten, als heiligen, als ontdekkers en scheppers door de wereld getrokken. In legenden herdenkt men hen ook nu nog.

Toen eenmaal daardoor het begrip van de mens en van God geschapen was, kwam er een tijd, dat de mensheid alleen moest denken en werken. Dit denken en werken mocht gesteund worden. Maar na de gegeven feiten was het niet goed meer hen over verdere gegevens omtrent materiele beheersing en geestelijke waarden te laten beschikken.

Er ontstonden geheimscholen van de mensen, die door de Broederschap werden geconcentreerd op plaatsen, die daarvoor gunstig waren. Die door die Broederschap in stilte werden geleid en die toch het werk van mensen en menselijk bewustzijn moesten blijven.

Soms waren de tijden op de wereld zo, dat bijzonder verlichte geesten, zij die binding en lijden op aarde vrijwillig wilden aanvaarden, als meester, als leraar moesten optreden. En onder hen is Jezus een van de grootsten.

Hun werk is ook weer geweest de mens wakker te maken voor waarden in zijn eigen besef, zijn eigen wezen. En met Jezus is de keten zeker niet afgesloten. Steeds weer openbaren zich grote geesten op aarde. Zelfs terwijl wij nu spreken, bereidt zich er één voor op een taak onder de mensheid.

Er zijn vaak legendarische figuren, waarin men eigenlijk niet zo goed meer gelooft na enige tijd. Zij worden het centrum van godsdiensten en vereringen misschien, ofschoon ze dat nooit gewild hebben. Want voor hen is de taak, waarvoor ze zich opofferen door tijdelijk op aarde te leven in beperking, het geven van innerlijk bewustzijn aan de mens. Het banen van paden, waardoor de mens als bewust schepsel ook zijn geestelijke waarde leert beseffen en daardoor gelijke kan worden van hen, die ook nog vaak als halfgoden zetelen tussen de ene en onveranderlijke Godheid en de mensenwereld met zijn onbegrip.

Dit is geen Kerstverhaal. Maar het is het verhaal van deze dagen. Het is het verhaal van de hergeboorte van deze wereld. Een renaissance van geestelijke waarden, die zich op dit moment afspeelt.

Gij allen wordt in deze dagen gedwongen steeds meer u te oriënteren op geestelijke kracht. En niet alleen is het voldoende dat ge de straal van het blauwe licht volgt. Het rode en het gele licht vragen uw aandacht meer en meer. Vanuit uw bewust zoeken naar grotere kennis komt een aanvaarding van de feiten, die slechts door nieuwe emotionele ontdekkingen kan voeren tot een verdere ontplooiing van eigen wezen. Grenzen tussen stof en geest moeten worden afgebroken. En ook dit is een taak van de Broederschap.

Die Broederschap telt in haar midden (in haar kern zou ik haast zeggen) namen, die voor u namen zijn van heiligen. Siddharta, prins en bewuste. Jezus, de Nazarener. Degeen, die gij kent als Prometheus. En vele anderen.

Zij zijn er, persoonlijkheden ontplooiende persoonlijkheden, en zij zijn het die spreken tot uw tijd en uw wereld.

In de Kerstnacht verstonden volgens de legenden de mensen de taal der engelen. In deze dagen zullen de mensen de taal van de bewuste geesten moeten verstaan of ondergaan.

Met steeds snellere slagen trekken heerscharen van dienende en lichtende geesten, deel van onze Broederschap, door de sferen. Zij werken op alle geest, die aardgebonden is en onbewust. Zij trachten langs duizenderlei weg bewustzijn voor het licht te scheppen en

datgene, wat het licht niet aanvaarden wil, terug te drijven in een duisternis, waarin het zijn eigen weg tot aanvaarding mag zoeken.

Dit alles kan niet geschieden zonder wonderen. Het wonder van Kerstnacht is niet de geboorte van het kind alleen. Het is de geboorte van een kind in een licht. Een ster, die langs de hemel gaat en stil blijft staan. Engelen, die tot mensen spreken. En mensen, die hun eigen kilte vergeten in een ogenblik van spontane goedheid.

Dit Kerstfeest zullen wij nu moeten vieren. Wij zullen in deze dagen trachten het bewustzijn van hen, die waarlijk van goeden wille zijn, te treffen. Hen te verbinden met, de kern van onze gemeenschap, met al die groten in de geest en al die groten, in het Goddelijk Licht.

U zult u afvragen, of gij daartoe behoren zult. Ik zeg u; Indien gij van goeden wille zijt, indien gij niet uzelve zoekt, zult ge ook daarvan de tekenen erkennen. Gij zult zien, pas later beseffend wat ge ziet. Gij zult horen en beseffen en pas later ontdekken hoe vreemd het was. En wanneer ge van goeden wille zijt, kunt ge u voorbereiden op uitzonderlijke belevenissen en gebeurtenissen. Maar die zult ge pas uitzonderlijk vinden, als ze voorbij zijn.

Ik zou u een leer willen geven voor deze dagen, maar welke leer kan ik u geven, die voor u aanvaardbaar is? Is dit niet ergens ook een tijd, waarin vergaan even belangrijk is als ontstaan?

Wij hebben telkenmale weer de mensheid opgebouwd tot een bepaald bereiken. Er is een tijd geweest, dat wij uw instincten hebben geregeerd. En nog vaag vindt ge de echo daarvan, de invloed, die de maan, heeft op u.

Er is een ogenblik gekomen dat wij wisten dat deze absolute gehoorzaamheid aan het instinct verbroken moest worden, omdat de lichamelijke functie een deel moet zijn van het bewustzijn. En wat ontstond leek chaos. Maar daardoor konden uw verre voorvaderen werkelijk mensen zijn.

Er is een tijd geweest, dat geloof in feite bijgeloof was. En wij hebben hen de middelen gegeven van magie. Er zijn grote rijken gebouwd, die nu alleen nog legenden zijn.

Maar er kwam een ogenblik, dat de absolute beheersing van die krachten moest worden overgelaten aan de mensen, omdat de geest niet altijd de rem kan houden op wat leeft in de mensheid.

Tot tweemaal toe hebben die rijken zich te gronde gericht. Daardoor zijn ze nu vergeten. Maar als een schim ervan is de oude, bijna kinderlijke wijsheid overgeleverd, die gij nog terugvindt in de Veden. Die gij nog terugvindt in de schijnbaar primitieve geloofswaarden van een Hindoe, van een Tibetaan, van bepaalde stammen van primitieven ook op andere continenten. En toen hebben wij de mensheid het begrip van heerschappij gegeven en organisatie. De legers zijn uitgegaan Salomo's ruiters. Later de stampende heerscharen van Rome. En toen de macht erkend was en de organisatie beschouwd werd als het enige, hebben wij gezegd; Ga nu je eigen gang.

En ziet, Rome en Byzantium bestreden elkaar om grootheid en het Imperium verging. Egypte verloor zijn aanzien en zijn macht werd tot een protserige speelbal van een ieder, die aanzien beloofde.

Wij hebben het Christendom helpen opbouwen als een heerschappij. Want er waren landen, die alleen door de kerstening konden komen tot een beter begrip van zichzelf. En er kwam een ogenblik, dat wij zeiden; Nu is dit vuur van de naastenliefde, deze prediking van de werkelijke gemeenschap ver genoeg gegaan. Wij moeten haar vrijlaten.

Toen wij haar hebben vrijgelaten, is men begonnen met krijgstochten in naam van de Christus en heeft men een ieder, die het Christendom anders wilde beleven en erkennen dan de heersers, vernietigd. Die rijken zijn ondergegaan.

Toen hebben wij de mens gegeven de eerste erkenningen van techniek. Techniek op elk terrein. Wij leerden hun hoe een juiste landkaart te maken. Wij leerden hun hoe een juist beeld te schilderen. Wij leerden hun hoe men gebruik kan maken van bepaalde natuurwetten en krachten. En het leek of die leiding goed was.

Zeker, in de armoede van de slechte jaren kwam er revolutie, maar zelfs in die revolutie ging de techniek, de ontdekking verder. En wij hebben die techniek laten groeien tot een punt, waarop de mens zijn eigen weg kon kiezen. Het resultaat was een onverantwoorde industrialisatie. Een kunstmatig, wankel economisch evenwicht. En als gevolg daarvan uw hedendaagse machtspolitiek. En daarom hebben wij opnieuw ingegrepen.

In deze tijd geven wij met alle kracht, waarover wij beschikken, de mens nieuwe geestelijke stimulansen. Wij willen hen de geestelijke middelen geven, waarmee hij de heerschappij van het zuivere materiele kan verbreken. Maar er zal een ogenblik komen, dat ook deze geleide krachten aan de mens moeten worden overgedragen. En de vraag is, of ze dan ten onder zullen gaan.

Vergeet één ding niet Het Kerstfeest is het begin der geboorte', het is nog de verantwoordelijkheid van anderen. Maar er komt ook een ogenblik, dat het machtwoord luidt; Niet mijn wil, Heer, maar Uw wil geschiede. Het ogenblik dat de mens zelfstandig en vanuit zich aanvaardt, wat de Goddelijke Kracht besluit, ongeacht de betekenis voor hemzelf.

Het is deze fase, die wij nu binnentreden. Het is deze ontwikkeling, die op dit moment reeds begonnen is.

En vanuit de Broederschap kan ik u dus zeggen; Gij zult in deze dagen geestelijk meer geleid worden dan u misschien lief is. En ge zult in uw geestelijke ontwikkeling en gaven, zowel als van degenen rond u, bepaalde stimuli ontdekken, maar ook bepaalde beperkingen, waarmee ge misschien nog geen raad weet. Aanvaard deze dingen, want deze krachten moeten eerst geleid aan de mensheid gegeven worden, voor de mensheid vrij mag zijn om daarmee naar eigen believen te werken.

Wij allen hopen en verwachten, dat hetgeen wij de aarde geven, wat wij op deze aarde doen ontstaan (zoals sommigen van onze oudste broeders eens de eerste vormen op aarde deden ontstaan), aanvaard moege worden. Want wij willen u niet beperken, wij willen u verder zien groeien. Wij willen u niet in machten weten beknotten. Wij willen u in uzelf wakker roepen voor dat, wat ge zijt. Voor datgene, wat ge kunt. Voor datgene, wat in deze dagen te erkennen en te vinden is.

Gij zult in deze tijden in het begin vaak allereerst op meer materieel terrein, maar altijd met geestelijke achtergrond steeds nieuwe mogelijkheden ontdekken. En uit de kleine nieuwe mogelijkheden en werkwijzen zal voor u groeien een steeds intenser werken met innerlijke kracht. Wanneer ge dat doet, weet dan, dat ge samenwerkt met ons.

En wanneer gij in de stof dit alles hebt helpen vervullen, denk dan niet, dat daarmee alles ten einde is. Want deze gebondenheid is noodzakelijk, omdat de materie beperkt is in inzicht en erkennen. Maar de geest, die vrijelijk medewerkt in deze taak, behoort zeer zeker tot de dienende geesten van Licht, die ook in onze Broederschap actief zijn.

Ik kan niet zeggen of ge tot die Broederschap zult behoren. Dat zult ge eens in de geest voor uzelf besluiten. Dat kunt ge hier niet eens beslissen. Maar wanneer ge in de geest komt, dan zult ge kunnen kiezen. Dan zult ge bewust zonder dwang en leiding, die u beperkt, uw weg kunnen gaan.

Ik heb u dit willen voorleggen op deze avond, omdat het mij belangrijk toeschijnt, dat men ook, waar men zich met esoterie bezighoudt, begrip heeft voor datgene wat er op aarde gebeurt. Dat men niet slechts Kerstliederen zingt en legenden vertelt, maar dat men beseft, hoe een voortdurende werkzaamheid van schepselen Gods uw wereld heeft gevormd. En hoe er op dit moment in het Al andere werelden worden gevormd van het primitieve af tot werelden, die vrij zijn, die zichzelf gevonden hebben. En waarin de Broederschap zozeer zetelt, dat er niets meer in de vorm van onze Broederschap noodzakelijk is.

Wij zijn een noodmaatregel. Wij zijn opvoeders. Wij verwachten met spanning altijd weer het ogenblik, dat onze wereld, onze klas, volwassen wordt.

Vrienden, indien u met de Kerstdagen deze dingen herdenkt, zo is het zeer wel mogelijk, dat u een bevestiging krijgt van al datgene, wat ik u gezegd heb. Velen zullen een onverwachte gast ontmoeten. Soms in zich, soms in de stof. En altijd weer zullen zij daaruit een nieuwe blijheid en een aanvaarding kunnen putten, indien zij zoeken naar de werkelijke geest van eenheid en naastenliefde.

Ik geef het woord terug aan een van uw eigen broeders.

o-o-o-o-o-o

Dat was een historische gast met een historisch betoog.

Ik kom hier even tussenin, omdat nog kort een andere gast komt. Het is druk, maar dat ligt in de tijd.

Wat er eigenlijk gezegd is, lijkt heel veel, maar is heel weinig. Wist u. dat? De spreker heeft getracht u duidelijk te maken wat er aan de hand is. Maar je kunt het ook in een paar woorden samenvatten.

De verandering van deze dagen betekent voor velen gelijktijdig een grotere gebondenheid in geestelijke waarden, maar ook een geleide en bewuste vooruitgang van geestelijke werkzaamheid en geestelijke activiteit. En doe daar nu maar braaf aan mee, want je komt er toch niet onderuit.

Ik kan u nu de volgende gast aankondigen. Dit is weliswaar een gast, maar hij behoort toch tot de Orde. En u kent hem waarschijnlijk allemaal. Ik denk niet, dat hij over Kerstmis wil praten, ofschoon dat eigenlijk in zijn vak zou liggen. Het is een gast, waar ik graag plaats voor maak. Dus goede aandacht.

o-o-o-o-o-o-o

Ja.....vrienden, men heeft het al gezegd, gefluisterd, nadat ik als een soort raadsel werd aangekondigd door een vriend, waarvan ik het nog steeds betreurt, dat hij nooit in een preekstoel heeft gestaan. Maar daar kom ik eigenlijk niet voor.

Er is op het ogenblik zo'n mooi licht. En dat licht is van het hoogste belang. Wat in dat licht ontstaat, dat zal - of het goed of kwaad is - sterk groeien. En daarom zou ik graag, heel graag, op mijn eenvoudige manier u willen vragen;

Wilt u proberen om in deze dagen nu eens extra iets goeds te doen? Iets waar je zelf helemaal niets aan hebt? Waar je niets van verwacht, bij wijze van spreken?

Vroeger was het zó bij ons. Wij hadden een collecte zakje met een schuif, daarbij kon je niet zien wat je erin gooide. Dat noemden wij het knopenzakje. We hadden ook de open schaal. En die heette de zilverschaal, want iedereen kon zien, als je er wat zilver op legde.

Weest u niet zo dom dat u alleen kijkt naar wat anderen ervan zien. En denk niet dat het alleen gaat om die dubbeltjes.

Waar het om gaat is, het scheppen - juist in deze dagen - van een juistere erkenning en aanvaarding van God. En wij kunnen God alleen aanvaarden door onzelfzuchtig Hem te beminnen, ook in Zijn schepselen.

En dan niet zoals sommigen van mijn parochianen dat deden aan de dijk. Dat bedoel ik niet. Neen, eenvoudig proberen de mensen wat meer lief te hebben. Want wat je in deze dagen aan goeds scheidt, dat wordt een grote kracht. Dat wordt een rijpe oogst. Dat hebben wij zo dadelijk niet alleen nodig, maar daar zullen wij zo dadelijk allemaal blij en gelukkig mee zijn.

En dan..... u kunt natuurlijk erg esoterisch doen, maar onthoud nu maar één ding. De esoterie is zowel het masker van wijzen als van dwazen. De wijze verbergt achter de termen der esoterie zijn innerlijk weten en de taak, die hij om dit weten voor zich aanvaard heeft. En de dwaas verbergt daarachter zijn leegte aan leven, beleving en denken.

Onze vriend Henri applaudiseert voor me, dat is een compliment. Lieve vrienden, wat wij vandaag aan goed scheppen, dat kan de volgende jaren goed maken.

Het lijkt wel of ik voor een collecte preek, maar het is een soort collecte, een collecte van goede wil.

Kijk eens, lieve mensen, dat ik werkelijk van jullie houd, dat heb ik al heel vaak gezegd. Dat ik heel veel voor jullie tracht te doen, ach, dat mag wel eens een keer gezegd worden, want dat vergeet u waarschijnlijk toch wel weer. Maar als u wist, hoe gelukkig ik mag zijn met wat ik doe, met die liefde voor al het leven, dan zoudt u waarschijnlijk ook gemakkelijker komen tot een zien van alles in een groter verband.

Doe de kleine dingen, maar zie ze niet als belangrijk. Zie ze als deel van het grote, waaraan je werkt. Kijk, dat wou ik nu zeggen.

Vriend Henri heeft mij heel handig de mogelijkheid van een Kerstpreek uit de geleende mond geslagen. Maar ik heb er toch wel een klein antwoord op. En dat is dit;

*Velen spreken van liefde, omdat zij lijden aan eenzaamheid.
En sommigen spreken van eeuwigheid uit angst voor de tijd.
Maar wie leeft in een liefde voor al het bestaan
en daarin zijn eigen noden vergeet,
hij weet het is klein wat ik verricht,
maar groots is het bestaan,
waarin ik zo vervul mijn taak,
mijn wezen en mijn plicht en eenheid zie als licht, dat mij onthult de zin van mijn bestaan.*

Kijk, dat is misschien ook ergens een kleine preek in een beetje andere vorm.

En dan het is lastig als je met een commentariërende bewonderaar naast je moet spreken maar ik maak het niet zo lang. Ik moet proberen om kort te zijn.

Weet u wat ze bij ons zeiden? Een goede pastor is een, die lang werkt en kort preekt.

En daarom zou ik het voor mijzelf nog even willen zeggen, zo zonder kerstgeluid, dus maar met deze zinnen;

*Waar uit de langzaam trage wolken
het sneeuwkleed valt, het fijn kristal
dat dekt de schuld en al de zonden,
hergeeft de onschuld aan het Al,
daar is het wonder weer hervonden.
Daar waar het licht der eeuwigheid
als witte gloed door alle schijn,,
tot in de kern van t wezen snijdt,
daar is het wonder herontstaan.
Daar breekt uit onschuld nieuw ontwaken,
nieuw weten en nieuw zijn zich baan.
En waar het weten als een baken
erkent het licht dat rond u gaat,
daar wordt in 't ik een zang geboren,
die zingt; de reden van het bestaan.
Niet eer zij God, of; eer de mensen.
Maar Gij zijt God, mijn Werkelijkheid.
Wie door het Licht wordt voortgeleid,
tot hij dit lééft en dit erkent,
Hij kent het rijk van werkelijkheid.
En hij is het, tot wie zich wendt
een ieder, die het licht vermijdt
door duister nu nog wordt misleid.*

O, het zijn geen echte verzen. Maar als u in deze dagen daar nu eens aan denkt, het in jezelf beseffend en juist dan het licht moge zijn dat een ander leidt, dan vrienden, weet u hoe groots deze dagen. En dan zult u ín uzelf weten wat de werkelijkheid is, nu. Niet alleen maar een wereldje met rare mensen.

Maar een, één enkele stap brengt u van de regen naar de zon. Brengt u van angstigheid naar erkend geluk. Brengt u van droeve daadloosheid naar het besef van de Goddelijke Liefde, die doorklinkt in alle bestaan.

Nu zou ik u bijna de zegen geven. Maar het gevaar zou zijn, dat u mij de zegen nageeft.

Laat ik alleen maar dit zeggen;

Moge u het licht en de vreugde geboren worden uit de Kracht, waarin ik leef tot bewustwording van uw werkelijkheid in deze dagen.

Zalig Kerstfeest, vrienden.

Nummer 5

Esoterisch magische Kring. 11 januari 1966.

Wij hebben deze avond een gastspreker. Daarnaast zou ik zelf u het een en ander willen zeggen. Misschien mag ik beginnen met een klein citaat;

Het leven van een mens is als een druppel water in een poel een ogenblik van beroering, dan niets.

Dat is erg pessimistisch natuurlijk. Maar de belangen van de materie en de belangen van de geest kun je tegenover elkaar inderdaad op deze manier aflezen.

Wanneer je de innerlijke weg wilt gaan, dan begin je al toe el snel met te zeggen; mijn leven is belangrijk. Maar wat het belangrijke is in dit leven, dat weten de meesten van ons niet. Pas na heel lang denken en zoeken begin je langzaam aan te voelen, wat eigenlijk telt en wat niet. Ik wil vanavond proberen de verschillen wat duidelijker te maken.

Wanneer je als mens op de wereld leeft, dan is naastenliefde misschien een gebod, maar het is een absoluut zinloos iets, tenzij het geestelijk leven voor jou belangrijker is dan het materiele. Je kunt die naastenliefde ongeveer als volgt verklaren;

God leeft in alle dingen. Daar God in alle dingen leeft en mijn totale beleven in de eeuwigheid gebaseerd is op mijn bewust deel zijn van de Godheid, zal ik door mijn naaste lief te hebben zelf intenser leven.

Wanneer dat waar is, ja, dan is naastenliefde belangrijk. Maar dat betekent nog niet, dat wij die naastenliefde dan maar moeten zien als een prettige manier om met onze medemensen om te gaan. Er liggen grote verschillen tussen datgene, wat esoterisch aanvaardbaar is en datgene, wat men over het algemeen doet. Een klein voorbeeld;

U kunt uw naaste liefhebben en dus uzelf a.h.w. aan die naaste ondergeschikt maken. Zolang dat het geval is en u gelijktijdig trouw bent aan uzelf, verwerft zelfkennis, u hebt deel aan de goddelijke schoonheid, U ontdekt a.h.w. de waarheid (u verkrijgt dus een zekere wijsheid), kortom, uw bewustwording, is een betrekkelijk snel proces.

Op het ogenblik dat u uw naaste lief hebt, omdat u daarvoor een erkenning wilt hebben, of - misschien nog erger - omdat u daarvan voor uzelf bepaalde voordelen verwacht, een bepaalde bevrediging of wat dan ook, dan hebben we precies het omgekeerde. Op het ogenblik dat het uitgaan in de wereld voor ons een kwestie wordt van onszelf helpen, onszelf verrijken en onszelf dienen, dan kunnen wij wel zeggen, dat we het demonische, het duivelse a.h.w. maar voren hebben gebracht.

Want al, wat tot mijzelf gericht is, is voor mij demonisch, wanneer het uit mijzelf stamt. Al datgene, wat vanuit mij tot de wereld gericht is, zelfs wanneer het weer tot mij terugkeert, is goddelijk, is vormend. U ziet dus, dat je met zo'n heel eenvoudig iets als naastenliefde eigenlijk, al een heel begrip van de schepping nodig hebt om zelfs te weten wat juist is en wat niet.

Het wordt nog veel moeilijker, wanneer je dat geheel niet alleen esoterisch wilt verklaren en begrijpen, maar als je er ook de relaties nog bij wilt brengen, die voor het ik zo belangrijk zijn en die we vooral in de magie dus ook geëxploiteerd,.....gebruikt zien. En nu geldt weer hetzelfde. Al datgene, wat ik volgens mijn innerlijk wezen dus mijn eigen bedoelingen doe aan een ander, zal terugkeren tot mij. Al datgene, wat ik in mijzelf wek als gericht op mijzelf, zal ik mederichten op elk ander, die ik als deel van mijzelf of met mij verbonden beschouw. En dat maakt wel duidelijk, dat de relatie tussen mens en mens, tussen geest en geest, niet een heel eenvoudige is.

Wij zeggen misschien graag, dat de mens zijn naaste liefheeft, dat wij tweelingzielen zijn, maar dat is allemaal te eenvoudig gesteld. Er is sprake van identificatie. Maar die behoeft niet eens te bestaan in de persoon. Ik behoeft de persoon niet te kennen om met die persoon harmonisch te zijn. Want de harmonie ligt in de afstemming van mijn eigen wezen. Op het ogenblik dat ik in die afstemming binnen mijzelf een bepaalde invloed op mijzelf richt, doe ik dat gelijktijdig op alle anderen.

Laten we een simpel voorbeeld nemen; Ik begeer voor mijzelf bezit, onrechtmatig. Ik maak dit voor mijzelf waar. Naast mij is iemand, of in mijn omgeving is iemand, die met mij harmonisch is. Dan is het zeer waarschijnlijk, dat mijn onrechtmatige daad onmiddellijk gepaard gaat met een onrechtmatige daad van die ander. Maar die onrechtmatige daad zal direct of indirect betrekking hebben op mijzelf. B.v. 2 zakkenrollers die aan het werk zijn. De eerste is degeen, die het initiatief neemt de tweede is degeen die een storing veroorzaakt. De eerste wordt gepakt, de tweede niet.

U zult zeggen dat is kolder. Maar het is ergens waar. Want de gelijkheid van omstandigheid, de harmonie van punten, feiten en personen (om het precies te zeggen) veroorzaakt een absolute gelijkheid van werkingen, die in de tijd licht verschillend kan zijn, maar die in haar essentie en betekenis voor allen uiterlijk gelijk is en in haar gevolg het sterkst geldt voor de eerste.

U kunt het ook op een andere manier bekijken b.v. bij branden. Er is een brand. Er zijn omstandigheden bij die brand aanwezig, die elders bestaan. De kans is zeer groot, dat binnen korte tijd soortgelijke branden uitbreken. En dan krijgen we het curieuze. Het kan zijn dat de schade, de directe schade, zoals die geraamd wordt, bij de tweede, of misschien zelfs de derde of vierde brand groter is. Maar de gevolgen van de eerste brand zullen het meest bepalend zijn. Daar vindt een absolute verandering plaats. Bij de anderen kan nog een herstel of een herbouw plaatsvinden.

Als je deze, regel begrijpt, ga je hierdoor ook je eigen relatie met God - en niet alleen maar met je medemensen - anders bekijken. Wanneer ik leef voor God, dan stel ik ook een zekere magische procedure in het werk. Want daardoor bereik ik dat God, voor zover ik leef voor God, in mij leeft. Anders gezegd; De krachten die in het Goddelijke bestaan zijn in mij, zodra het totaal van mijn kracht aan het Goddelijke is gewijd.

Wanneer ik denk of filosofer en ik denk alleen om voor mijzelf een weg te vinden, dan zal dit meestal een doodlopende weg zijn. Dan zullen wij daarin de eigenschappen zien van zovele filosofieën - het kan uitermate knap zijn -, maar er zijn ergens een paar tegenstrijdigheden, er zijn een paar incongruenties.

Maar wanneer mijn denken nu gericht is op een probleem, dat met mijzelf niets te maken heeft, dan is de kans zeer groot, dat ik gedachten bouw, waardoor buiten mij de oplossing van het probleem aan de gang wordt gezet en ik zo mijn eigen theorie kan voleinden en aanpassen in mijzelf.

Ik weet wel, dit zijn materiele beelden. Maar hoe kan ik iets duidelijk maken, wanneer het alleen maar op abstracties moet berusten. Dit zijn de feiten. En zo ga ik nog een kleine stap verder.

Wanneer ik een ander een deel van zijn vrijheid of persoonlijk leven of persoonlijke zeggenschap ontnem, dan zal ik daardoor in wezen mijzelf en wel in meerdere mate eveneens mijn vrijheid ontnemen. Waar ik dwang schep, is er een dwang die mij beheerst. Waar ik vrijheid geef, ontstaat voor mij een vrijheid.

In jezelf gelden die wetten even goed als naar buiten toe. Hoe vrijer wij onszelf oriënteren t.o.v. de cosmos, hoe groter de vrijheid is, die wij vinden in ons cosmisch streven en hoe gemakkelijker we tot resultaten komen.

De geest zelf speelt hierbij ook nog een rol. En voor de meeste mensen, is dat dus een innerlijke kwestie; ze zien dat niet zo van buitenaf. We zouden dit dus eigenlijk zij het aarzelend ergens bij de esoterie mogen betrekken.

Wanneer het leven van de mens in overeenstemming is of harmonisch is met het wezen van een bepaalde entiteit, zal tussen mens en geest een relatie ontstaan, die gebaseerd is op die eerste gelijkvormigheid. De beïnvloeding mens geest en geest mens is wederkerig en zal blijven bestaan, zolang deze harmonie aanwezig is. Dat is iets, wat we bij de overigens vaak vraagwaardig zijnde reddingsseances kunnen zien. Het is ook iets, wat je kunt ontdekken wanneer je dus een probleem stelt in jezelf.

Een mens, die in zichzelf een probleem stelt, kan dat natuurlijk tot zichzelf richten. Hij komt dan met een antwoord uit de bus, dat zonder betekenis is. Hij denkt dat hij het heeft opgelost, maar bij nader beschouwen heeft hij niets.

Wij kunnen die vraag ook in de ruimte projecteren. Wij krijgen een veelheid van antwoorden, waardoor onze innerlijke zekerheid meestal niet direct bevorderd wordt. We weten het antwoord wel, maar we weten het niet goed.

En dan bestaat ook de mogelijkheid om het op een bepaalde kracht te richten. En dat is een punt, dat van groot belang kan worden. Want mits ik met die kracht, waarop ik mij richt, een harmonie kan bereiken - hetzij tijdelijk of blijvend - zal het volledige antwoord, dat in de andere kracht bestaat, ook mij volledig en zeker bereiken.

Stel nu, dat u esoterisch wilt streven en werken. U richt zich op de Christus. De Christus is een alomvattend principe. Elke afstemming van het ik, die niet egocentrisch-egoïstisch is, zal dus harmonie met dit begrip a.h.w. mogelijk maken. Dan is voor ons deze Christus een weg, waarin wij de wijsheid en ook de kracht kunnen vinden, die wij nodig hebben om onze onzelfzuchtige bestrevingen tot een goed einde te brengen.

Als ik dit zo bekijk, dan voel ik de neiging in mij opkomen, hier wat woorden aan vast te knopen, die de zaak wat beter omschrijven, een paar regels misschien.

1. Datgene in mij, dat harmonisch kan zijn met een deel van het Goddelijke, betekent voor mij de mogelijkheid uit het Goddelijke al datgene te verrijgen, wat ik niet voor mijzelf alleen opeis of bestem.
2. Daar elke kracht in mij, die ik richt op de wereld, een antwoord uit die wereld veroorzaakt, zal ik sterker worden naarmate ik mijn krachten op een juiste en onzelfzuchtige wijze in grotere mate schenk.
3. Het meest belangrijke bij mijn esoterisch streven zowel bij elke andere, magische of zelfs normale levenshouding, is dus wel de eigen intentie.

Zelfbedrog heeft hierbij geen zin, want het is niet de redenering, die het antwoord wekt, maar het eigen wezen. Daarom; leer steeds onzelfzuchtiger denken en leer in dit denken steeds vrijer te staan tegenover het Goddelijke. Hieruit wordt voor de mens een toenemende kracht geboren. Dit zijn zo een paar regels.

Wanneer ik dan verderga, kom ik automatisch van die naastenliefde op geloof, hoop en liefde terecht. Dat is een soort christelijke trilogie, die in haar exploitatie en uitleg meer herhalingen kent, dan de dikste Noorse pil in drie delen.

Geloof. Geloof is niet een willen aanvaarden, maar een zonder bewijs weten. Dientengevolge is geloof nooit een streven, maar een toestand. Men kan er naar streven een toestand van geloof te bereiken. Maar dit bereiken is alleen mogelijk, wanneer datgene wat ik geloof in mij leeft, voor mij dus aanvaardbaar is. Het typische hierbij is, dat een geloof dat volledig bestaat zichzelf pleegt te bewijzen.

Als u esoterisch streeft, dan werkt u met veel onzekerheden. De grootste daarvan bent u misschien zelf. Maar ook daarbuiten de begrippen God, de weg die wij gaan, de poorten die wij doormoeten om een bepaalde bewustwording te bereiken, onze relatie tot de archetype, tot

spiegelsfeer, tot Goddelijke werkelijkheid, dat zijn allemaal punten, waarvan wij maar weinig weten. Wanneer wij dus moeten uitgaan van iets, dan kan dat alleen maar zijn vanuit het weinige, waarvan wij zeker zijn. En één van de punten, die bij de esoterie als begin-geloofspunt buitengewoon belangrijk kan zijn, is;

Wanneer ik geen geestelijke waarde heb, is mijn leven onbelangrijk. Dat is gelijktijdig een aansporing, een drijfveer, maar het is ook een realisatie.

Stap ik vandaar iets hoger op, dan kan ik zeggen; het weinige wat ik geloof bewijst mij, dat er meer is dan ik kennen kan. Mijn mogelijkheid wordt groter tot geloven en beseffen beide, naarmate ik mijn primaire geloof beperk tot datgene, wat werkelijk in mij leeft.

En dan hebben wij natuurlijk; Hoop. Als je ziet hoe de hoop wordt geëxploiteerd op aarde, dan lijkt het je bijna net zo waardevol als dat, wat een hond laat vallen. Hoop is een verwachting. Maar de werkelijke hoop is iets meer. Het is een verwachting van het mogelijke, nooit van het onmogelijke. Hoop is een vooruitzien in de toekomst, waarbij de verwezenlijking van het geziene mogelijk en zelfs waarschijnlijk is.

Wanneer wij onze hoop richten op een plotselinge loutering van ons eigen wezen of een plotselinge verandering in onszelf, dan zullen wij dat nooit bereiken. De hoop is geen kracht. Op het ogenblik echter, dat ik hoop langzaam aan iets meer te begrijpen, ontstaat het proces in mij. De hoop is het autosuggestieve proces, waardoor de beperkte waarden van het geloof in het ik gestimuleerd en gericht worden.

En de Liefde. daarover hebben wij in het begin al wat gezegd. Over naastenliefde. Maar liefde in zijn geheel is aanvaarding. Dat klinkt gek. De mens ziet aanvaarding als iets zorgelijks en liefde als iets uitbundigs. Maar zeker in de esoterie is dit niet waar. De liefde is eenvoudig de aanvaarding. Dus een gebrek aan afwijzing, verwerping, beperking, tegenstand. Het is een aanvaarding, waarbij dus geen critiek bestaat. Of een kind zoet is of stout, wanneer ik het liefheb, heb ik het lief. Wanneer een mens goed is of kwaad, wanneer ik die mens werkelijk liefheb, dan aanvaard ik die mens zoals hij is.

En zo is het met God. Wanneer ik God werkelijk liefheb, dan probeer ik God niet te vertellen wat Hij moet doen, dan aanvaard ik Hem zoals Hij is, zoals ik Hem besef. Dus wanneer ik kom tot een aanvaarding van het Hogere, dan zal mijn hoop (mijn gerichtheid dus) binnen mijn geloof een waarde verkrijgen, die onmiddellijk actief is. De dooddoener geloof, hoop en liefde - dit vrome beuzelpraat je - blijkt in zich een aanwijzing te zijn voor het esoterisch-magisch proces der actieve bewustwording.

Ik zal het nog kort even samenvatten, dat is misschien het meest eenvoudige. Mijn geloof, hoe beperkt ook, schenkt mij verwachtingen, die te verwezenlijken zijn. Het feit dat zij te verwezenlijken zijn en de levensaanvaarding, die ik mede daardoor misschien in mijzelf erken, geeft mij toegang tot de goddelijke kracht en stelt mij zo in staat meer te geloven, mijn geloof steeds meer te bewijzen, de toekomst steeds nauwkeuriger te onderkennen en mijn hoop dus meer concreet uit te drukken en daardoor in de totale aanvaarding van het leven een maximum aan persoonlijke actie en bereiking voor mijzelf te vinden.

Dat is dus geloof, hoop en liefde. En als je dat allemaal bij elkaar past, dan zeg je; Ja, die mens is dus misschien in zijn leven niet belangrijk, materieel niet erg belangrijk, maar de feitelijke belangrijkheid ligt in de harmonieën, die hij met anderen bereikt die hij met God, met de cosmos, met het leven, onverschillig met wat dan ook bereikt. Je zou dus kunnen zeggen Het proces, de esoterische bewustwording is in feite gelijktijdig een desintegratie van persoonlijk begrip van belang en een integratie met een totaliteit, waarin het ik zichzelf als werkzaam bestanddeel erkent.

En nu gaan wij even proberen om die hele zaak op te bouwen in het eigen wezen. Dan gebruik ik bij voorkeur de eenvoudige, de vaak bekende beelden.

Wanneer ik in mijzelf zoek naar kennis van mijzelf, dring ik door in een jungle vol verscheurende dieren, zelfs wanneer, daarachter misschien een tempel is gelegen. (Citaat)

De eerste poging om jezelf te kennen is het erkennen van vele gevaren en vele angsten. Nu is elke angst, die in ons bestaat, de tegenhanger van een machtsbegrip of een machtsbegeren. Dat kan een eigenwaan zijn, een voorstelling die niet concreet is. Het kan dus ook een reële machtsuitoefening mee inhouden.

Hoe groter de macht is, die ik mijzelf toeken, dus hoe meer ik mijn eigen vermogens overwaardeer, hoe groter mijn innerlijke angsten, die het mij onmogelijk maken mijn ware ik te erkennen. Want wanneer wij al over een tempel spreken, dan moeten wij toch zeggen, dat dit in eerste plaats de weergave is van het ego zonder angsten, zonder dat er begeerten aan toe worden gevoegd, een klaar en helder beeld van jezelf. Maar zolang ik bang ben, kan ik mijzelf niet aanvaarden zoals ik ben.

En daarmee blijkt de eerste fase van de esoterische bewustwording gelijk te komen aan de dood. Want ook de dood is een afstand doen van bezit, van begeerte en mogelijkheden. En wil je dus die dood werkelijk mooi en bewust doorleven een terzijde stellen van de angst voor het verlies, de aanvaarding dat je bént. Punt, uit.

In dit beeld hebben wij natuurlijk toch een zekere gids nodig. Want elke mens heeft een jungle van binnen. En heel veel geesten die ik ken mijzelf niet uitgesloten ook. Misschien dat wij wat meer jonge poesjes hebben en wat minder panthers, maar groot is dat verschil toch verder niet.

Nu gaan wij dit associëren. Wanneer ik een hoop, een verwachting, heb, die gebaseerd is op een geloof, op een misschien niet bewezen maar in mij bestaande zekerheid, dan is dit een leidraad. Het zegt mij wat in mijzelf belangrijk is en wat niet.

Dat is heel belangrijk. Want wanneer wij proberen tot zelfontdekking, tot zelferkenning te komen, dan lopen wij heel vaak onnodig vast in een moeras van psychologische verwarringen, eigenlijk zuiver lichamelijke invloeden, die als je ze op de keper beschouwt onbelangrijk zijn. Wij moeten niet proberen onszelf onze zonden en onze deugden te Verklaren, we moeten proberen onszelf te kennen. En hier is het geloof plus deze hoop, deze verwachting, de richting. Die kant moeten wij uitgaan.

En dan hebben wij natuurlijk daarbij het gevoel van verbondenheid, dat dus ook in dit begrip liefde of harmonie altijd geborgen ligt. Ik kan in mijzelf alleen een beter inzicht verkrijgen, een hoger peil van bewustwording bereiken, wanneer ik ook een liefde ken, een harmonie ken met iets hogers, waarbij ik aan dit hogere geen eisen stel, maar eenvoudig dit hogere aanvaard, dankbaar aanvaard. Heb ik deze 3 factoren, dan kan ik dus door de jungle heen. Ik kan in mijn tempel komen.

En dan zegt men ook wel weer;

Wie de tempel van zijn eigen hart betreedt, betreedt een tempel zonder altaar. Daarin is slechts de echo van zijn eigen stem.

Heel mooi gezegd. Maar waar komt dat op neer?

Mijn eerste confrontatie met mijn ware ik brengt mij tevens tot de realisatie, dat mijn geloof ergens een geloof in mijn ware ego is. Dat mijn liefde voor de cosmos en voor de wereld in feite een bevestiging is van mijzelf ín deze cosmos en dit leven. En zelfs mijn toekomstbeeld, mijn droom, mijn hoop, vrolijk te zijn een concretisering van de gestalte, die ik in mijzelf heb vermoed.

Wij moeten dus niet denken, dat het zo doodeenvoudig is. Ik ken, mijzelf, basta en ik ga verder. Neen. Ik ken mijzelf en nu moet ik eerst met mijzelf afrekenen. Want zolang wij spreken tot onszelf, voeren wij meestal een tamelijk vruchteloze dialoog met een tweede ik.

Ieder van ons is een beetje gespleten. Wij spelen meestal, wanneer wij God zoeken in zo'n tempel, zelf l'avocat du diable, de duivel a.h.w. of de verdediger van de duivel. Wij proberen het kwade goed te praten. En het goede in ons geeft dan weer antwoord en zegt; Ja, maar je moet het evenwichtig zien. En zo blijven we bezig. Dat wordt een vorm van Narcisme.

Een van de grote gevaren in de esoterische bewustwording is wel die fase, waarin je met jezelf in debat komt over jezelf. Kun je deze fase niet doorbreken, dan is er geen sprake van een feitelijke bewustwording maar dan zal ongeacht de vroeger bestaande waarden van; geloof, hoop en liefde, ja, zelfs de naastenliefde, die misschien je hele leven beweegt het ik geïsoleerd worden. Stilstand, die na de dood gedeeltelijk kan worden opgeheven, maar via een herleving bijna altijd weer een reïncarnatie ten gevolge heeft.

De macht die je gehad hebt, gaat juist in dit narcisme teloor. Want je wilt die macht met jezelf a.h.w. uitwissen. En dat gaat niet, omdat je eigen potentiaal aan beide kanten even groot is. Kort en goed, je moet verder.

En dit verdergaan, daarvoor heb ik dan weer een citaat, dat wordt omschreven als;

In de ledigheid van de tempel hoorde ik mijzelf Gods woorden spreken en ik ging verder door de tuinen der vergetelheid.

Nu zou je zeggen; wat moet ik daar nu mee doen? Dat is heel eenvoudig. Ik hoor mijzelf. Maar ik moet beseffen, dat wat ik ben deel is van God. Wanneer ik tot mijzelf spreek, moet ik geen debat beginnen, maar ik moet zeggen; Hier is ergens een aanwijzing van het Hogere aanwezig. En nu ga ik alles vergeten, wat in mij in strijd is daarmee. Dat is gewoon onbelangrijk.

Ik denk dat niemand van u de korreltjes suiker gaat tellen, die er in een kopje koffie of thee gaan. Dat is kinderachtig. Toch zijn er veel mensen, die hun zonden aan het tellen zijn en daar zijn ze zo druk mee bezig, dat de koffie van het leven koud is geworden en de bewustwording langzaam maar zeker versleten. Dat is natuurlijk dwaasheid.

(Een ander citaat maar toch ook wel leuk; De zonde is datgene, wat de bittere drank des levens de nodige zoetheid verschaft. En daarbij wijs ik erop, dat zonde een menselijke definitie is)

Wij hebben dus de tuin der vergetelheid. Je hebt veel dingen in jezelf, die je beter vergeten kunt. Wanneer je nu eenmaal gezien hebt, wanneer je ermee geconfronteerd bent, dan heeft het geen zin meer daarmee bezig te zijn. De mens, die zichzelf erkend heeft in de stilte van zijn eigen wezen, die moet zich niet meer met het ik bezighouden Die gaat verder. Hij moet dit ik vergeten.

En waarom zegt men de tuin der vergetelheid? Heel eenvoudig. Omdat wij onszelf vergeten door het vele, dat rond ons is. Uit de zelferkenning, die het ik kan laten voor wat het is, bloeit de ontdekking. van de schoonheid op.

En wanneer wij die schoonheid vinden, dan gaat men volgens het citaat door de tuinen der vergetelheid, men bestijgt de berg des lichts en men doopt zich in het levend vuur. Allemaal symboliek.

Maar wanneer je dit dus praktisch verder verwerkt, dan ga je zeggen; Wanneer ik eenmaal zover ben, dat ik het leven aanvaard, dat ik de belangrijkheid van mijn eigen persoontje en al die eigenschappen, die ik nu eenmaal ontdekt heb, al die gebeurtenissen, die eigenlijk van geen belang meer zijn, die in mijn vorming verwerkt zijn, wanneer ik die vergeten heb, dan moet ik klimmen. Ik moet hogerop. En dit hogerop kan ik niet uitdrukken als een klimmen met de ogen naar boven toe gericht. Het is een verkrijgen van overzicht.

De mens, die zichzelf eenmaal aanvaard heeft, die zichzelf gezien heeft zoals hij is met alle moois en lelijks en in staat is daar vrede mee te hebben, gaat meer zien in het leven van anderen. Er ontstaat een groter, intenser, dieper begrip voor die anderen. Hij ziet hun motiveringen, hun daden anders. Zijn waardering voor het wereldgebeuren zelfs wordt een andere. En juist omdat hij in zichzelf toch ook God ontdekt heeft, zal hij dus ook de goddelijke actie daarin juist ontdekken. En dat geldt in een sfeer natuurlijk ook.

Wanneer je dus op die manier eigenlijk een overzicht krijgt, beklim je de berg des lichts. Maar naarmate dit overzicht, dit inzicht in het gebeuren, in het leven groter wordt, worden wij ook meer geconfronteerd met het onbegrijpelijke.

Je, moet nooit denken, dat de esoterie een weg is, die de oplossing geeft van het raadsel. Neen. De esoterie is een weg, die je voor het raadsel plaatst zonder bijkomstigheden. Het is een methode om de schil van illusies, van waan en van zelfbegoocheling op den duur te verliezen. En wat overblijft is dan het ego, het leven en het probleem van een kracht in dat leven, die je niet kunt erkennen.

Een mens, die bang is voor het onbekende, zal nooit veel verder komen. Juist in de esoterie moet je het ongedachte, het ondenkbare a.h.w. nog kunnen accepteren. En dat is dan het je baden in het levende vuur. Want het leven zelf, de goddelijke kracht door alle sferen, en werelden heen trouwens, is zo ontzettend omvattend, zo groot, dat het lijkt of wij daarin verteerd zullen worden. Maar wanneer wij de moed hebben om ons erin te dompelen, dan blijkt alleen maar, dat wij in een andere atmosfeer gaan leven. Het is of we op een andere manier ademen en rustig verdergaan bij wijze van spreken. De verandering is dan, dat de

kracht, het licht dus, de levenskracht, nu niet meer iets is dat ons bereikt via via, maar wat direct door een onmiddellijke beroering a.h.w. deel is van ons wezen.

En juist wanneer je zover bent gekomen, dan sta je dus weer bij de magie. Het is geen cirkelgang. Het is nu niet direct de Roeboeros (?), die zichzelf verslindt. Maar wanneer wij dus beginnen met de esoterie, dan komt er een punt, dat de kracht en de uiting van de kracht buiten alle regels behalve die van het leven essentieel wordt in ons eigen bestaan. Wij zijn dan magiër.

Is men in die magie verder doorgedrongen, dan komt er ook een ogenblik, dat je kiezen of delen moet. Je moet verwerpen of aanvaarden. Dat is o. m. met Shastri het geval geweest. Wanneer je niet aanvaarden kunt, dat jouw redelijkheid voor een ander onredelijkheid blijft, dan kun je nooit verwerken wat er gebeurt. Dan schep je rond jezelf omstandigheden, die ik zou haast zeggen tot een overhaast vertrek moeten voeren. Een vertrek, waarin misschien anderen een hand kunnen hebben, maar dat door jezelf wordt veroorzaakt.

Dat zien wij nu altijd weer, ook op aarde. Wanneer wij zover zijn, dat wij ín ons het beste hebben, dan, willen wij dat beste uiten en we verwachten, dat iedereen dat als het beste zal erkennen. En daardoor mislukken wij. Ons innerlijk en esoterisch beleven is niet iets, wat een ander moet goedkeuren of moet aanvaarden. Het is slechts de bron van de kracht, waardoor wij met die ander in harmonie kunnen zijn ondanks de verschillen.

En wanneer ik dat nu weer kort moet samenvatten, dan kan ik dat het beste zo zeggen;

In het geheel van de innerlijke bewustwording zul je via een confrontatie met jezelf moeten komen tot een punt, waarbij je het geheel van de wereld en van alle mensen, kunt aanvaarden, zoals het is. Pas op het ogenblik dat je dit werkelijk en volkomen doet, zal elke kracht die in jezelf bestaat, ook in de ander projecteerbaar zijn. Omgekeerd kan elke kracht, in de ander erkend, niet buiten je om of tegen je gericht bestaan. Ze is altijd een kracht, die ín jou en mede voor jou werkt. Zo worden esoterie en magie één en is de benadering van het Goddelijke geworden tot het omvatten van de schepping en het totaal van haar krachten.

Dan ga ik nu de les besluiten. En ik wil dat graag doen door even te proberen het geheel, van die esoterie terug te brengen tot de feiten.

U leeft op het ogenblik op een wereld, die tracht om het steeds beter te krijgen. Hoe beter wij het krijgen, hoe groter het gevaar wordt, dat wij het slechter krijgen.

Wanneer ik naar vrede streef en ik ben bereid alle middelen te gebruiken om die vrede te handhaven, dan zal de vrede meer in gevaar komen, naarmate ik meer middelen voor de handhaving daarvan inzet.

Wanneer ik vrijheid wil en ik ben bereid mijzelf daar geheel voor in te zetten, dan wordt het gevaar groot, dat ik ander en in hun vrijheid ga beperken om mijn vrijheid mogelijk te maken.

Anders gezegd; Elke waarde, die erkend wordt in de mens of in de wereld, brengt potentieel of reëel haar tegendeel volledig met zich. Het is onmogelijk om in de wereld een ding goed te doen en de rest verkeerd. Het is altijd slechts mogelijk om zoveel kwaad te doen als je goed doet. En zoveel goed zul je doen of je het wilt of niet als je kwaad doet.

De keuze in de wereld is dus eigenlijk heel anders, dan men schijnt te denken. Men schijnt te denken. dat wanneer wij dat allemaal steeds beter, en edeler en zuiverder maken, dat het dan vanzelf beter wordt. Maar dat is niet waar. Naarmate wij zelf proberen om de zaak mooier, edeler, beter, reiner, zuiverder enz. te maken, maken wij het gevaar groter, dat het te gendeel waar wordt. En op het ogenblik dat wij dit gevaar beseffen, zullen wij zelf het realiseren. Wij maken het in de wereld waar. Dat is niet alleen geestelijk, dat is ook feitelijk. Als je dus in het leven wilt proberen het goede te bereiken, dan zal je allereerst moeten spreken over het pad of het gulden midden. De beperking, zowel in het kwade als in het goede, is het begin van harmonie. Het extreme in het goede, of in het kwade vernietigt altijd zichzelf en zijn doel. Wil je iets bereiken, dan zal je dat dus altijd moeten doen langs de weg van het gemiddelde.

Voor onszelf geldt; In mijzelf kan ik slechts door een evenwicht van waarden of dit nu stoffelijke en geestelijke zijn, of dit geloofswaarden tegenover redelijke waarden zijn of wat anders eerst wanneer wij in onszelf het evenwicht handhaven, zullen wij niet alleen een

redelijk harmonische persoonlijkheid zijn, maar zullen wij ook iets bereiken. Want de waarderingen, waar men zich in de wereld zo druk mee bezig houdt, zijn op zichzelf waardeloos.

U leeft in een welvaartstaat en het aantal zelfmoorden neemt toe. Hoe kan dat? Die welvaartstaat is kennelijk niet zo gelukbrengend als men stelt. Want geluk is geen welvaart. Geluk is een innerlijke aanvaarding, een vreugde, een voortdurend idee van bereiking misschien. Niet bezit.

Op dezelfde wijze is het in jezelf dus ook gesteld. Je kunt dus wel zeggen; Ik maak het goede waar. Maar wat ik goed noem, is niet goed. Dat is alleen maar de omgeving, het milieu.

De mensheid streeft maar welvaart en naar vrede. En eigenlijk zou ze moeten streven naar geluk. Dat is het enige. Niet naar bevrediging, maar geluk, naar het gevoel van tevredenheid. Al het andere is middel tot het doel.

Dan zou ik willen zeggen; Op deze wereld van u en overal elders moeten wij met erkenning van deze feiten allereerst beslissen wat óns doel is. En dat doel mag nimmer buiten ons liggen. Het moet een ín ons en voor ons voorstelbaar iets zijn. Wanneer ik dat heb gedaan, ik heb mij dat gesteld, dan is de evenwichtigheid voor alle andere waarden in en rond mij een methode, waardoor ik snel vooruit kom en snel iets bereik. En daarmee heb ik misschien het belangrijkste gezegd, wat ik U op deze avond zeggen kan.

Het doel blijft altijd buiten de waarderingen. Maar om het doel te bereiken moeten alle verdere waarderingen en middelen in absolute evenwichtigheid worden toegepast. Krachtens de evenwichtigheid ontstaat de reikbaarheid van het doel. Als u dus in uzelf bezig bent, zoek niet alleen naar wijsheid, zoek niet alleen de schoonheid te erkennen. Zoek beide in uzelf te aanvaarden. En kies uw doel elders. Dat is de levensboom.

En zo kunt u ook zeggen; Wanneer u in het leven een grote geestelijke bereiking waar wilt maken voor uzelf, dan kunt u dat nooit doen door u zelf een deel van het stoffelijke te ontzeggen of daarvoor bang te zijn. U kunt het ook niet doen door u op die stoffelijke wereld te storten om er ervaringen op te doen. U kunt het alleen doen, wanneer u het doel beseffende en u, daarvan voorlopig reeds een zo juist mogelijke voorstelling makend, hetzij als een gevoel, hetzij als een omschreven begrip dan met het evenwicht van de andere dingen u daar voortdurend naar toe gaat bewegen.

Het goddelijk Licht openbaart zich naast het goddelijk Duister. Wie God erkennen wil schouwe naar Licht en Duister en zie hum eenheid.

Dat is het laatste citaat voor vanavond.

Daarmee, vrienden, heb ik getracht op mijn manier wat esoterie te geven. Ik geef nu het woord over aan een gastspreker. En ik meen, dat diens mededelingen in een wat ander vlak zullen liggen, zeker volgens uw waarderingen.

Ik dank u voor uw aandacht en geef het woord over aan de volgende en tevens laatste spreker van deze avond.

o-o-o-o-o-o-o-o-o

Wie het spel der sterren ziet en ziet hoe lichten dansen, vraagt zich af of het niet verkieslijker is boven de losbandigheid, die heel het Al beheerst.

Wanneer je kijkt naar de uitingen en verschijnselen van het Goddelijke met een menselijk oog, zo zul je ontdekken, dat God en Zijn wegen verwerpelijk zijn vanuit het standpunt der mensen. Wie de wereld van vandaag, bezieet en al haar dwaasheid aanschouwt, begrijpt niet, dat er een God is, Die via door Hem gestuurde en bezielde krachten deze wereld bouwt en richt tot bewustwording van de mensheid. En toch is het een feit.

Het geheel van het leven en het geheel van de mensheid gaat met snelle schreden een voor velen bijna dwangmatige bewustwording tegemoet. De wijze, waarop dit geschiedt, zal menigeen onaanvaardbaar zijn. Men zal uitroepen Waarom rampen, nood, oorlog? Waarom deze dwang van een toenemende overbevolking? Waarom dit lijden voor zovelen? Maar dit lijden is onbelangrijk, daar het slechts een les is. Misschien een harde, maar een les.

In deze opvatting van het totale gebeuren, het is een lering van voorbijgaande aard telkenmale wanneer een les geleefd is, volgt onmiddellijk een aanvulling, dus de volgende lering kan men het geheel, dat zich op het ogenblik op de wereld manifesteert, begrijpen en verklaren.

Op dit ogenblik is een van de belangrijkste punten - al wordt die niet beseft - de strijd om een morele suprematie tussen de rassen. Deze is a.h.w. conditioneel, want hij wordt alleen daar uitgedrukt, waar een dergelijk conflict direct of indirect tot actie komt. Maar in uw wereld zal daardoor juist de scheiding tussen de rassen aanmerkelijk gaan toenemen. Zelfs in de integratie, die men overal tracht te bereiken, wordt de scheiding in feite groter. En daardoor vormt zich voor de mensheid de noodzaak tot strijd.

Strijd en oorlog en al deze menselijke oproerigheden zijn vanuit het standpunt van de mens verwerpelijk. Maar het geheel van de wereld moet langzaam maar zeker haar spanning kunnen afreageren, opdat geen algemene onredelijkheid, een soort lemmingdrift, onder de mensen kam ontstaan.

Door de volheid van het moderne leven en het steeds toenemende tempo met de ergernissen, daaraan verbonden, ontstaat in de mens een teruggrijpen naar een verleden, waar hij erfelijk bepaalde herinneringen aan heeft. Dit werkelijke verleden is voor hem onbereikbaar geworden. Maar hij trekt daar nog heen of voelt zich daarheen getrokken en zou dus trachtend het onmogelijke te bereiken daarin zichzelf vernietigen. Vandaar mijn gebruik van het woord lemmingdrang.

De voortdurende ontlading, waarin de menselijke frustraties, de menselijke gevoelens van onbehagen en vooral ook deze strijd van rassensuprematie, kan worden afgereageerd, schept de mogelijkheid tot een integratie van menselijk begrip. Wat iets anders is dan een integratie van rassen.

Het geheel van uw wereld ondergaat dan ook op het ogenblik een betrekkelijk belangrijke geestelijke fase. Het is een oriëntatie a.h.w. En daarbij blijkt verder, dat de doorsneemers zijn eigen initiatief aan het verliezen is door een steeds groter gevoel van onmacht t.o.v. de massa.

NU weten wij, dat dit ergens natuurlijk geestelijk onaanvaardbaar is. Want elke mens heeft t.o.v. het goddelijke zoveel mogelijkheden en krachten, dat hij nimmer aan de massa gebonden is tegen zichzelf in. Maar de mens voelt zich machteloos. Het gevolg is, dat wij te maken krijgen op deze wereld met steeds kleinere en intenser werkende pressiegroepen, die een steeds grotere neutraal reagerende massa kunnen drijven in de richting, die zij wensen.

Voor de bewustwording is dit misschien aan een kant schadelijk. Maar het gevoel, dat men aan vele dingen niets kan veranderen iets wat ik een sociaal fatalisme zou willen noemen brengt toch ook met zich mede, dat - zo er in die mens spanningen zijn en een ontlading daarvan ergens nodig is - hij daarnaast de in hem bestaande energieën zal kunnen gebruiken om datgene aan te vallen, waardoor hij zich machteloos en gefrustreerd weet. De eenling, die zich machteloos voelt in de massa, gaat gelijktijdig komen tot een toenemend verzet tegen die massa.

De poging om met een verwerpen van elke maatschappelijke en religieuze band een zuiver persoonlijke uitdrukking en beleving te bereiken is daarom niet zo ongunstig, als zij wordt voorgesteld. Zij is een ópgroeien naar een overgangsfase, waarin enerzijds de massa en de massaliteit erkend worden met alle beperkingen die zij betekenen, maar waarin anderzijds een persoonlijke uitdrukkingmogelijkheid kan worden gevonden.

Het zal nog een behoorlijke tijd duren, voordat de meerderheid van de mensen dit gaat beseffen. Maar in minder dan 12 jaren kan worden verwacht, dat de werkzame tegenstellingen (deze verwerping van de massa dus), bij velen geleid hebben tot een integratie van hun persoonlijkheid. Als ik het zo eens mag uitdrukken; Over een jaar of 10 a 12 is de modernere jeugd die door haar resentimenten het meest actieve deel is van de haat tegen massaliteit zover, dat zij uiteenvalt in eeuwige putters en in bewust levenden. Het aantal bewust levenden. zal zo groot zijn, dat het op de massa als geheel invloed kan uitoefenen.

Hierdoor heeft zich voor de geest en ook voor de Broederschap de mogelijkheid geopend reeds nu voorbereidingen te treffen om dit persoonlijk element tot uiting te doen komen. Ik kan u daarin geen volledig inzicht geven, maar ik kan u toch wel enkele punten noemen.

1. Het zelf gekozen isolement i.p.v. de door de gemeenschap, vaak opgedrongen eenzaamheid. Hierdoor een persoonlijke creativiteit, die de waarden van de massa voortdurend verrijkt.

2. (Eveneens van groot belang). Het verzet tegen massa en massaliteit wordt op zichzelf een dwang. Op het ogenblik dat de conventie der unconventionaliteit beseft wordt, kan zich een wijze van leven en denken op aarde manifesteren, die noch conventioneel noch onconventioneel is, maar volledig utilitair. Deze utilitaire leefwijze zal gericht zijn op zelfbevrediging en geluk. Maar de bevrediging van het ik en het geluk zijn alleen te vinden, wanneer naast de materiele waarden geestelijke waarden steeds hoger worden gesteld.

Het is duidelijk dat wij hierin en in vele andere aspecten, die ik nu niet vandaag wil belichten, een machtig middel hebben gekregen om een reform op korte termijn mogelijk te maken. Een dergelijke omvorming zal echter eveneens verband moeten houden met de wijze, waarop de goddelijke krachten de wereld beroeren. En wanneer wij via Jahwe, Adonai en de Christus tot het heden zijn gekomen, zo is het onvermijdelijk dat een nieuwe vorm van Godsopenbaring en Godsbeleving ontstaat.

We hebben alle reden om aan te nemen, dat deze openbaring een feit zal zijn binnen de gestelde periode. De geestelijke weg zal weer duidelijk en helder gesteld worden. En ook deze zal niet conventioneel of onconventioneel zijn. Zij zal eenvoudig een persoonlijke vrijheid om God te beleven inhouden en eisen.

Wanneer wij op een bijeenkomst als deze van u de situatie van de wereld weer eens belichten, dan doen wij dit, omdat een besef van de processen die zich afspelen zelfs voor hen, die daar persoonlijk geen feitelijk deel meer van kunnen vormen toch de mogelijkheid baart om in de eerste plaats meer harmonisch en gelijktijdig progressief te leven.

En in de tweede plaats, omdat hun geestelijke instelling, op deze kennis gebaseerd, voor het geheel der massa de nodige vitaliteit en verdraagzaamheid gelijktijdig kan opbrengen, waardoor de openbaring en de omvorming a.h.w. zonder geweld een feit wordt. Want dat geweld voor de wereld op dit moment een dreigend gevaar is, zodra het onbepaald optreedt, zal een ieder met mij eens zijn.

De wijze, waarop dit alles geestelijk tot stand is gekomen, is u meerdere malen belicht, naar ik aanneem. Ik wil daarom trachten u een klein deel van de werkelijkheid te openbaren, zoals deze in de vormloze sfeer bestaat. Ik kan dit alleen doen uit de aard der zaak door beelden te gebruiken, die in zich misschien enige samenhang ontberen, maar die als emotie, als stemming en als begrip veelbetekenend zijn.

Ik ga door een donkere gang. En in de verte is een schemering van licht. Ik beweeg mij steeds sneller. Maar het schijnt, dat het licht voor mij wijkt met dezelfde snelheid. In mijn wanhoop en toenemende uitputting, besluit ik in het duister te toeven. En zie, het licht verwijdert zich niet meer van mij, maar het nadert mij. Want nu ik uitgeput, stil ben, kan het licht tot mij komen. Zolang ik het nadrukkelijk zoek en najaag, vlucht het voor mij weg,

Ik sta op een berghelling en rond mij zijn nevelen. Ik weet, dat ik gezellen heb en ik roep. Maar de mist smoort mijn stem. Ik vraag mij af, of ik alleen ben. Ik zoek zelf de tekenen te vinden, waardoor ik weet wat omhoog is. En wanneer ik die tekenen gevonden heb en volg, sta ik boven de mist en ben niet meer eenzaam.

Ik ben machtig. Zo machtig, dat ik een wereld kan tillen met een hand. Ik ben sterk. Zo sterk, dat ik de rotsen verpulver tot poeder in een beweging van mijn vingers. En ik zie voor mij de schoonheid van het menselijk leven. En ik wil dit menselijk leven beschermen en rijker maken, Maar ik heb niet de fijnheid van gevoel om het zonder schade op te nemen. En zo verbrijzel ik de schoonheid, die ik wil behoeden.

En nu trek ik mij terug en zoek en zoek en zoek. Tot de beheersing zo groot is, dat ik dezelfde etherische schoonheid kan bouwen. Ik herschep wat ik vernietigd heb. En in deze herschepping ervaar ik eerst de volle schoonheid van wat was en weer is.

Ik sta aan een kloof, waarin de storm van de tijd woedt. En beneden mij is slechts het voordagen van een donderende storm. En ik zou die kloof van tijd willen oversteken. Maar ik kan dit niet doen zonder mij daarin onder te dompelen. Ik vrees de tijd. En zo begeef ik mij in de tijd, maar neem alle middelen mee om de gang van de tijd onkenbaar te maken. En hierdoor vergeet ik, dat ik de oever moet bereiken en word ik meegesleurd.

Maar de tijd is een cirkelgang. En beseffend hoezeer ik mijzelf misleid heb, kijk ik op en ik zie wederom hetzelfde punt op diezelfde oever naderen. Want in een herhaling ligt vaak de bereiking.

Ik droom. En ik droom, dat ik ben in een tuin vol vruchten. Het is een ware vreugde er te zijn. Ik eet, ik geniet en ik wandel. En daardoor vergeet ik te leven. En zo versteen ik met de bomen en de vruchten, die zijn als stalactieten en stalagmieten in een grot vol vochtigheid. En ik beklaag mij over mijn lot. Want ik aanvaard het gebeuren.

Tot er een invloed komt, die mij wekt. En zo ik mijzelf bewust en ge licht beweeg, zie, de verstening rond mij herwordt een tuin. Maar nu eet ik niet en luier ik niet. Mijn paradijs is niet om slechts te leven. Ik moet het aan alle zijden. Ik doorschrijd het in alle richtingen. En ik eiken daarin het diagram van een wereld buiten de tuin. En. zo ga ik een weg, die mij verder voert.

Ik meen dat ik gespeeld word als een pop in een theater. Een marionet, door onzichtbare handen bewogen, woorden sprekend, die een andere. stem voor mij zegt. En ik blijf die bewegingen maken. En met onverwonderde lusteloosheid, met een haast wanhopige verbazing beschouw ik mijzelf. En ik vraag mijzelf, of dít dan mijn leven is. En ik zoek de onbekende toespeler. Tot ik in de coulissen het stuk ontdek en zie, dat het geschreven stuk bepaalt wat ik zeg en hoe ik mij beweeg, en niet iemand, die mij manipuleert.

Nu ben ik een acteur en ik vraag mij af wie de schrijver is van het stuk. Tot ik mijn claus vergeet en ik woorden spreek, die niet geschreven staan. En langzaam verandert het stuk. En de andere marionettes komen tot leven, omdat ik mijn woorden heb gesproken vanuit mijzelf.

Dit ís de wereld, zoals ik die op dit moment kan zien beter gezegd kan aanvoelen vanuit de vormloosheid. He1 is een wereld vol eenzaamheid. Een wereld vol frustraties. Vol hopeloos verzet tegen het onveranderlijke. Maar ik vind in elke wijze van denken, in elk ras, in elk volk, in elk geloof, elementen waarin de bevrijding mogelijk is. En daarom acht ik deze tijd een zo grote tijd.

Als ik mijn beeld van het totaal en nu niet van heden, maar daarmee een deel van de komende tijd mee betrek en omschrijf, dan zou ik het als volgt willen zeggen; Een hut, vuil, vol spinnenwebben. Daarin staan vele schijnbaar vervallen meubels. Het stinkt er.

Ik ga binnen, want hier moet ik vertoeven. En ik ben haast wanhopig.

Ik grijp in woede en verzet een paar voorwerpen en smijt ze door de geblindeerde ruiten. De frisse lucht, die binnendringt, doet mij wat ontzet over eigen daad ontwaken.

En nu begin ik al het andere op te ruimen. Ik begin de gaten die ik geslagen heb te dichten, zo goed ik kan, voorlopig.

En tot mijn verbazing blijkt, dat al die rommel in feite kostbaar antiek is. Dat al dat afgedankte en nutteloze een nieuwe glans kan krijgen.

En voor ik het weet, brandt er een vuur in de haard en voel ik mij gelukkig. En in dit geluk besluit ik om meer te maken, en mijn huis meer waarlijk mijn huis te maken.

Dat is het emotionele beeld natuurlijk, dat uw wereld mij geeft over een periode van ongeveer 100 jaar. Ik geloof, dat wij daarin voor ons allen een zekere genoegdoening kunnen vinden. Want vergeet één ding niet Al zien de ogen duizend maal, wanneer het brein het beeld niet vertaalt en vergelijkt, is het waardeloos wat het oog ziet.

Wat de mens is en doet op deze wereld moge misschien ingewikkeld, goed en mooi lijken. Maar wanneer de geest daaraan geen achtergrond geeft, dan valt het uiteen, dan gaat het teloor. Dan leeft het niet waarlijk en kan het in de tijd niet voortbestaan,

Maar wanneer er een daad is waarin de geest leeft, waarin de kracht van de geest zich mede manifesteert, dan vinden wij een opbouw.

Het is beter om desnoods te vernietigen, maar dan met inzet van het gehele wezen, wanneer de geest erbij betrokken is, dan in daadloosheid zonder meer te aanvaarden. Want wanneer de geest er in is, dan hebben wij daar geschapen. De continuïteit, niet slechts van uw wereld en de mensheid, maar van alle bewustwording en ontwikkeling. Want onze benadering van en onze erkenning van het Goddelijke is gelegen in de geest, die ligt achter de feiten. De geest die mede actief is in alle dingen.

En wanneer de dood u soms scheiden zou van de wereld voor mijn droombeelden, die toch ergens werkelijkheid zijn, waar zijn geworden voor u, dan is daarmee niets gebeurd. Want wij zijn de kracht, die leeft niet de materie. De materie leeft alleen, wanneer de geest leeft. Maar de geest leeft voort, ook wanneer zij niet zelve een persoonlijkheid in de materie manipuleert.

Door het geestelijk bewustzijn kunnen wij een wereld houwen, niet alleen op aarde, maar overal. En wij kunnen van die wereld maken een ontmoetings-oord voor elk ego, dat bewustzijn zoekt en de hoogste openbaring, van alle dingen.

Wanneer het woord Niet alomvattend wordt en heel het Zijn in zich omvat, ontmoet de mens zijn God en in die God erkent hij al wat is en zijn kan.

Ik heb u hiermede een paar beelden gegeven, die naar ik hoop voor u niet slechts interessant maar ook stimulerend zijn. Besef dat gij niet door uw daden, maar door uw geesteshouding in de eerste plaats de toekomst bepaalt de bereiking van uw eigen geest en stof zowel als van het totaal van het Zijnde mogelijk maakt, en dat gij daardoor een eigen verantwoordelijkheid draagt in de wereld van het Goddelijke. Dat gij daardoor een eigen gerichtheid en taak bezit binnen de wereld van het Goddelijke. En dat gij evenwichtigheid en vrede voor uzelf voortdurend kunt kennen vanuit het Goddelijke.

Dat, mijne vrienden, is ongeveer wat ik u te zeggen heb. Ongeveer. Want woorden schieten hier en daar toch wel tekort.

Ik dank u, dat u mij hebt willen ontvangen op deze avond. Ik hoop, dat u de harmonie, die ik hier met sommigen bespeurd heb, niet beperken zult tot deze avond, maar door een geestelijke instelling zult continueren, opdat het licht van de geest of beter de werkelijkheidszin van de geest de eenzijdige beperkingen van het mens zijn helpe overwinnen in dat, wat voor u komende tijd is.

Nummer 6.

Esoterisch magische Kring. !9 februari 1966.

Wij hebben vanavond een gastspreker. En daarom zullen we de avond zonder pauze beëindigen. Maar allereerst wil ik uw aandacht vragen voor enkele zaken van meer mystieke waarde.

In het geheel van het leven is er voor mens en geest altijd weer de wereld van het niet-benaderbare, de wereld van het onbekende. Dit onbekende kunnen wij voor een groot gedeelte voor onszelf bemantelen. We kunnen het wegpraten en we kunnen er een naam aan geven. Wij kunnen het echter niet voor onszelf waar maken. Zodra de mens met redelijke vermogens probeert om het onwerkelijke, het onbenaderbare voor zichzelf een vorm te geven, blijkt hij alle contact daarmee te verliezen.

Zo komen wij altijd weer terecht in die vreemde wereld van gevoelens, van halfbewuste reacties. Wat de kern is van deze wereld kan alleen met woorden, die betrekkelijk leeg blijven, worden omschreven. Wij kunnen zeggen; wij vinden daarin God, wij vinden er het licht in, we vinden er de cosmos in. Maar vanuit onszelf geloof ik, dat wij het eerder moeten omschrijven als het erkennen van een samenhang.

Wanneer je gebonden bent en gelijktijdig verbonden met iets anders, dan is het niet noodzakelijk dat je weet wat het andere is. Maar je erkent wel het feit van de binding. Je weet dat er iets is, waarmee je verbonden bent, en aan de hand van de binding kun je een zekere oriëntatie t.o. daarvan verkrijgen.

Misschien is de mens, die zoekt naar bewustwording in dit opzicht althans te vergelijken met iemand, die in een donkere cel of kelder is opgesloten en met, een touw is vastgebonden aan de een of andere pilaar. Hij kan niet zien waaraan hij vastzit. Hij kan echter het touw volgen. En aan de hand van deze benadering die van hemzelf uitgaat en niet van het andere kan hij

althans met zijn tastzin trachten zich een voorstelling te maken van de pilaar of wand, waaraan hij vastzit.

Ik denk dat je, wat wij mystiek noemen, het best hiermee kan, vergelijken. Wanneer je in jezelf met alle raadsels bezig bent, dan voel je dat er ergens voor jou een contact is. Je weet niet waarom en je weet niet hoe, je weet alleen dat het bestaat. Zolang je dit contact alleen maar erkent en aan het andere (datgene waarmee je verbonden bent) een naam geeft, kan je niet verder. Maar op het ogenblik dat je leert om die weg, die aantrekking te volgen, is er sprake van een contact met de voor ons hoogste harmonische kracht of waarde.

Dit klinkt misschien allemaal kinderlijk eenvoudig. Maar het vergt in vele gevallen een terzijde stellen van de z. g. menselijke redelijkheid. Er zijn samenhangen, die niet logisch verklaarbaar zijn. Het is een. gang in een onbekende wereld. En wanneer ik een somber beeld hiervoor neem een duistere kelder, een kerker, waarin je ergens vastgebonden bent dan doe ik dit opzettelijk. Want het leven is doorzijn problemen niet werkelijk vrede. Het is ergens een gevangenschap.

Willen wij daaraan ontkomen via de overwegingen, ach, dan worden het verhalen als de geschiedenis van Peter Ibbetson, als u die kent. Een roman van een man, die zijn geest doet vlieden uit een kerker, maar hij blijft zelf opgesloten.

De mysticus kan natuurlijk op deze wijze ook naar een soort wolken Ruckucksheim (?), naar een luchtkasteel vluchten. Maar in dat geval blijft hij toch in wezen de gevangene. En alles wat hij meemaakt en beleeft is een droom.

Ik meen juist, dat je moet proberen om niet in dromen te vluchten, maar om een werkelijkheid te vinden. Ook wanneer die werkelijkheid inhoudt, dat je vrede moet hebben met allerhand omstandigheden, die eigenlijk gelijk komen aan een soort gevangenschap. Want wanneer die gevangene zich eermaal heeft getast naar die pilaar, dan kan hij misschien die binding losmaken. Hij kan aan de hand van de bestaande binding een oriëntatie verkrijgen t.o.v. de rest van de kerker. Hij kan misschien leren, hoe te ontvluchten.

En dat is juist het element, dat zo'n bijzonder grote rol kan gaan spelen, wanneer wij die innerlijke vlucht naar het Hogere maken. Wij moeten proberen die aantrekking te volgen, zonder ons af te vragen waarom of hoe. Een aantrekking wel te verstaan van innerlijke waarde. Wanneer wij deze eenmaal gevolgd zijn, dan vinden wij niet - zoals wij misschien denken - een paradijs, een hemel of een oplossing. We vinden alleen een vast punt, van waaruit wij verder kunnen gaan.

De mystiek is dus eigenlijk niets anders dan het schijnbaar zinloos of redeloos volgen van een innerlijke verbondenheid, totdat een vast punt van oriëntatie bereikt is.

Dit punt is niet redelijk te noemen. Het staat met rede en redelijkheid eigenlijk niet eens in verband. Maar het is voor het ik een punt, van waaruit voor het eigen leven onmiddellijk en direct krachten gewekt kunnen worden, waardoor dit ik zichzelf kan oriënteren, waardoor het ik weet wat het in zijn werelden in zijn beperkingen wel en niet kan doen.

En ga je nog een stap verder, dan kom je vanzelf terecht bij de z.g. tweede vlucht in de mystiek, waarbij het ik dus eerst eigenlijk een persoonlijke oriëntatie bereikt heeft en nu vanuit deze persoonlijke oriëntatie de weg tot vrijheid vindt. Want weten wij eenmaal wat het onbekende is, waarmee wij verbonden zijn, dan is de binding niet meer buiten ons om gelegd. Wij kunnen haar losmaken, wij kunnen haar laten. bestaan. We kunnen haar verbreken of herstellen, naar eigen gelieven. Wij zijn niet meer de slaven van onze problemen, we zijn tot op zekere hoogte de meester geworden.

En dan geldt in de mystiek dus; Elk probleem heeft in een bepaalde samenhang zijn betekenis. Het kan nimmer zijn betekenis hebben in het totaal van het streven. Elk probleem en elke binding houdt in zich de erkenning van mogelijkheden en middelen. Het gebruik van de mogelijkheden en middelen is echter weer afhankelijk van de oriëntatie, die door het probleem ontstaat.

Laten we nu het beeld wat vrolijker gaan maken. Je staat in een bos. Alle paden lijken hetzelfde. Er komen er op de plek waar u staat 10 of 12 samen. Vanwaar bent u gekomen? U weet het niet precies. Waar wilt u heen? U denkt dat u de weg kent. Maar elke weg ziet er precies gelijk uit. Het verschil in richting is zo klein, dat u het niet bepalen kunt. Dan heb je

een kompas nodig. En met dat kompas plus de juiste indicatie, kun je dan de juiste weg kiezen.

Wanneer ik esoterisch wil leven en streven, dan is het allemaal mooi en goed. Ik kan daarmee mijzelf een zeker kompas scheppen. Maar mijn deel erken ik niet esoterisch. Ik erken het mystiek. Ik erken het dus achter het geheim van het leven a.h.w. En daardoor zal dus degen, die in het oerwoud der mogelijkheden de juiste weg wil kiezen, zich aan de hand van zelf erkenning oriënteren, maar zijn doel bepalen aan de hand van gebondenheid of attractie.

En dan moeten wij nog een kleine stap verdergaan. Wanneer ik eenmaal een pad gekozen heb, dan moet ik mij niet verbazen over de eigenschappen, die het pad bezit. De mystiek maakt het pad tot het juiste.

Misschien kan ik daarmee beter teruggrijpen naar een paar voorbeelden;

Wij weten dat er een aantal gebruiken bestaan, die vanuit westers standpunt zeer afkeuringswaardig zijn. Wij kennen dingen, die wij eigenlijk een beetje dwaas vinden, als bv. het wassen van een Boeddha. We kennen, meer erotische cultusverschijnselen. We kennen allerhand soorten offers. En we vragen ons dan wel eens af, of dat zin heeft.

Op zichzelf hebben die dingen geen zin. Ze krijgen zin door de uitdrukking van verbondenheid, die ze vormen.

Wanneer ik een weg volg in het leven, dan zal die dus een aantal afwisselende aspecten kunnen vertonen. Maar wanneer ik voel, dat de verbondenheid met die weg de juiste is, dan worden alle verschijnselen door dit gevoel van verbondenheid en harmonie veredeld.

Op het ogenblik, dat je daar de rede bij gebruikt, kom je niet verder. Je wordt bang. Je gaat tegen jezelf zeggen; Er is zoveel ellende en zoveel vervelends geweest op dit pad, zou ik nu wel dit of dat kunnen of mogen doen of laten. Dat komt heel veel voor.

Maar dat is zinloos. Want alle aspecten die optreden zijn deel van het pad. Alle werkingen die optreden zijn in wezen noodzakelijk om de mystieke verbondenheid, die men gevoelt, waar te maken. (Ik hoop dat u mij kunt volgen)

Het waar maken van de innerlijke verbondenheid kan daarnaast een aantal vormen verkrijgen, waarvan we denken; is dit eigenlijk wel redelijk? En dan gaat men zich terugtrekken of zijn belangstelling anders richten. Maar op het ogenblik, dat de doelstelling zich wijzigt en deze doelstelling niet bevestigd wordt door een innerlijke verbondenheid, is elke oriëntatie ook de esoterische onmogelijk geworden.

Daarmee heb ik heel wat gezegd. Ik heb u nl. verteld, dat de mystieke verbondenheid, die er in het leven bestaat niet t.a.v. personen alleen, maar vooral t.a.v. doel en levensbestemming, die men als waar aanvoelt noodzakelijk is voor een werkelijke geestelijke bereiking.

De vraag; Hoe definieer ik dan deze gebondenheid? is misschien eenvoudiger dan u denkt.

Vraag u in de eerste plaats af; Wat geloof ik werkelijk? Waarvoor ben ik bereid alles op te offeren? Vraag u af, zonder welke dingen u niet zoudt kunnen leven, naar uw eigen idee op dit moment. Bouw u zo een beeld op van datgene, wat uw leven vormt. U zult ontdekken, dat naast een aantal meer materiele aspecten er altijd een vage, bijna illusoire gedachte achter zweeft. Er is iets wat met al die dingen verbonden is. Dat is in de eerste plaats uw gerichtheid. Op het ogenblik dat u die gerichtheid, los van de fenomenen in uzelf gaat ervaren, wordt zij u een soort leidsnoer en geeft zij u de mogelijkheid om in het leven, in de geest, in de esoterische bewustwording, uit de veelheid van mogelijkheden in het leven, steeds de juiste te kiezen.

Dan in de 2e plaats

Wanneer ik een mystieke gebondenheid bezit, dan zal ik dat altijd zelf kunnen weten. Datgene nl. dat voor mij mystiek waar is ongeacht of dat verder waarschijnlijk of reëel is voor anderen zal voor mijzelf altijd een intense beleving en een soort ontruk zijn aan het normale leven kunnen veroorzaken. Wanneer deze waarden voor mij op de voorgrond komen, hoe dan ook, is er voor mij een gevoel, dat veel verder reikt dan mijn eigen wereld al kan ik het niet verklaren. Het is dus wel degelijk mogelijk na te gaan, of de mystieke richting, die men volgt, inderdaad voor het ik mystieke waarde heeft, of dat het alleen maar een spelletje is.

In de 3e plaats

Wanneer ik die mystieke waarde probeer te definiëren, dan kan ik dat natuurlijk doen aan de hand van kleur, aan de hand van graad of straal. Maar is dat nodig? De enige definitie, die wij nodig hebben bij de mystieke beleving, bij de mystieke werking is. Geeft dit ons een innerlijk vermogen, een innerlijke vrede en kracht en gelijktijdig een vermogen om naar buiten toe juist te handelen? Voor onszelf juist. Zolang de mystieke kracht ons het handhaven en bewaren van een zeker initiatief in het leven mogelijk maakt, behoeven wij ons over kleur en over de waarde ervan voorlopig niet druk te maken. Want hebt u eenmaal de gevoelswaarde bereikt, is zij voor u geconcretiseerd, dan zult u ontdekken, dat u een punt hebt, waaruit u al het andere kunt bereiken. En dat heet dan weer magie in de goede zin van het woord.

Het gehele Al is doorzaaid met sterren en levende wezens. U weet zelfs niet waar de bezieling ophoudt of waar ze begint. U weet niet of er in de micro-cosmos niet ergens een ion rondraast dat een wereld is zoals de aarde. U weet niet of de hele nevelvlek (Melkweg) misschien niet de discus is, waarmee een kind speelt in een macro-cosmisch geheel.

Maar wat wij wel weten is, dat die hele wereld die wij kennen geestelijk en materieel dezelfde normen gelden voor uitwisseling van krachten, projectie van krachten, opname van krachten en wat dies meer zij. En daardoor kom je vanzelf dus weer terug bij de mystiek.

De mystieke benadering en beleving is voor het ik in wezen het verwerven van een kracht, niet van een bekwaamheid maar van een kracht. En door deze kracht, die men bezit, ontstaat de mogelijkheid om bekwaamheid of macht te verwerven. De toepassing van de verworven bekwaamheid, van de verworven macht, is weer afhankelijk van de harmonie, waarop het mystiek bereiken is gebaseerd.

Zo is alles eigenlijk een wisselwerking. En als je hier zo samen zit met grote verwachtingen. (of helemaal geen verwachting, en ook dat varieert wel eens) dan zal het u wel eens zijn opgevallen, hoe sterk uw eigen gevoelswaarde van het ogenblik voor u bepaalt, wat de waarde is van hetgeen ik of een ander brengt en zegt en probeert buiten de woorden om nog mee in te leggen in de gemeenschap Dat hangt helemaal van u af. Afstemming is een van de voornaamste factoren in alle geestelijk werk, alle geestelijke beleving. Geestelijke afstemming kan nimmer gebonden zijn aan materiele normen. Zij zal wel binnen de normen der materie geuit kunnen worden.

En daarmee hebben wij niet alleen maar iets gezegd over mystiek zonder meer. Wij hebben iets gezegd over ons allen, zoals wij hier zijn. Wij moeten proberen de juiste weg te vinden. Wij zijn het, die de juiste oriëntatie in de cosmos nodig hebben, nietwaar?

Maar dan zullen wij ook allereerst moeten beseffen, wat op dit moment onze harmonische mogelijkheid is. En kennelijk is in het totaal van het mystieke beleven de mogelijkheid niet altijd gelijk. Er zijn dus in het ik vele afwisselende mogelijkheden.

Wij kunnen dit wijten aan de cosmische stralen en kleuren, die op een bepaald moment de wereld beheersen. Maar dat is een veel te gemakkelijke uitleg. Wij hebben in onszelf een zeker ritme iets dat net zo regelmatig haast is als de klopp van het hart, als de ademhaling (dat is noodzakelijk), waardoor wij overgaan van de ene harmonie naar de andere..

Daaruit kunnen wij dus leren, dat in het mystieke streven meerdere doelen kunnen worden nagestreefd, maar nimmer gelijktijdig. Elk afzonderlijk en alleen op het ogenblik, dat de juiste relatie gevonden is.

En nu ga ik terug naar mijn voorbeeld;

Wanneer ik meerdere bereikingsmogelijkheden heb, dan behoeven dit nu niet direct pilaren te zijn in de duistere kelder. Het kan zijn, dat er ergens treden zijn, waardoor wij ons aan de kelder kunnen ontworstelen. Waardoor wij naar het licht kunnen stijgen. Wanneer wij de eerste trede niet gevonden hebben, is de tweede meestal van weinig nut. De derde onnut. Maar hebben wij de eerste gevonden, dan moeten wij ons het bestaan van de tweede trede realiseren, wij moeten een tweede punt van uitgang vinden, en op deze manier dus vrij te worden.

En zo kom ik dus tot nog een andere definitie t.o.v. het mystieke;

Het volgen van de eerste harmonie, de eerste verbinding die men gevoelt, zal gevolgd worden door het erkennen van een andere, tweede binding. Soms kennen wij meerdere van die bindingen of harmonieën zelfs gelijktijdig. Wij moeten altijd echter na eerste binding in onszelf als een gevoelswaarde en als een zekere bron van kracht realiseren, voor wij de volgende mogen volgen. Voor wij ons daaraan mogen wijden.

En voeg dit nu weer in het kader van de esoterieën. Dan zeggen wij dus; De mystieke belevingen maken de progressie van het ik in de richting van de werkelijkheid eerst mogelijk. Er is een voortdurend hernieuwde ontdekking van het eigen ik en van de cosmos gelijktijdig. Daarbij zal steeds meer de waarheid vanuit cosmisch standpunt erkend worden en zal steeds meer de betrekkelijkheid van eigen z.g. waarheden worden geconstateerd.

Dit moeten wij nu weer met de magie in verband brengen. Want de magie is een uiting van krachten. Naarmate ik verder kom in mijn mystieke beleving en daardoor ook in mijn bewustwordingprogressie ken, zal mijn streven, mijn macht en mijn machtsuiting niet alleen groter worden, maar ze zal zich wijzigen in de richting van het Goddelijke. In het begin volbreng ik mijn werken in overeenstemming met wat ik meen dat de Goddelijke Waarheid is. Wanneer ik de trap bestijg, vervul ik de Goddelijke Waarheid met de kracht en de middelen, die ik ook in mijzelf erken. En dat is heel iets anders.

Op deze wijze ontgroeit je langzaam maar zeker de menselijke beperking, zonder daarom minder mens te zijn. Want wanneer u een spreker hoort, die vanuit zijn eigen standpunt probeert u de waarden van het leven, van de cosmos te belichten, dan gaat u al veel te gauw zeggen; Nu ja, die heeft gelijk. Of... ik kan er niet inkomen. En u laat het erbij. Wanneer in het leven dingen gebeuren, dan bent u door het een hevig ontroerd en het andere zegt u eigenlijk niets. Wanneer u weet waarom, wanneer u begrijpt dat hier die verbondenheid, die gerichtheid belangrijk is, dan kunt u in plaats van negatief de zaak alleen maar te verwerpen, positief gaan streven door al datgene, wat betekenis heeft in die gevoelswereld, te sublimeren tot een gevoelsbeleving. Wij maken de cirkelgang rond. Wij gaan vanuit het nu bestaande (de zg. werkelijkheid) langzaam maar zeker langs de weg van besef en gevoel (schijnbaar dingen met zeer verschillende waarden), en wij bereiken het punt, waar beide elkaar weer bereiken, het punt waarop zij dus werkelijk een zijn.

Is dit punt van eenheid bereikt, dan ontstaat een hernieuwde integratie van de persoonlijkheid, maar op hoog niveau en dan hebben we dus een werkelijk punt van uitgang gevonden voor al datgene, wat belangrijk zal worden, wat voor ons van het hoogste belang is.

Daarmee heb ik mijn les voor vanavond zo goed mogelijk gegeven. En nu moet u niet denken, dat ik u ga verlaten. Want wij hebben vanavond een gastspreker en deze gastspreker moet wel even worden toegelicht.

U moet zich deze mens voorstellen als iemand, die in zijn leven eigenlijk nooit een werkelijke leraarsrol heeft gespeeld. Hij is een soort van eeuwige discipel. Een mens, die met anderen meetrekt, hun wijsheid absorbeert, hun wijsheid leeft en in de wereld brengt, maar die niet een eigen wijsheid brengt. Een mens, die in de vele verschillende levens geprobeerd heeft wijsheden om te zetten in concrete waarden. Hij is een van diegenen, die (uitzonderingen onder de mensheid ongetwijfeld) steeds weer beseft hebben, waarom het systeem b.v. van een Boeddha, van een Jezus moest falen. Die begrijpt, waar het grote verschil ligt tussen wat je noemt een systeem of een leer en datgene, wat alleen maar is een praktijk. En dit onderscheidt hem toch wel van de meeste andere sprekers,

Ik ben ervan overtuigd dat zijn persoonlijkheid u hier en daar wat bleekjes zal voorkomen in het begin. Later zal dat wel verdwijnen. En dan moet u dus zien, waar het om gaat. Hier spreekt iemand die geen leraar is. Iemand die geen grote van deze wereld, van uw wereld, is geweest. Iemand die alleen maar tracht het geheel te vinden van een werkelijkheid uit de delen, die in de verschillende leringen verborgen zijn.

Zijn opvattingen zullen hier en daar ongetwijfeld afwijken van wat nu gangbaar is. Ook daar moet u zich niet te veel aan storen. De details zijn onbelangrijk. Het gaat om een totaal beeld, dat deze spreker volgens mij inderdaad kan geven van de menselijke ontwikkeling, de fouten daarin, maar ook de enorme mogelijkheden. En juist met zijn ontwikkeling en voorgeschiedenis geloof ik, dat hij, die op dit moment althans een zeer belangrijke rol speelt (hij is een van de dienaren van het witte Licht geworden zo langzaam aan), dat juist deze persoon u dus ergens kan helpen om in uw eigen leven en wereld een oriëntatie te vinden.

U weet dat wij meestal zo'n lange inleiding niet houden en liever na afloop een commentaar geven. Ik geloof, dat dit op het ogenblik niet juist is. Wat gezegd wordt is meer dan woorden alleen, en een commentaar achteraf zou ongetwijfeld iets van die werking kunnen verstoren. Door te zeggen wie en wat hij is, heb ik u enigszins voorbereid. En wanneer ik dan een uitleg aan moet toevoegen van woorden, die nog niet gesproken zijn, dan kan ik dat alleen doen, afgaande op de entiteit, zoals ik deze ken en vereer.

En dan zeg ik Al wat gezegd wordt is een waarheid, die alleen beseft kan worden in verband met vele gelijkwaardige, maar anders gestelde waarheden. Er zullen vaak brokdelen ontbreken. Er zullen hiaten zijn in het totaal. Maar ondanks deze hiaten zal het beeld, dat wordt gegeven, absoluut waar en bruikbaar zijn.

Ik hoop dan ook, dat u deze spreker met een zeker geduld in het begin zult willen aanhoren en dat u bij uw kritiek niet de details vooral zult bezien, maar het geheel. Ik maak nu plaats voor de gast van hedenavond.

o-o-o-o-o-o-o

Spreken over leven en over waarheid is eigenlijk een van de meest onmogelijke taken, waar je als mens of geest voor kunt komen te staan. Wat wij de waarheid noemen is in 90 van de 100 gevallen een poging tot zelfrechtvaardiging. Wat wij goed en ideaal noemen is ook haast altijd weer een poging om onszelf en onze eigen denkwijze en behoeften een uitdrukking te verschaffen, die voor ons een zekere plaats, een zekere waardigheid betekent.

Er is mij gevraagd hier iets te zeggen over de geestelijke waarheid. Maar wat is eigenlijk geestelijk waar?

Wanneer wij zo eens kijken wat er allemaal op de wereld is geweest (en ik kan meepraten over veel van die dingen) dan zie ik altijd weer, dat er een concept is van de mens, die vrij is van de materie. Een mens, die het Pad gaat (bij de Boeddha) en daarbij zoiets is als de pijl van de legende, die wordt afgeschoten en waar zij neerkomt, op een onmetelijke afstand, een rivier van eeuwige jeugd en reiniging doet ontspringen. Maar welk woord kun je afschieten op zo'n grote afstand? Een leer blijft een woord.

Ik heb de Boeddha horen spreken over onthechting. En ik heb, gezien hoe zijn volgelingen daar eigenlijk onverschilligheid van hebben gemaakt.

Ik heb Jezus horen spreken over naastenliefde. En ik heb gezien hoe zijn naaste leerlingen daaruit zelfverheffing hebben gefabriceerd.

Ik heb gehoord hoe Mohammed sprak over de noodzaak de ene God te verdedigen. En ik zag hoe iedereen, die iets te verdienen zag in een oorlog, daarvan onmiddellijk gebruik heeft gemaakt om de wapens op te nemen.

Ik heb - kort gezegd - het bankroet gezien van vele grote leraren. En toch weet ik, dat ze gelijk hadden.

Want de Boeddha heeft gelijk, wanneer hij zegt; De mens die zich onthecht, die geen angsten en begeerten meer kent als hem dominerend, maar die zich in dat, wat voor anderen angst en begeren is, soms uiten kan zonder ooit zelf beroerd te worden, dat is de ware bevrijde, dat is verlost. Dan heeft hij gelijk, Maar een mens kan niet leven zonder angst en begeerten. Angst en begeerten zijn de balans, waaruit de mens leeft. En dan kun je dat allemaal wel verkondigen en je kunt kloosters oprichten en je kunt langs de wegen trekken als bedelmonnik maar bereik je daar nu werkelijk mee, dat een mens anders wordt?

Je kunt Jezus zijn. Je kunt als Jezus verkondigen hoe het Koninkrijk Gods is. En de meeste mensen denken; Ja, zodra het hier op aarde komt, hebben wij er wat aan. Je kunt als Jezus vertellen, dat naastenliefde het beste is, de enige weg om te komen tot die universele broederschap, waarin God Zelf leeft in de mens waarin het paradijs a.h.w. herschapen wordt.

Maar wat doet de mens? De mens maakt van die stelling iets, waardoor hij zich onderscheidt van anderen. Niet iets, waardoor je de eenheid, de broederschap zoals die bedoeld is, werkelijk aanvaardt.

Mohammed probeert uit de oligarchische anarchie van Arabië een maatschappelijk geheel te maken, waarin mensen rechten hebben. Maar wat hij zegt om de vrouw b.v. recht te geven,

wordt onmiddellijk tot een middel om haar tot een onmondig wezen te verklaren. Wat hij zegt over de strijd, die heilig is, wordt onmiddellijk een reden om vechten en bloedvergieten tot iets heiligs te verheffen. Hij is een mislukkeling, terwijl hij overwint. En dat zou je van de anderen ook kunnen zeggen.

En dat is nu een waarheid, waarover je misschien niet al te veel moogt praten op aarde. De mensen willen altijd graag tenminste het succes van hun eigen profeet of verlosser bevestigd zien. Maar voor mij is dat niet waar.

Elk van hen geeft ons wel een stukje waarheid, maar die waarheid kan alleen worden overgedragen met woorden. En een woord, waarin je de waarheid pretendeert te zeggen, is al ergens een leugen. Want het geeft geen volledig beeld,

Wanneer je ziet hoe ze leven, dan zeg je; Met hun leven tonen ze wel veel aan. Maar dat leven wordt zo gauw vervalst. De herinnering van de mens zal altijd teruggrijpen naar datgene, wat zijn zelfverheffing bevestigt. Niet naar hetgeen die zelfverheffing ontkent.

Als je er over spreekt, dat de Boeddha heus geen celibatair was, zelfs niet in de tijd dat hij predikte, wanneer je vertelt dat Jezus b.v. heus niet zo ongehuwd was, als wordt voorgesteld en dat Mohammed niet zo'n trouwe echtgenoot was, als beweerd wordt, dan vliegen ze overeind. Dat is een aantasting van de waarde.

Maar die mensen waren mensen. En hun waarheid was veel meer dan menselijk. En daardoor, door het verschil tussen de waarheid en de mens, is er ergens een mislukking. Er is een kortsluiting.

Nu is het natuurlijk dwaasheid van mij te verlangen of te verwachten, dat ik dan wél een waarheid kan zeggen, die allesomvattend is. Dat kan ik eenvoudig niet. Wat groten niet gekend hebben, kan ik ook niet. Ik kan hoogstens proberen om een waarheid te stellen en vast te leggen op een manier, die minder eenzijdig is dan de groten dat gedaan hebben. En die dat moeten doen in hun tijd en in de maatschappij en het volk, waarin ze leefden.

En dat was eigenlijk de bedoeling van de door mij ontvangen uitnodiging, dat ik dat zou proberen. Van tevoren vraag ik u vergeving, als ik misschien zou falen.

De waarheid is, dat alle eenheidsbesef alleen gebaseerd kan worden op een volledige aanvaarding van het verschillend zijn. Wanneer de mens begrijpen kan, dat hij nooit iemand volledig begrijpen zal, en dat hij desondanks onthecht moet zijn dat hij desondanks naastenliefde moet kennen dat er dus eigenlijk door al die groten met hun wet, hun godsdienstwet, hun openbaringen niets anders wordt gedaan. dan een brug gelegd tussen het alleen zijnde individu en het alleen zijnde individu en de voor beiden even geïsoleerde Godheid, dan gaan wij pas begrijpen wat ze hebben gedaan.

Heb je naaste lief gelijk jezelf. Ja, een mooi woord. En het wordt dan ook voortdurend misbruikt. Het heeft zelfs aanleiding gegeven tot oorlogen, kruistochten, collectes en marteling van medemensen en al die dingen meer. Maar wat is mijn naaste?

Mijn naaste is de mens, die ik bereiken kan. En meer niet. Mijn naaste is alleen de mens, die ik bereiken kan.

In de gehele wereld ben je als mens en ook als geest ergens alleen. En soms passeer je als een bootje ergens op een groot meer of een oceaan een ander scheepje. En je kunt elkaar een ogenblik beroepen. Je kunt elkaar wat post meegeven. Je kunt misschien vragen waar het goed vissen is. Meer bereik je niet. Maar dan die ander die hulp, die voorlichting, die vriendelijkheid geven, zonder daardoor te menen, dat die ander verplichtingen heeft, dat is eigenlijk de naastenliefde.

En dat kun je niet doen zonder meer. Je kunt dat niet gaan doen, omdat God b.v. daarvoor loon zal geven. Want dan zeggen wij op een gegeven ogenblik Een geloof, dat alleen maar betaling geeft in het hiernamaals, daar heb ik, niets aan. Dat zou voor mij tenminste een logische reactie zijn. Ik moet, dus mijn relatie met God ook op die naastenliefde baseren.

En dan moet ik God niet liefhebben, omdat hij God is. Dat hebben ze er van gemaakt. God is de Vader. De Vader, dat is een heel vreemde relatie, Een mensvader, een kindvader, dat is verering, dat is bewondering, dat is een zekere afstand, zeker in Jezus tijd. Een beetje nijd

misschien, dat die ouwe maar niet opschiet. Al die dingen bij elkaar. Dat is dus de relatie van een eenzame t.a.v. een eenzame.

En wanneer ik kijk, naar wat de Boeddha leert, of wanneer ik b.v. terugga naar de leringen van Panouigeghastri (?), dan is dat ook hetzelfde.

God is eigenlijk de Eenzame. God is wel alomtegenwoordige misschien, of God is de adem, waaruit het Brahman leven schept, dat weten we niet eens. Maar God is eenzaam. En soms ontmoeten wij God. En daarom moeten we God niet liefhebben als een soort afgod. Neen, wij moeten Hem eigenlijk zien als een naaste.

Het klinkt erg brutaal, maar het is waar. Wanneer ik God liefheb als een naaste, wanneer ik die God niet ontmoet met een enorme afstand of met een poging om Hem vast te leggen, om er een beeld van te maken, maar wanneer ik God ontmoet als iets, waarvan ik vriendelijkheid krijg en met dank vriendelijkheid teruggeef, wanneer ik die God aanvaard als het geïsoleerde, dat dadelijk weer weg is, dan, dan heb ik God lief en anders niet. Dat is de waarheid.

De waarheid is geen God, die voortdurend bij je is. De waarheid is zo nu en dan een glimp van de oneindigheid, die weer verglijdt, die weg is.

En dan kunnen we zeggen; Ja, we onthechten ons. We maken ons vrij. We vrezen niets. We bezitten niets. We zijn niets. We gaan door het leven. En het enige wat geldt is de waarheid.

O, ik heb het hen horen zeggen, allemaal. Maar wanneer ik dat alleen maar doe om daardoor wat te krijgen, dan heb ik mijzelf geketend aan een illusie en een waanbeeld. Dan is de mens, die aan de begoocheling ontsnapt, in feite er een, die zijn eigen begoocheling opbouwt. Dat is geen waarheid.

De waarheid is alleen maar, dat je als mens of als geest eigenlijk alleen maar wat kunt doen met en wat zeggen kunt over jezelf. Meer niet.

Je hebt jezelf. Dan kun je zeggen; Ja, maar ik heb een man of een vrouw of ik heb kinderen, ik heb een vader, een moeder ik heb een neef, ooms, tantes, vrienden, enz.

Ja, dat denkt u. Dat is alleen maar een uiterlijke relatie. Die dingen hebben met u eigenlijk niet zo veel te maken. Het is alleen de uitwisseling, die mogelijk is tussen u en die ander, die van belang is.

Maar die ander blijft zichzelf. Die is niet met u versmolten. Het zijn geen regendruppels, die met elkaar vervloeien tot een groot geheel. Nog, niet. Het zijn eerder graankorrels, die elkaar beroeren, maar naast elkaar liggen. Die de trillingen van buitenaf misschien overdragen op elkaar, maar verder niets.

De waarheid ligt juist in dat vreemde element. Het isolement, waar we alleen uit kunnen komen, wanneer we beginnen met het isolement en het recht op het isolement van een ander te erkennen. En wanneer we dat niet alleen maar beperken tot onze eigen wereld of misschien tot een wereld daarboven of daaronder, maar wanneer wij dat in elke benadering, van het leven proberen te zeggen.

Ik merk, dat ik het niet helemaal kan zeggen. Een waarheid is niet te zeggen. Een waarheid kun je leven, maar je kunt hem niet in woorden uitdrukken.

Beschouw het niet als een systeem, wat ik u zit te verkondigen. Helemaal niet. Het is het zoeken naar een beeld, waarin u begrijpen kunt, waar de benadering van uw waarheid, van uw werkelijkheid begint.

De grote leermeesters hebben ons allemaal iets geleerd van hun waarheid. Van hun eigen wereld. En die was net zo geïsoleerd van de rest als uw wereld in wezen geïsoleerd is van het wereldbeeld van elke andere rond u.

Ze hebben daarvan iets kunnen aanvoelen. Mar het is nooit een complete overdracht geweest. Het is een soort conversatie geweest, zoals van twee schepen, die voorbijgaan. En iedereen heeft een paar fragmenten overgehouden.

En nu willen we van die fragmenten een geheel maken. Dat is eigenlijk gek. Ik heb nog nooit mensen meegemaakt, die lichtstralen wilden vangen, om daar een regenboog van te bouwen. Dat heeft zelfs geen magiër ooit geprobeerd. En toch doen de mensen dat met die fragmenten

van de waarheid. Ze willen de fragmenten waarheid niet beleven. Ze willen ze vastleggen in woorden en daar een soort brug naar de hemel van bouwen.

Weet u, dat doet ergens pijn. Want wat je zoekt (en wat u ook zoekt in het leven, of u het weet of niet) is eigenlijk begrip. U zoekt het antwoord. En dat antwoord kun je alleen maar krijgen, wanneer je begint te zeggen, dat er niet altijd een antwoord kan zijn. Niet van God en niet van je medemens. Wanneer je gaat zeggen; Ik moet beginnen met mijn isolement te aanvaarden. Mijn eenzaam zijn. En vanuit die eenzaamheid komen dan de fragmenten, waardoor die eenzaamheid wat verbroken wordt.

Maar om werkelijk die eenzaamheid ongedaan te maken, moet je eigenlijk opgelost worden als een handvol zout, dat vochtig wordt. Je verliest je eigen vorm, je eigen wezen, zoals je het kent. Het blijft er wel, maar de vorm verdwijnt. Om te vinden wat je in die godsdiensten leert - en dan nog maar heel ten dele - moet je eigenlijk ophouden mens te zijn. Ja, meer. Je moet ophouden om een persoonlijke geest te zijn.

En wat rond ons is, is niet de ander zelfs niet God. Wat rond ons is, is voor ons het ledige, het Niet. Pas wanneer ik opga in het Niet, kom ik tot een leven, waarin ik méér ben dan alleen maar een geïsoleerd bewustzijn.

Dan kun je bidden. Iedereen bidt. Maar weet u wat het gekke is? Die gebeden worden altijd voorgesteld met heel veel poeha, met heel veel fraaiheid.

De Boeddha bad. Zolang hij bad, was hij nog niet de verlost. Pas op het ogenblik dat hij ophield met bidden, was hij de man, die iets van de eeuwigheid beseftte.

En bij Jezus ook. Dat klinkt gek. Maar Jezus bidt in het begin van zijn loopbaan, als hij eigenlijk nog niet de werkelijke profeet is, zoals u hem nu kent. En hij bidt aan het einde, wanneer hij ook weer niet zeker is.

Weet u, het gebed is een dialoog met jezelf, waarmee je je eigen onzekerheid probeert te verdrijven. Wanneer er een gevoel is van verbondenheid met God, is het wat anders. Maar dan is het geen gebed meer, dan is het een verklaring.

Ik weet van Mohammed, dat hij op een gegeven ogenblik, toen het nogal slecht ging, uit zijn tent kwam, waar hij een lange tijd in trance, in coma, of hoe je het noemen wilt, gelegen had. Dat hij toen niet bad en ook vóór die tijd niet had gebeden. Hij was alleen maar uitgeput. (Hij was gauw uitgeput, hij was wat dat betreft niet erg taai.) Maar toen zei hij; Ik ben in de hemelen geweest en Allah heeft mij gezegd zó gaat het, En het ging zo.

Kijk, nu kun je zeggen; Dat is krankzinnig. Die man is niet naar de hemel geweest. Wie zal het zeggen? Maar hij had een zekerheid.

Wanneer wij Jezus zien op het hoogtepunt van zijn werken, van zijn leven, wanneer wij hem zien wanneer hij zijn zwakte, zijn menszijn weer overwint zelfs als hij naar het kruis gaat en herrijst wat valt dan op? Hij heeft een zekerheid. Hij heeft contact gehad.

En wij weten ook, dat dat contact niet blijvend is. Zelfs bij de Boeddha niet. Bij de Boeddha zijn er ogenblikken, dat hij brandt en als een fakkel licht in de duisternis. Maar er zijn ook ogenblikken dat je alleen zegt; Och, het is een goedmoedig mens; hij moet heilig zijn hij heeft zo'n rustgevende uitstraling. Maar meer niet. En zo heb ik het ook bij anderen gezien.

Gebed is een dialoog met jezelf. De ontmoeting met God is altijd maar een ogenblik, een fragment. Een fragment, maar meer een zekerheid. Als je werkelijk contact hebt met God, is er geen sprake van vragen of van bidden. Dan is er geen kwestie van bedelen.

En dat is nu het kenmerk van de waarheid. Het kenmerk van de waarheid is, dat het fragmentarisch is. Altijd. Het zijn steeds kleine brokstukken, waaruit wij voor onszelf leven kunnen maken. Maar het zijn brokstukken, die in ons isolement zijn opgenomen. En die in een ander een andere betekenis kunnen hebben.

Met God kunnen wij spreken. Met de medemens kunnen we wel praten, maar vaak heel moeilijk spreken. En dat spreken is dan meestal een kwestie van een heel enkel moment.

Nu kan ik blijven zoeken naar woorden. Blijven zoeken en niet verder komen. Maar als ik u dat nu maar heb kunnen zeggen over die waarheid.

U bent geïsoleerd. Begrijp het. Niemand begrijpt precies wat u bent en wat u zegt, en wat u doet. En u begrijpt van niemand anders precies wat hij of zij is of zegt of doet. En God, is ook precies hetzelfde. God is een isolement. Hij kan misschien alles omvatten maar voor óns is het een wezen, dat slechts zo nu en dan even contact met ons heeft. En waarvan wij niet weten wat het is, wat het doet, wat wij niet begrijpen.

Wij zitten in een wereld, waarin het begrip gebaseerd is op het overspringen van een korte vonk in een kortstondige ontmoeting. En uit die vonken moeten wij een houding vinden. Een houding, die niet gebaseerd is op een leer of op een rechtvaardigheid. Zelfs niet op een algemeen geldend oordeel of gevoel.

Wat wij moeten vinden is in onszelf een gevoel, dat de anderen hun recht van bestaan hebben. Maar dat wij, waar die anderen een contactmogelijkheid hebben met ons, nooit verdergaan. Zonder iets van onszelf in die ander te hebben gelegd.

U denkt wel eens, dat het eigenlijk zo is. Dat, wat wij onze ziel noemen, zou je kunnen vergelijken met bloed in een bloedsomloop. En elke keer, wanneer wij iemand ontmoeten en wij kunnen ook maar één bloedlichaampje in die ander brengen, dan blijft ons wezen in die ander.

En toch zijn wij geïsoleerd. We wisten het niet meer. Maar onze ziel zal het eens beseffen. Wij zullen eens het fragmentarisch contact met het andere vervangen door een erkenning van het leven in het andere. Dat wij ook dáár bestaan. En dan weten wij, dat wijzelf dat andere zijn.

Dan zullen wij misschien voor het eerst ermee kunnen spreken, zonder dat wij geïsoleerd blijven en de waarheid niet zien, niet kunnen zien, al denken wij het. En vanaf dat ogenblik zullen wij geen mens of geen geest meer zijn in de gebruikelijke zin van het woord.

Ik geloof, dat wij allemaal, zoals wij hier samenzijn, het heelal zijn. En meer dan dat. Ik geloof, dat als wij allen tezamen, als wij, geïsoleerde wezens, tezamen zouden komen, men zou kunnen zeggen; wij zijn God. Wij zijn de adem, waaruit Brahman schept. Wij zijn de oneindigheid, waaruit de moeder van het bewustzijn de waan doet ontstaan. Wij zijn, wanneer wij niet meer geïsoleerd zijn.

En daarom moesten al die leraren falen. Wat zij gaven was een begrip van eenheid, dat de mens niet kan verwerken. Het begrip van een vrijheid, die de mens niet durft te hebben. Het begrip van een verantwoordelijkheid, waarvoor de mens wegvlocht. En daarom hebben de leraren gefaald.

Of neen, zij hebben misschien niet gefaald. Gefaald hebben wij, de volgelingen. Wij, die meenden dat wij de meester konden kennen en begrijpen. Wij die meenden zijn bedoelingen precies te kunnen vastleggen. Wij - die eigenlijk altijd doen wat wij vanavond ook weer hebben gedaan - proberen de waarheid in woorden te vangen, terwijl de waarheid alleen geleefd kan worden. En dat is alles.

Ik ben geen groot redenaar dat hebt u wel gemerkt. En zo dadelijk ben ik weg en dan zijn we ergens weer geïsoleerd. Misschien dat er nu zo nu en dan een vonk overslaat. Zo nu en dan.

Maar ik wil toch niet weggaan zonder een ding te zeggen. Het is goed, dat wij geïsoleerd zijn. Het is goed, dat wij die eenzamen zijn, die langzaam in zichzelf eerst moeten leren de werkelijkheid van het andere te accepteren. Want pas wanneer wij het andere aanvaard hebben, dan kunnen wij boven deze trappen van persoonlijk bestaan uitkomen tot de samensmelting, die nodig is.

En geloof mij, zoals alle kleuren samenkomen in het witte licht, zo komen alle wezens op aarde samen in dat, wat je het licht van de schepping zou kunnen noemen. Ook wij.

En daarom, of ik u beroerd heb of niet, eens zullen wij ergens een deel van elkaar zijn. Tot die tijd zullen wij misschien met een gedachte of met een woord elkaar soms kunnen bereiken, in de wetenschap; Wij veranderen elkaar niet, maar wij dragen er soms toe bij, dat een ander geruster, beter of zekerder of meer in waarheid zijn weg kan volgen.

En dat is de reden, waarom ik mij aan al die woorden gewaagd heb, vrienden. Het ga u goed. Tot wij elkaar weer eens een keer voor een kort ogenblik passeren.

o-o-o-o-o-o-o-o

Tot u sprak een meester uit de z.g. vierde kracht van de eerste sfeer. Leider van de vierde straal. Onderdaan van de eerste straal. Ik moest dit even overnemen om schade door een te spoedige wisseling. te voorkomen.

Nummer 7.

Esoterisch magische Kring. 8 maart 1966.

Wij hebben deze avond een gastspreker. Van tevoren zal ik zo vrij zijn een kleine inleiding te houden.

Ik zou hierbij graag willen spreken over de complete herinnering, die in het ik verborgen ligt. Want wanneer wij ons bezighouden met de weg tot het innerlijk, dan komt er een ogenblik dat wij ons afvragen, wie wij geweest zijn en wat wij eventueel zullen worden. Het ik mag dan een eeuwig wezen zijn, maar op de weg daarheen worden wij steeds weer geconfronteerd met de vraag; Hoe komt het, dat ik thans zó ervaar en niet anders?

Hierbij spelen natuurlijk waarden als karma een grote rol, al ligt de werking van dit karma misschien iets anders, dan men over het algemeen pleegt te stellen. En daarom is het misschien goed eens na te gaan in hoeverre in dit ik het verleden is vastgelegd, en ook wat dit dus betekenen kan voor onze eigen bewustwording.

Wanneer wij langzaam maar zeker doordringen tot dat deel van eigen wezen, dat niet meer direct stofgebonden is, dan, vinden wij vage flitsen van het verleden terug. Daarbij zijn flarden van herinnering en wij komen er al snel toe om deze te interpreteren als vroegere levens.

Dit idee van het vroegere leven is over het algemeen niet volledig juist. Maar wij zijn daarmee genaderd tot de kern van het eigen bestaan. Het ego n.l. is naar beneden toe verengd. Wij kunnen het ongeveer uitbeelden als een driehoek, die op zijn punt staat en waarbij dus de onderste punt de stoffelijke waarde is. De mogelijkheid om daarin een besef vast te leggen is dus beperkt. Eerst wanneer ons eigen wezen tenminste de helft van de afstand naar de bovenste lijn heeft afgelegd, zijn wij zover, dat vroegere levens werkelijk een rol kunnen gaan spelen.

In die grotere delen van het ik zijn de ervaringen niet samen gebracht in een soort extract, zoals in het stoffelijk bestaan, maar blijven ze dus meer gescheiden en kunnen wij naast elkaar bepaalde eigenschappen, oorzaken en erkenningen aantreffen.

Degeen, die innerlijk bewustzijn zoekt, staat daarbij voor een keuze. Wij kunnen trachten rechtstandig verder te streven. Maar het betekent dat ons hoogste besef ook een besef zal zijn, waarin eigenlijk maar een heel klein deel van de werkelijkheid gerealiseerd wordt. Je kunt rechtlijnig vanuit jezelf opstijgen tot contact met het Goddelijke maar de mogelijkheid om dit te begrijpen blijft beperkt tot het materiele. En het materiele is dus tot zichzelf beperkt in dit geval, zodat de godserkenning een kracht is, die men ervaart, maar geen bewuste ervaring inhoudt van goddelijke eigenschappen.

Een andere weg, die velen gaan, is om onmiddellijk nadat die eerste herinneringen gevonden zijn, zich druk bezig te houden met het verleden en eventueel de toekomstige vormen. Daarbij ga je dus weer te ver graven in het verleden en de voortgang naar het Goddelijke zelf wordt afgeremd.

Stel nu dat een mens dit punt in zich bereikt heeft. Hij heeft dan een zekere zelfkennis en hij zal nu moeten proberen om de herkenningen niet te beschouwen als feitelijke bestaanstoestanden in het verleden, maar als een weergave van eigenschappen, die hij nog niet in zichzelf erkend heeft, en daarnaast een verklaring van eigenschappen, zoals ze in het ik bestaan. Doen wij dit, dan stijgen wij verder, maar gelijktijdig wordt het totale begrip, dat mogelijk is in de geest, op een voor de stof aanvaardbare wijze vertaald.

Wij zien langzaam maar zeker het begrip eeuwig gestalte krijgen in een oneindig aantal vormen. Doordat wij niet in de vormen zelf opgaan, maar deze vormen alleen beschouwen als een mogelijkheid tot uitdrukking van het heden, zullen wij door die veelheid ook niet belemmerd worden. Wij spreken dan tot onszelf in gelijkenissen. En daarbij rijst het volgende beeld

Ik ben in mijzelf gekeerd. Ik zoek vanuit mijzelf het Allerhoogste te vinden. De ervaringen, die ik opdoe, kan ik niet vertalen. Vanuit het Goddelijke zijn zij voor mij niet onder te brengen in

enig stoffelijk of filosofisch begrip. Maar nu kan ik dus wel de eigenschappen van dat Goddelijke weerkaatst zien in de verschillende facetten van mijn ware ik. Er ontstaan deelherinneringen aan het totaal van het eigen bestaan, die in de stof gezamenlijk het beeld geven van hetgeen het Goddelijke voor ons op dit moment betekent. Dan komen wij tot een paar eenvoudige conclusies;

Al datgene, wat ik mij uit het verleden herinner of meen te herinneren, is niet slechts een weten omtrent mijzelf. Het maakt mij duidelijk welke delen van mijn wezen en welke in mij bestaande eigenschappen op dit moment voor mij de Goddelijke kracht dragen. Het maximum aan geestelijke en zelfs aan stoffelijke bereiking is dus gekoppeld aan de herinneringen van vorige incarnaties.

Ik weet, dat dit voor velen wat vreemd klinkt. Men denkt zich altijd het opstijgen als een voortdurend beroeren van nieuwe krachten en nieuwe engelen. Maar men vergeet daarbij, dat om ze te beroeren, men zelf op de een of andere manier daarmee harmonisch en zo mogelijk gelijkwaardig moet zijn. Die harmonie en die gelijkwaardigheid kunnen wij bereiken, wanneer wij dus de vormen zien, waarin wij geleefd hebben.

Ik zal dit verduidelijken.

Een leven begint in de cosmos. Het leert zoals u bekend is zichzelf te onderscheiden van wat rond het ik is. En langzaam maar zeker wordt de relatie tussen het ik en de niet gedefinieerde buitenwereld bekend. Wanneer dit bewustzijn bereikt is, is een eerste binding met materie of kracht mogelijk. Die materie of kracht is een facet van het totaal der Schepping. Dit facet noemen wij een engel of een aartsengel. (Wij geven er namen aan.) Dit facet regeert dus mijn leven. Alle vorming en alle ervaring die ik opdoe onder deze engel, deze kracht, bepaalt mijn harmonie met die kracht.

Zou ik dus dit facet van het Goddelijke weer willen beleven, dan zou ik terug moeten gaan tot het punt, waarop ik ondergeschikt was aan deze kracht. En nu bewuster dan ik ooit geweest ben en daardoor niet meer in wezen ondergeschikt vanuit de toenmalige toestand a.h.w. dit deel van het Goddelijke benaderen, Dan kan ik het verstaan. Er is een gesprek mogelijk, d.w.z. een uitwisseling van krachten en waarden.

Die geest gaat verder. En zij komt misschien tot de meer gevormde materie, misschien ergens in een gloeiende planeet, die zichzelf nog vormt. Hierin is weer een ander scheppend vermogen werkzaam. Voor deze aarde zouden wij dat b.v. Jôd Hé Waw Hé kunnen noemen. Dit principe heeft ons als deel gebruikt van zijn vormend werk. Door dat deelgenootschap moest er in die tijd een harmonie bestaan. Vinden wij deze zijnsvorm, deze toestand in onszelf terug, dan is ook de harmonie gevonden met de kracht, die toen vanuit de cosmos het hele proces geleid heeft.

Dan komt misschien het leven in verschillende vormen. En ook daar zijn wij dan onderdanig geweest aan hogere of minder hoge krachten. Wij waren ermee in harmonie gaat verder, totdat wij komen aan het menselijke stadium, waarin wij natuurlijk ook vele levens hebben gehad. En bij die levens hebben wij gestaan onder verschillende heersers.

Voor de mens is in de eerste plaats van belang de cosmische periode, waarin hij leeft. Dus onder welk ras hij a.h.w. bestaat. Belangrijk is, welke invloeden vanuit de cosmos in die tijd vormend waren. Want u moogt als mens een grotere vrijheid hebben dan menig ander schepsel zeker wat uw bewustzijn betreft u bent nog steeds aan de stoffelijke vorming, aan dit boetsen van de schepping onderdanig. En wanneer u dus een bepaalde periode beleeft niet alleen als een herinnering aan wat geweest is, maar als een uitdrukking, van een toen bestaande harmonie dan kunt, u omdat het besef in uzelf bestaat ook deze harmonie met het Goddelijke opnemen.

De mens, die op aarde leeft en begint met esoterisch te streven, behoort - zoals u bekend zal zijn - tot een bepaalde straal, tot een bepaalde werking. Maar in die werking zijn een groot aantal krachten aanwezig. Slechts een of twee van die krachten hebben direct met hem te maken.

Dat geldt echter ook voor een periode, waarin hij onder een andere straal ressorteert. Want je blijft niet van het begin tot het einde onder een heerser. Je maakt een cyclus af, en wanneer

die cyclus voleind is, dan ben je daar niet meer nodig en een volgend vormend principe geeft je een nieuwe taak. En zo evalueer je a.h.w. van kracht tot kracht.

Nu is het Goddelijke de samenstelling van alle krachten. Wanneer ik dus het totaal-Goddelijke wil erkennen en begrijpen, dan zal ik ook in harmonie moeten zijn met de delen, die gezamenlijk dit totaal vormen.

En daar begint dan eigenlijk de werkelijke bewustwording. De vele herinneringen zijn de herinneringen aan acties (handelingen dus) aan eigenschappen, aan angsten en aan begeerten. De angsten en de begeerten geven onze eigen plaats, de menselijke plaats aan in dat verleden. Maar de eigenschappen die wij bezaten, de gebeurtenissen waaraan wij deel hadden, zijn deel van een groter programma. Zij zijn de openbaring van een geestelijke kracht, die op aarde werkt. En wanneer wij dus het begrip van die eigen angsten en begeerten vanuit die tijd uitschakelen en de toestand overzien, zien wij de directe werking van de entiteit, die regeert.

Zo stijgt je dus op tot het moment, waarop voor het eerst niet alleen maar het persoonlijk karma, de oorzaak en gevolgwerking, de wet van compensatie - als wij het precies willen zeggen - in het ik actief is. Dat is ons persoonlijk lot. Maar wij zien daarnaast de grote vorming, de wet der schepping en der voortdurende verandering. En daarin hebben wij een deel gehad, wij hebben er een rol in gespeeld, die niet onze eigene is. Dat nu is een besef, dat het mogelijk maakt je persoonlijke beperkingen te vergeten.

De esotericus die begint te streven, de mysticus die innerlijke belevingen kent, zij zijn altijd nog gebaseerd op zichzelf. En hun bereiken - hoe groot en hoe hoog het ook moge zijn - blijft daarom altijd beperkt tot dat kleine stukje aardse bestaan. Om het precies te zeggen; het hoogst bereikte bewustzijn in de materie wordt geprojecteerd in het totaal Goddelijke en omschrijft dat deel van het Goddelijke, waarvan wij ons bewust kunnen zijn.

U zult dus begrijpen, dat de esotericus(ca), mysticus(ca) op den duur ergens een andere weg moet gaan zoeken. En wat blijkt nu? Wij zijn enerzijds zelfstandige wezens met een eigen wil, een eigen denken en een zij het beperkte vrijheid van bestaan en handelen maar wij zijn daarnaast een vast deel van het goddelijk scheppingsplan.

In dit goddelijk scheppingsplan hebben wij een overheersende functie zoals dat heet en deze overheersende functie noemen wij dan onze cosmische bestemming of cosmische straal. Dit is ons ware wezen. Om in ons eigen bewustzijn tot deze cosmische straal, deze totale functie te komen, zullen, wij eerst alle bijkomstigheden hebben moeten leren. Het is dus eigenlijk een eliminatieproces. Wij elimineren uit ons streven al datgene, wat niet ik is, maar wij nemen het gelijktijdig op in ons bewustzijn.

En zo worden wij werkelijk deel van de schepping. Want er is ons bewustzijn plus ons streven, dat onze cosmische taak en bestemming is daarbuiten is de wereld (laten wij het zo noemen), in welke wij dus de scheppende factor zijn geworden. Ons bewustzijn en onze taak werkt zich uit in al datgene, wat wij geëlimineerd hebben als niet behorende tot onszelf.

Nu kun je deze dingen in vele vormen gieten. Een spreker, die zo dadelijk hier als gast komt, zal dit ongetwijfeld in meer beeldende taal doen dan ik. Want ik heb de taak u het schema voor te leggen. Hij zal trachten u de emotie te geven, die de grondslag is van het schema, de goddelijke scheppingswil en -kracht, zoals die zich in het schema openbaart.

Maar als je van boven uitgaat, dan kom je altijd op het punt, waar het eigen ik onbelangrijk is. En nu mogen wij misschien in de cosmos onbelangrijker zijn dan een korrel zand op een duin of een strand, voor onszelf zijn wij nog steeds het centrum van het bestaan. Voor ons is het zo, dat wanneer wij sterven, met ons de wereld sterft. Wanneer wij leven, leeft voor ons de wereld door ons. De betekenis der dingen wordt gecentreerd in ons eigen wezen.

Gaan wij van het Allerhoogste uit, dan kunnen wij misschien mooi generaliseren. Wij kunnen stellingen bouwen, die fantastisch groots en mooi zijn. Maar wat wij niet kunnen doen, dat is; onszelf terugvinden. En om dat geheel van het Hogere waarlijk te beseffen, om er bewust deel van te zijn, moeten wij dus eerst onszelf vinden. Daarom wil ik de Goddelijke emotie - want dat is het in feite -, waaruit de Schepping ontstaat niet terzijde schuiven. Maar ik meen, dat zij voor de mens alleen een aanvulling kan zijn. Een aanvulling op zijn innerlijk besef van eigen wezen en eigen waarde. En ik meen, dat dit totaal alleen zin krijgt, wanneer wij onszelf kennen.

Nu hoop ik dat u mij niet kwalijk neemt, wanneer ik hier toch enkele pogingen waag om door een voorbeeld duidelijk te maken, wat er met die incarnatie aan de hand is.

U hebt een leven geleid, dat misschien erg losbandig was. De volgende incarnatie moet daar een compensatie voor hebben. U zult dus de gevolgen van die losbandigheid ondergaan of haar verwerpen. Maar kiest u daarvoor een extreme vorm, dan bent u niet in staat een werkelijkheid te vinden. Want de werkelijkheid is geen ontkenning en geen bevestiging. De werkelijkheid is het bestaan, de Goddelijke Emotie, die in de lichtzinnigheid en in de meest zwaar-morele orthodoxie tot uiting kan komen. Wanneer wij de kern beseffen, dan is het goed. Doen wij dit niet, dan ontstaat dus wat wij het stoffelijk karma noemen. En dan krijgt die lichtzinnige mens heel veel ervaringen door te maken, waarmee hij geen raad weet.

Hij krijgt contacten met andere personen, die voor hem misschien onverklaarbaar zijn en waarin zich gebeurtenissen afspelen, plotselinge wijzigingen en veranderingen, waarvan hij zegt. Hoe kan dit? Zou hij kennis hebben van een vorig leven, dan zou hij ten hoogste zeggen; Nu ja, ik heb dit zelf misschien eens gedaan en nu overkomt het mij. Het is een rechtvaardigheid.

Maar wat heb je daarmee? Niets. Je hebt het lot verklaard, maar je hebt niet de macht gekregen om dit lot a.h.w. naar je werkelijke persoonlijkheid te buigen. Je hebt alleen maar een verklaring en niet eens een heel goede.

En daarom zou men dus als volgt moeten redeneren In mijn losbandigheid heb ik de eenheid van het Zijnde wel aan gevoeld, maar ik heb ze te egoïstisch geïnterpreteerd. Wanneer ik dus in dit leven ontdek, dat de losbandigheid mij aanvalt, dan moet ik die aanval niet afslaan. Ik moet begrijpen, en ik moet mijzelf beperken. Door begrip en beperking gelijktijdig zal ik niet alleen de normale compensatiewaarden, die in het leven plegen op te treden, een heel andere betekenis geven, maar ik zal gaan begrijpen waarom losbandigheid mogelijk is.

Je kunt wel zeggen dat God te delen is in licht en duister, maar dat is een persoonlijke kwestie. Er is geen werkelijk goed en geen werkelijk kwaad. Indien er een Schepper is, die maar enigszins beantwoordt aan het beeld dat de mensen ervan hebben. (en dat ook wij in zekere zin daarvan nog bezitten), dan zal die God niet nutteloos, zinloos geschapen hebben. Hij zal het ook niet geschapen hebben als een beproeving voor de mens. Hij zal het geschapen hebben als iets, wat plaats heeft in Zijn schepping Dat daar thuis hoort. Of dat voor ons belangrijk is of niet, dat zullen wij zelf moeten uitvinden. Dat ligt aan ons persoonlijk bewustzijn. Wij moeten het ware ik vinden. Maar in wezen hoort alles thuis in de schepping. Leren we begrijpen. wat iets is in de schepping, dan leren wij ons zelf beter kennen, maar wij leren ook God kennen. En zo kun je dus de zaak veranderen.

Nu stel ik, dat iemand b. v. hardvochtig is geweest tegenover anderen of onverschillig zijn eigen gang is gegaan, en dat er een volgend leven komt waarin anderen zo t.o.v. die persoon doen. Dan kunnen we daar natuurlijk tegen protesteren en zeggen dat de wereld onrechtvaardig is, dat de mensen slecht zijn en dat wij niet naar onze verdiensten worden erkend. Maar daar komen wij niet verder mee. Wanneer wij weten wat het vorige leven is geweest, dan kunnen wij misschien uitroepen; Nu ja, dat kwam ons toe. Dat moeten wij hebben om te boeten voor wat wij misdaan hebben. Maar daar zijn wij ook niet verder mee. Wij moeten begrijpen wat er is. En dat kunnen wij nooit, wanneer wij verwerpen.

De kern van de esoterie is daarom ook in uw levens een aanvaarding van alle dingen. Niet een poging om de dingen te veranderen of te verbeteren of omstandigheden te wijzigen. Een aanvaarding a priori, zonder oordeel. En wanneer wij die aanvaarding zonder oordeel hebben, dan zullen wij daar voor onszelf een mogelijkheid vinden om harmonisch te zijn, harmonisch te werken. Door die harmonie zal niet alleen ons huidig bestaan, maar ook, datgene, wat uit het verleden op ons afkomt, voor ons een bereikbaar geheel worden. Het wordt een macht. Het wordt een begrip. Het wordt een benadering tot het Hogere.

U ziet dus dat met een dergelijk voorbeeld al duidelijk te maken is, dat alleen maar het verleden aansprakelijk stellen voor wat er nu gebeurt, geen zin heeft.

Maar het gaat nog veel verder. Want wanneer zo'n geest voor het eerst leeft, dan leeft zij niet alleen. In die cosmische stofwolk waren vele entiteiten. In die ongevormde vuurbal, die eens een planeet zou moeten worden, waren vele entiteiten. In het eerste leven waren vele

entiteiten. In de mensheid leven vele entiteiten. En met die entiteiten vorm je een bepaald patroon.

U moet dat niet zien als een versmelting. Denk eerder aan een sterrenbeeld. Een aantal sterren, die je door een lijn kunt verbinden en die een vaste richting aangeven, zoals b.v. Grote wagen, Kleine wagon, Grote Beer, Kleine Beer, enz.

Wij vormen met anderen tezamen een patroon. En wij zijn geneigd om te denken, dat dat patroon dan volledig harmonisch moet zijn. Wij voelen voor onszelf innerlijk en rekenen erop in het leven dat daar een evenwicht bestaat. Maar dat is niet waar in de zin, waarin wij het zoeken. Dat is niet positief

In zo'n sterrenbeeld, als ik het zo mag noemen, zijn altijd evenveel negatieve (vanuit het huidig standpunt) als positieve factoren. Wij zullen met die andere waarden gezamenlijk binnen het cosmisches geheel onze taak vervullen.

Die contacten kunnen door alle incarnaties zich herhalen. Ze behoeven niet altijd zuiver materieel te zijn, ze kunnen ook geestelijk zijn, maar ze bestaan. En daardoor krijg je dus ook het verschijnsel, dat b. v. een goede moeder een slechte zoon of dochter krijgt. Dat een slecht ouder (dus moreel gesproken slecht vanuit menselijk standpunt) brave kinderen baart. Dat de dwaasheid het genie voortbrengt en het genie de idiotie.

Het lijkt tegenstrijdig. Maar ook hier moeten wij ons niet verzetten. Wij moeten niet uitgaan van onszelf en zeggen; Ik weet niet waaraan ik het verdiend heb, dat ik dít in mijn leven krijg. Neen, wij moeten begrijpen; Dit is een samenwerking. Dit is een geheel. Een geheel, waarvan wij deel zijn.

Begrijpen wij dit geheel, dan wordt het alweer anders. Dan zien wij dat goed en kwaad elkaar eigenlijk opheffen, zelfs voor ons. Dat we door het uitschakelen van onze persoonlijke bevooroordeeldheid zowel met het goede als met het slechte a.h.w. een zekere harmonie verkrijgen. En in die harmonie erkennen wij dan weer taak, we herkennen zending, maar wij zien ook, dat deze dingen gezamenlijk kracht vormen.

En dat is heel belangrijk. Want innerlijk streven is mooi. Maar wanneer je in dit innerlijk streven de juiste harmonieën niet weet te vinden en het juiste evenwicht niet, dan is er nimmer een begrip van het hoogste.

Het is niet voor niets, dat wij inde levensboom juist op de middenweg als belangrijkste fase of trap vinden de Christos of de Messias, het begrip van de algemene aanvaarding. Dit is voor ons de beslissende fase. Zodra men in zich tot een algemene aanvaarding komt, zonder daarom zijn eigen aandeel in het werken (van het evenwichtig geheel dus) ooit te veranderen of te onderschatten, zal deze mens dus God in een meer algemeen daglicht zien. Er zijn niet alleen meer de eigen vroegere incarnaties. Neen, er is a.h.w. een sterretje van krachten, die samenkomt uit allerhand vormen van incarnaties en die tezamen vormen; bewustzijn. En om bewustwording gaat het.

Men heeft daar natuurlijk heel veel over gedacht Men heeft er heel veel over geschreven. Maar hoe kan je iets uitdrukken, dat onuitdrukbaar is? Je kunt spreken over de tijd en de tijdloosheid. Maar ook dat heeft eigenlijk geen betekenis. Er is alleen een gevoel. De werkelijkheid is ons innerlijk besef. En dat besef kunnen wij niet uitdrukken. Wij zijn er te arm voor aan woorden en begrippen. Maar wij kunnen het weerspiegelen in anderen. En daarmee kom ik aan het tweede en tevens laatste deel van deze inleiding.

Ik ben een deel van de goddelijke Kracht. Als zodanig spiegel ik vanuit de goddelijke Werkelijkheid in alle sferen en werelden een deel van de goddelijke Kracht. Ik ben gelijktijdig een kracht, een actie van het Hogere, een deel van het Hogere Besef en een ikheid. Vanuit het Goddelijke gezien kan ik niet anders dan mijn taak vervullen. Vanuit het Goddelijke gezien heb ik geen keuze t.a.v. hetgeen ik wel of niet zal doen. Mijn uiteindelijke invloed in het totaal van de waarheid staat vast.

Vanuit mijzelf als mens kan ik die waarheid misschien een ogenblik benaderen. Ik zal haar zelden of nooit bewust kunnen vervullen. Maar vanuit het Hogere kan ik het beeld zien ontstaan.

Wanneer je aan een telescoop zit en je bestudeert de maan of je speelt met het raadsel of er nu kanalen zijn op Mars of niet. In mijn tijd nam men aan dat ze concreet waren dan ga je van

een afstand iets vreemds bekijken, iets onbenaderbaars. Maar daardoor krijg je een beeld. Niet alleen van die maan of van Mars. Je krijgt eigenlijk een beeld van de mogelijkheden van de Schepping. Er ontstaat a.h.w. een droom, waarin het ik een macro-cosmos in zijn eigen wezen gaat omvatten.

Wanneer ik vanuit het Goddelijke ben vastgesteld en teen vastgelegd, dan mag dat allemaal waar en goed zijn, maar ik kan vanuit de menselijke persoonlijkheid of vanuit het beperkt besef van een geestelijk ego in een vormwereld nimmer die grote totaliteit bevatten. Ik kan haar alleen va uit de verte bestuderen.

Esoterie is niet alleen het verhogen van eigen wezen naar het Goddelijke toe door een voortdurend meer afstand nemen van de wereld, het is eerder een bestuderen vanuit eigen wereld van de fasen van bestaan, die voor het ik kenbaar zijn. Waarbij men uitgaat van zijn persoonlijke harmonieën, zijn eigen omgeving en zijn verplichting, zijn gevoel misschien van Hogere Kracht.

Zo bouwt men zich dus een beeld op, men bevat binnen zich meer van het leven dan in de op zich pijnlijke gestalte van stof of vormsfeer denkbaar is. In feite heb ik mij dus als bewustzijn boven mijn beperkingen verheven.

In de verre oudheid studeerde men ook. Men keek naar de sterren. En reeds in die dagen waren, er wijzen die zeiden dat de aarde zich wentelde rond de zon. Dat ze een bol was. En dat er vele andere bollen waren. Lang voordat de Griekse denkers hun idee van hemelsferen gingen opbouwen.

Deze mensen wierpen hun geest a.h.w. in het ledige. Zij stonden als planeet tussen de planeten, als ster tussen de sterren. En zij konden niet precies uitdrukken wat zij zagen. Maar voor hen was de eenheid van de zon en de planeten kenbaar.

In de zon voelden zij zich verbonden met een godheid. Hun bestemming was er niet een van voortleven na de dood of niet. Hun bestemming was er een van uitdrukking zijn van de zon, zoals de planeten dat zijn. En daarmee gaven zij al weer, dat zij zichzelf voelden als planeten t.o.v. een zon, een geestelijke zon.

In de moderne tijd klinkt dat misschien allemaal erg primitief. Maar waar is de kennis van de geest? Waar is de kennis van de voortdurende aaneenschakeling van bestaansvormen? Zij is er niet. Zij is er evenmin, als er in die z.g. primitieve tijden de mogelijkheid bestond om met technische middelen de aarde te verlaten. En toch wist men toen vaak meer, dan men thans bewezen heeft.

Zo moeten ook wij proberen vanuit de primitiviteit, waarin men t.a.v. het geestelijk besef, het mystiek beleven, op dit moment nog bestaat, te komen tot een onszelf projecteren in het mystieke geheel. Wij moeten proberen a.h.w. onze zon te vinden. En daarbij geen relatie te scheppen, die ons eigen bestaan ten doel heeft of ons voortbestaan maar een relatie, waarin wij de vervulling zijn van het Hogere.

In de esoterie probeer je heel vaak om meer te worden, meer dan je bent. En in feite zou je alleen moeten proberen om juist datgene te zijn ook voor eigen bewustzijn wat je cosmisch gezien reeds bent. En daarin ligt het grote verschil.

Daarom wil ik deze inleiding samenvatten met a.h.w. een paar heel eenvoudige slagzinnen;

Het totaal der incarnaties is de weergave van de harmonieën, die tussen het ik en facetten van het Oneindige bestaan.

Elke erkenning van de relatie met het Oneindige in een dier facetten, zal voor het huidige ik een uitbreiding van het contact met de goddelijke Werkelijkheid betekenen.

Door zichzelf niet als doel en eigen continuïteit en eventueel geluk niet als hoogste bereiking te stellen, maar de erkende relatie tussen ik en God primair te stellen, zal de mens meer kracht zijn, hij zal een juistere vervulling zijn van hetgeen God hem als taak, als deel in de schepping heeft gegeven, en hij zal - ten laatste - hierdoor een innerlijk contact ervaren, dat het hem mogelijk maakt alle dingen in zich en volledig te beseffen, voor zover zij vallen binnen zijn eigen keten van oorzaak en gevolg.

Ik heb u deze inleiding gegeven, omdat de spreker die vanavond onze gast is in een van zijn verschijningen een volgeling was van de grote vorst Açoka. Açoka, vorst, dichter en wijze is een van degenen geweest, die de Indische mystiek tot een nieuw hoogtepunt heeft gevoerd. Hij is een fabel geworden misschien, maar hij heeft ook werkelijk geleefd. En zijn leerlingen zijn evenals hij sterk gevangen geweest in alle beelden, die de kringloop van het leven weergeven die de relatie met de Oneindigheid constateren.

Ofschoon ik niet weet in welke vorm onze vriend dit alles zal omschrijven, zo ben ik er toch van overtuigd, dat mijn inleiding als een basis voor zijn denken en zijn stellingen verhelderend kan werken. Zonder mij te vermeten de grootheid van zijn besef te bereiken, vermeen ik dat ik misschien in staat ben om voor deze tijd vaak logischer en gemakkelijker te volgen beelden te vinden dan hij. En daarom beschouw ik mij als iemand, die een fundament heeft mogen leggen, waarop naar ik hoop een ander een paleis van geestelijke wijsheid zal optrekken.

o-o-o-o-o-o-o

Wanneer de waterdruppel wil terugkeren tot de bron en weigert te gaan tot de oceaan, zal zij haar doel nimmer bereiken. Eerst wie de oceaan bereikt kan met de wolken terugdrijven en eens een bron, gelijk aan eigen oorsprong, terugvinden.

Wij kunnen nimmer teruggaan. De gang naar het verleden is een droom, een illusie. Maar onze weg, die schijnbaar zonder oponthoud voorwaarts voert, brengt ons terug op het punt van uitgang.

Hoe jammerlijk is ons besef van deze dingen. Wij denken aan onze belangrijkheid. Wij denken niet aan het geheel en aan de kringloop. Op de wereld ben je dienaar, of vorst, of misschien een uitgeworpene. En je meent, dat je leven belangrijk is. Dan komt de dood. En je meent, dat het beter zal worden. Maar je bent jezelf. Als je denkt als een paria, zul je paria zijn, ook in een sfeer. Als je denkt als een vorst, zal dat isolement van werkelijkheid, dat voor vorsten zo sterk bestaat, ook dan regeren.

Misschien trek je op naar de kloosters van wijsheid, die liggen in de heuvels van een dromend land, waarin men ontwaakt. En je leert vele wijsheden en grootheden. En je meent waarlijk te bereiken. Maar als je verder wilt gaan, is er geen weg. En als je terug wilt gaan, is er geen weg.

De eindeloze kloof van wat ons dood schijnt vernietiging van het ego ligt voor ons. Met een onmetelijk geweld storten, als een vloed, eonen van jaren voorbij. En wij aarzelen. Wij willen ons niet terugbegeven in de tijd. Wij willen wijs zijn. En wij blijven in ons denken vorst of dienaar of paria.

Maar dan is er geen wijsheid meer te vinden. Het klooster wordt ruïne. En het schijnt dat de stormen van tijd ons slechts een enkele steen laten om te staan temidden van een kolkende stroom.

En dan wagen wij de grote schrede. En wij denken aan onszelf. De tijd sleurt ons mee voort. En in een nieuwe era wordt een nieuwe mens geboren als vorst, of als dienaar, of als paria. En hij begint dezelfde gang.

Maar soms, soms is er iemand, die niet aan zichzelf denkt. De tijd heeft alleen maar vat op het begrip van het ego, het beperkte, het begrensde. Soms is er een, die in zich de Oneindigheid voelt. Die de dood en de ondergang aanvaardt als redelijk. En voor hem komt er een ogenblik, dat er een kust is. Dat de stroom zwijgt en dat het geweld van de tijden voorbij gaat.

Dan staat hij. En hij ziet hoe alle dingen, die in de stroom ontelbaar vele leken en gevaarlijk, in feite niet meer zijn dan een enkel kleinood. Een vorstelijk speeltuig. Een edelsteen, die je beschouwt, waarover je mediteert. Waartegen je glimlacht.

En dan komt de vraag in je op; Wat ben ik? Altijd meen je het antwoord te weten, tot je de tijd hebt doorschreden. Tot het ogenblik, dat je je besef van beperking achterlaat.

En dan pas komt de werkelijke vraag; Wat ben ik? Niet wie ben ik? Maar! wat ben ik?. Want de grenzen zijn vervaagd.

Ik kijk in het speeltuig en ik zie ongetelde tijden. Ik zie mensen strijden, lijden, vechten. Ik zie mediterende wijzen en spelende kinderen. Ik zie de droogte en het gewas in de moesson, dat

groen, de aarde doordrenkt. Ik zie het leven der dieren. En dit alles is mij een en begrijpelijk en eigen.

Ik vraag mij af; Ben ik dan dit of ben ik alles? En voor het eerst zoek ik niet mijzelf te begrenzen om mijzelf te verdedigen. Voor het eerst zoek ik mijzelf te begrenzen om te weten wat leven is, wat taak is.

En dan troon je daar met je speeltuig van de schepping en je kunt er in terugkeren. Je kunt als een God arrangeren met je gedachten wat er zich in het speeltuig afspeelt. En je kunt het achterlaten.

Het is een moeilijk afscheid van de vorm, van de gedachte. Moeilijk zelfs nu nog om de tijd achter te laten. En als je verdergaat is de wereld een hoogvlakte zonder enig reliëf, zonder enige plant, zonder zelfs een horizon, die afstanden moetbaar maakt.

Je gaat. Misschien ontmoet je jezelf, maar je moet verdergaan. Je zoekt geen God. Je zoekt alleen jezelf.

En dan begrijp je, dat zelfs dit nog teveel is. Ik kan zijn, zonder dat ik ergens ben. De tijd heb je overwonnen, de ruimte overwín je.

En plotseling ben je speeltuig en al wat leeft in dat speeltuig. Je bent de eenzame, die aarzelt bij de tijd. En je bent de overwinnaar, die uitgaat in de nederlaag van onbesef omtrent zichzelf. En zo zoek je. En je verdwijnt. En er is niets, werkelijk niets. En dan vraag je je weer af; Ben ik nog?

En dan is er een antwoord. Het antwoord, dat zegt IK BEN. En ge weet niet of ge het zelf zijt of dat het een ander is. Ge vraagt. Niet, want er is zijn.

En dan is het, alsof er een ademhaling is. Of ergens een Onbekende zucht. En met de zucht ga je uit en je doorspoelt alle tijd en alle wereld. En wanneer Hij de adem inhaalt, keer je terug. Je bent alle dingen en niets. En dan pas weet je de waarheid van wat je bent.

Ik heb wijzen gekend en dwaazen. Ik heb er een gekend, die wijs en dwaas was, zoals ikzelf ben. En wij allen, wij, hebben steeds ons geketend aan het begrip; Ik ben. Ik ben een wijze. Ik ben een vorst. Ik ben een dienaar. En wij begrepen niet, dat al dit, wat wij meenden te zijn, alleen een functie is van die onmetelijke Ademtocht. Dat al, wat wij meenden te scheppen en te bouwen, niets anders was dan een glinstering van het speeltuig, dat alle tijd samenvat in de gloed van een enkele gefacetteerde edelsteen.

En nu zijn wij niets. Ik ben niets. En toch ben ik. Ik spreek hier tot u. Maar ik spreek op duizend plaatsen en duizend werelden. En overal zijn mijn woorden anders.

Ik spreek niet alleen op dit moment. Ik spreek in een verleden, lang voor ik mijn vorst volgde. En ik spreek in een toekomst, waarvan gij niet dromen durft. Want IK BEN.

Toch ben ik geen god. Ik ben alleen een ademtocht en ik leef in alle dingen. En ik spreek in de dingen en in de mensen.

Ik ben geen goed en ik ben geen kwaad. Ik ben niet de kroon. En de heilige slang der wijsheid. En ik ben niet het verraderlijk stof der aarde. Ik ben allen ... en niets. In vorsten zetel ik, in slaven dien ik. En al tezamen BEN IK.

Dit is geen spel van woorden. Verdenk mij er niet van, dat ik u zou willen misleiden. Ik spreek in een gestalte. En ik kan mijn gestalte wijzigen, zoals het mij noodzakelijk lijkt.

Ik spreek met een stem. En ik kan mijn eigen stem doen klinken of een stem lenen, zoals mij noodzakelijk lijkt. Mij. Niet ik, die eens was. Maar de adem van het Grote, die alle dingen bepaalt.

En daarom, daarom kom ik ook hier. Daarom spreek ik in al deze momenten ook tot u. Niet slechts nu. Maar altijd weer.

Want omdat ik een zoeker ben geweest, ben ik deel van alle zoekenden. Omdat ik een dienaar ben geweest, die zichzelf vergat voor zijn heer, ben ik dienaar met allen, die dienen zonder zichzelf te achten. Ik ben een eigenschap en toch een ego, een bewustzijn.

Misschien gelooft ge mij niet. Misschien klinkt het u vreemd en onbegrijpelijk in de oren. Maar ik heb geen woord gesproken, dat onwaar is. Want ik ben niets. En toch ben ik kracht. Ik ben tijdloos. En toch ben ik tijd. Ik ben deel van de waan. En toch ben ik waarheid. Ik ben slechts de volgeling van mijn meester. En toch ben ik meester met allen, in allen..... En waar het mijn taak is éver allen.

Denk niet, dat ik meer ben dan gij. Zolang ge uzelf ziet en kent, zijt ge niets. Stof, verstoven door de wind. Kleine momenten in de stormvloed van tijd, die terugkeert tot zichzelf. Maar de waarheid van uw wezen, de kern van uw wezen, is AL.

Gij zijt hemel en aarde in uw functie en uw taak. Gij zijt in het kleine en het grote gelijkelijk waardevol. Gij zijt nietig, niets en alles, zoals ik.

Als ge een graankorrel neemt ..... onaanzienlijk, klein. Als ge haar opent... wat stof, die verpulverd kan worden. En toch ligt in die ene graankorrel meer graan, dan de aarde nodig heeft.

Gij zijt als die graankorrel. Nietig, schijnbaar onbelangrijk. Niet omdat ge graankorrel zijt, niet omdat ge mens zijt of geest, maar omdat ge uitdrukking zijt van een denkbeeld.

De Eeuwige sluimert. En terwijl Brahman droomt, tekent zijn Adem de dromen in de werkelijkheid der schepselen.

Maar gij zijt niet slechts beeld, niet slechts vorm. Gij zijt Adem. Gij zijt niet slechts de begoocheling der zinnen. Gij zijt niet leed en vreugde alleen. Gij zijt de essence van de Dromer zelf. Niet zijn gedachte, maar zijn Wezen.

En daarom, daarom spreek ik altijd weer de mens over zijn grootheid. Wanneer ge niets meer zijt, wanneer ge geen trots bezit, wanneer ge niet vreest of niet begeert, wanneer ge zijt alsof ge niets zijt, zijt ge eeuwigheid. En zijt ge eeuwigheid, ontvlucht aan Uw bestaan en ge zijt werkelijkheid.

Niets van hetgeen ge nu zijt of doet is op zichzelf belangrijk. Zelfs de wijze gedachten die ge denkt, de worsteling in uzelf is niet belangrijk. Belangrijk is de essentie, waaruit dit alles voortkomt.

Vraag niet of het zin heeft of niet. Want voor ons, wanneer wij denken vanuit de beperktheid van een ego, is alles zinloos. En wanneer wij onszelf verliezen in de werkelijkheid, is niet de reden van de werkelijkheid maar haar bestaan, haar niet-zijnde zijn het enig belangrijke.

Vrees niet voor morgen. En beroep u niet op gisteren. Wat ge geweest zijt, zijt ge zoals ge zijt, wat ge zult zijn. Dat is nog altijd even waar.

Haast u niet, want ge zijt altijd, wat ge gisteren waart en morgen zult zijn. Gij zijt alle eeuwen niet slechts dit moment.

En bekommer u niet zoveel om uw krachteloosheid of uw kracht. Gij zijt alle kracht, en zonder kracht. Want waar ge niet zelf zijt, zijt ge alle kracht. En waar ge zelf zijt, zijt ge krachteloos.

Gij zijt als ik. Dienaar en slaaf en vorst. Meester en niets.

Leer te leven als wat ge zijt. Zoek in uzelf niet uzelf te bevestigen en Uw God. Want ge vindt slechts dwaasheid en waan. Maar zoek te zijn, wat uw God is in u. En ge zijt waar en tijdloos.

Maar vervul. Dat is Adem.

Zoek niet uzelf te beschuldigen of te verontschuldigen, wat ge voelt dat uw waarheid is. Want dat is eeuwig en meer, Gods. Wat ge oordeelt en speelt met oordelen is dwaasheid.

Mijn vorst was een wijze. Hij droomde van een. rijk, waarin een ieder gelukkig zou zijn. Zijn rijk is vergaan. Zijn paleizen zijn lege ruïnen. De grootheid van zijn dienaren is vergeten en zijn naam is een legende, die niet begrepen wordt. Waar is zijn grootheid?

Maar hij vergat zichzelf. En zichzelf vergetend is hij. Is hij deel van mij, zoals ik deel ben van hem. Zoals wij allen deel zijn van het Onbekende, dat leven, dat bestaan is. Het bestaan, dat zichzelf zin en reden. is.

Gij bouwt in de tijd en ge zorgt in de tijd en ge kunt niet anders. Maar ge moogt beseffen, dat dit slechts een spel is. Dat wat vandaag is, morgen is uitgeblust. En dat wat vandaag onmogelijk schijnt, morgen de werkelijkheid heet. Gij zijt niet beperkt... dan door uzelf.

En daarom is mijn lering; Gij, deel van het tijd en ruimteloze, bepaal en beperk u niet teveel in tijd en ruimte. Droom niet van een eeuwigheid. Beleef de eeuwigheid, die is in u. Droom niet van een God, die ge bereiken zult. Wees de God, die zich in u openbaart. Maar zeg nimmer, dat gij het zelve zijt.

Wanneer ge dit doet, hebt ge de waarheid gevonden. De waarheid van het verleden, die de waarheid van morgen is.

Want wat ik u zeg, is de sleutel voor een menigte van mensen; Om van mensen delen van de Oneindigheid, en van delen der Oneindigheid Adem van de Oneindige te worden.

Dat is de lering, die ik u wilde brengen. Moge onze eenheid in u ontwaken, opdat wij niets zijnde de perfecte uitdrukking zijn van de droom, die de Dromer droomt.

o-o-o-o-o-o-o-o

Het is misschien wat moeilijk om de overgang te verwerken.

De lering is misschien een klein beetje meer Oosters en de waarheid is misschien een beetje groter dan men beseft. En toch mogen wij niet vergeten dat iemand, zoals hij die nu gesproken heeft, zich aan ons toont in bepaalde vormen. Hij is voor ons een van de meesters, die zoals dat heet het altaar van de Broederschap uitmaken. Hij is een van de vrienden, die wij vaak tegenkomen. Hij is eigenlijk vaak de onverwachte uitkomst, wanneer we met een probleem zitten.

Ik zou hem geen naam willen geven, ik kan het niet. Maar wanneer ik zo onderga wat hij uitstraalt, dan weet ik niet of u hetzelfde krijgt, wat ik ervan heb een gevoel van belangrijkheid aan de ene kant en aan de de andere kant van een onvolkomenheid. Hij vult eigenlijk aan wat je bent. Hij is op zo'n moment een aanvulling van je eigen wezen.

En wanneer hij dan bij de bijeenkomst van de Broederschap deel is van het altaar (van hen, die aan het altaar staan), dan weet ik soms niet of hij het licht is dat neerdaalt, of dat hij een van degenen is, die het licht roepen. En zo zijn er meer.

Het is een bijzondere vreugde, dat we u daarmee op deze avond hebben kunnen confronteren. En het is geloof ik ook wel belangrijk, dat u probeert de gevoelens, de sfeer ook, die van zo'n spreker uitgaat, dat u die probeert te verwerken.

Laten we goed begrijpen Wat hij ons vraagt, dat kunnen wij nog niet. Ik niet en u niet. Misschien is hij meer een wegwijzer. Iemand, die zegt hoe wij tenslotte zullen moeten gaan.

Maar ik kan wel dit verklaren Hij heeft vele en - misschien voor u - vreemde dingen gezegd. Er is geen enkele uitspraak bij, waarvan ik kan zeggen; Neen, dat heb ik anders meegemaakt. En wat meer is, dat telt niet alleen voor hem. Hij zegt het op zijn manier. Maar datzelfde voel ik in Jezus, dat voel ik in die andere groten, die soms nog wel eens bij ons komen.

En daarom hoop ik, dat u dit beleven vanavond dus wilt beschouwen als een gevoel. Een gevoelskwestie, die u gebruiken kunt om aan een besef inhoud en zin te geven. Het heeft absoluut geen inhoud voor ons, wanneer wij voor onszelf willen waarmaken, wat er is gezegd. Maar het helpt ons over de hiaten heen in ons eigen wezen en onze eigen persoonlijkheid. En ik geloof, dat wanneer je dat kunt doen, dat je een eind verder bent. Dat je door jezelf niet meer te veroordelen of op de rug of op de borst te kloppen, dat je vanzelf al verder bent gekomen.

En dan kom je misschien ertoe de waarheid te leven, die je ergens bent. Een gekke term maar zovol wij als u hebben altijd wel weer het gevoel, dat we ergens meer zijn. En wij dromen ervan, dat wij het eens waarlijk zullen zijn. Wij geven er een vorm aan, die onbelangrijk is. Maar dat meer zijn er ergens is, is zeker. En dat dat meer zijn niet kan bestaan binnen de beperking van ons wezen zoals wij dat nu zien, dat lijkt mij ook haast zeker.

En dan kan ik dus hier afsluiten en meteen de spanning, afvlakken voor zover dit het medium betreft en sommigen van u en eigenlijk niets anders zeggen dan;

Wat we zijn, dat zullen we eens weten. Laten we nu maar proberen te begrijpen, wat we volgens ons eigen denken zijn. Want ook degene, die in waarheid spreken als onze vriend van zoeven, zijn begonnen zoals wij. Laten we daarom rustig onze eigen weg gaan, maar met de wetenschap hoe we verder moeten gaan.

En dan heb ik nu naar ik meen de zaak wel zover in bedwang en dank ik u voor uw aandacht.

Nummer 8.

Esoterisch magische Kring. 12 April 1966

We zijn nu zo'n klein beetje uit de Paasdrukke en dat betekent voor ons, dat we bepaalde aspecten van het leven nog even verder willen bezien. Daarbij is vooral belangrijk een punt van begrip of van inzicht. En dat ik van dit onderwerp, enigszins nog met het afgelopen feest gelieerd, probeer over te gaan naar het begrip wijsheid, zult u begrijpen wanneer u de gastspreker van vanavond hebt gehoord. Over die gastspreker kan ik u nog een paar punten vertellen. Dat is misschien ook wel interessant.

In de eerste plaats het is een westerling, oorspronkelijk een Fransman, Hij heeft een tijdlang geleefd o.m. in India en zelfs een tijd in het zuiden van Tibet. Hij heeft dus een zeer gemengde opleiding a.h.w., en ik geloof dat zijn beschouwingen dan ook voortkomen uit een mengsel van Boeddhisme, Christendom en Lamaïsme. Dat hij desalniettemin door velen als meester wordt aangesproken, heeft hij naar ik meen te danken aan zijn vermogen om de wereld en wat er in die wereld is te formuleren.

Formuleren is een heel belangrijke taak, ook wanneer wij aan esoterie doen, wanneer wij ons bezighouden met magische principes. Het is heel vaak een kwestie van een half woord, van een lettergreep, van een klemtoon, wij kunnen als uitgangspunt hier rustig het Paas-gebeuren nemen.

Jezus herrijst uit den dode. Of Jezus herrijst uit de dood. Een klein verschil. En toch ligt tussen die twee begrippen want het zijn twee verschillende benaderingen van het probleem een hele wereld.

Wanneer ik zeg dat Jezus herrijst uit de dood dan ga ik zeggen dat de dood het belangrijke is. De overwinning op de dood is dan het belangrijke; Zeg ik dat Jezus herrijst uit de dood, dan zeg ik dat het herrijzen, het niet vernietigbaar zijn van het wezen van Jezus belangrijk is.

Het klinkt misschien vreemd, wanneer wij op een avond als deze dergelijke kleinigheden onder de loupe nemen. Maar wij hebben dezelfde neiging, wanneer wij met onze persoonlijke bewustwording bezig zijn. De wijze, waarop wij een nadruk leggen op precies dezelfde formule, kan aangeven dat de betekenis voor ons eigenlijk een andere is.

Dat maakt het heel erg moeilijk om b.v. een esoterische les schriftelijk te geven. Een schriftelijke cursus esoterie ontbeert de nadruk van de leraar. En daarmee ook de mogelijkheid om een zekere stemming, een zeker begrip over te brengen. Wanneer je zelf iets moet interpreteren, dan doe je dat ook met je eigen waarden. Je legt je eigen nadruk.

Wanneer wij spreken over de eeuwigheid, dan zijn er mensen, die die eeuwigheid de nadruk geven als tegenstelling van dood. Er zijn ook mensen, die eeuwigheid geen nadruk geven, omdat zij het zien als continuïteit van leven. Er zijn mensen, die bewustwording een bijzondere nadruk geven, omdat ze het zien als een vooruitgang t.o.v. het huidige. Anderen zien bewustwording als een eenvoudig proces, dat nu aan de gang is en dat zich dient voort te zetten.

Het zal u nu wel klaar en duidelijk zijn geworden, waarom dus dat formuleren moeilijk en lastig is en waarom wij b.v. het idee van een opstanding of een herrijzenis ergens met een zekere twijfel bezien.

Maar is er eigenlijk sprake van een feitelijke herrijzenis? Misschien in stoffelijke zin. Maar je bent een eeuwig wezen. In die eeuwigheid zijn wij deel van God. En misschien merkt u, dat ik hier een nadruk leg zijn wij DEEL van God. Wij zijn niet de hele Godheid, doch zijn ermee verbonden. Wij zijn even eeuwig als God zelf. En wanneer je dit begrijpt, dan wordt de benadering in het esoterisch denken een andere.

Wij gaan niet meer zeggen; er is een herrijzenis wij zeggen hoogstens; er is een hernieuwde manifestatie. We vinden het niet belangrijk erover te vechten of dat nu materieel is geweest of niet-materieel. We kunnen zeggen; de geest van Jezus leeft vandaag aan de dag nog, ook al is ze niet zichtbaar. En het is dit aspect van bestaan, van leven, dat het meest belangrijke is. Toch zijn er bepaalde aspecten aan verbonden, waarop ik de bijzondere nadruk wil leggen.

In de tijd van Jezus hebben vele miljoenen mensen geleefd. Hoe velen van hen worden ook vandaag nog voortdurend beseft, nog herinnerd? Hoe velen zijn er vandaag nog deel van het leven van de mensheid op aarde? Dat zijn er maar enkelen. En geen van hen heeft tenzij ik mij sterk vergis voor een zo groot deel van de mensheid een zo grote emotionele betekenis als juist deze Jezus van Nazareth.

Gedachten zijn krachten. Gedachten zijn machten. Wanneer de mens denkt aan die Jezus, continueert de mens die Jezus daardoor nabij de wereld. Want er wordt een vorm opgebouwd en in stand gehouden. Er komt een reservoir van zuiver menselijke krachten in de gestalte van die Jezus, zoals de mens hem ziet. Het is deze gestalte van die Jezus, die aan de ene kant een zekere terughouding betekent, waar het gaat om progressief denken en filosoferen. Het is diezelfde door mensen gemaakte gestalte, die aan de andere kant die Jezus een voertuig geeft, als de vroegere goden waarschijnlijk zelden gehad hebben.

Esoterie en magie zijn misschien gelijk. Wanneer wij bij deze wereld willen blijven leven, dan zouden wij beroemd moeten zijn. Er zouden vele mensen aan ons moeten denken en een lange tijd. En dan zou er een astraal voertuig, een schil ontstaan zo sterk en zo groot, dat vele tientallen, misschien honderdtallen eeuwen voorbij moeten gaan, voordat die gestalte ook maar begint te verbleken.

Er zijn van dergelijke figuren rond de wereld. Wanneer wij spreken over een opstanding, dan denken wij aan Jezus. Maar er is ook een oud, heel oud geloof aan Osiris. Ook Osiris is opgestaan. En nu kunnen wij dat onmiddellijk verwerpen en zeggen; dat is een sprookje. Maar wanneer wij enig inzicht hebben in de feiten van het leven, dan zullen wij zeggen de Osiris van eens en de Jezus van Vandaag verschillen zo weinig, dat zij b.v. in een astrale wereld een en dezelfde kunnen zijn.

Of een Prometheus. Ook Prometheus is een verlosserfiguur. Ook zijn herinnering omvat zoveel punten, die identiek zijn met die van Jezus, dat er a.h.w. een invloed in hem lag, die in die van Jezus kan opgaan, zonder dat daardoor de Promethiaanse gedachte teloor gaat.

En om dit te begrijpen moet je eigenlijk een zekere wijsheid hebben. Je moet kunnen doorgronden wat de achterkant verbergt, wat de avers is van de munt, die wij gepresenteerd krijgen als God of als geloof, om te zien wat de beeldenaarszijde is. En die beeldenaarszijde is steeds weer een algemeen begrip. Het is nooit een persoon.

En daarom zou ik u allereerst graag willen zeggen, dat de werkelijke krachten van het Al nimmer waarlijk persoonlijkheden zijn. Zij kunnen de gestalte aannemen van een persoonlijkheid. Zij kunnen door de mens in de astrale wereld geconcretiseerd worden, zodat die mens dan inderdaad een persoonlijkheid meent te ontmoeten. Maar de eeuwige wetten zijn onveranderlijk.

Als mens ben je eeuwig. Wat je op aarde zult zijn en een invloed t.o.v. de aarde, hangt van jezelf af. Wat je voor je wereld kunt doen, hangt niet alleen van jezelf af, maar ook van de betekenis, die je in het leven gehad hebt voor anderen. Maar wat je bestaan betreft, is er geen voorbehoud.

Het aspect van het esoterisch streven wordt helaas al te veel het overwinnen van de dood. Want ook in de inwijdingen van esoterische groeperingen zowel als van andere vinden wij dat moment, dat men sterft als gewoon wereldmens en als neofiet, als nieuw gecreëerde loge-man of esotericus, binnentreedt in het gezelschap van een broederschap, van een gemeenschap. Het overwinnen van de dood wordt daarmee vaak gesteld als een soort doel. Maar het overwinnen van de dood is inhaerent aan het bestaan. Dat wat bestaat kan niet blijvend sterven, dat zal altijd de dood overwinnen. Wij moeten de betekenis ook hier verschuiven.

En dan zijn er natuurlijk verschillende aspecten, die eigenlijk verkeerd de nadruk krijgen, waarvoor je te weinig begrip hebt. Ik zal er enkele van opnoemen;

1. De mens, die een grotere eenheid met de mensheid weet te bereiken onverschillig van welk vlak hij vertrekt zal daardoor in de mensheid intenser bestaan. Als gevolg daarvan zal hij ofschoon niet altijd in eigen gestalte voortbestaan als een astrale figuur, die onmiddellijk op aarde kan ingrijpen.
2. De krachten van een mens zijn deel van de eeuwigheid. Zij zijn in tijd misschien gering maar als we de tijd voorbijzien, dan zijn ze oneindig groot, evenals zijn bestaan. Op het ogenblik dat de mens de tijd kan uitschakelen en daarmee ook zijn begrip van dood en zelfs van leven, is zijn kracht op elk voor een ander waarneembaar ogenblik geworden tot de totale kracht van zijn wezen; ita est; oneindig.
3. De wijsheid die de mens opdoet is meestal een omschrijvend van datgene, wat hij waarneemt. In de eeuwigheid is dat alleen de omschrijving van het voorbijgaande. Zoiets als het namen geven aan wolken met een vorm, die voorbijdrijven en alweer veranderen terwijl ze verdergaan. De enige wijsheid is het erkennen van de aard der dingen, de achtergrond. Omdat het bewustzijn - hoe gering ook - een oneindige tijd heeft om waar te nemen en te begrijpen, is de wijsheid, die voor elk wezen bestaat, volledig. Maar de aanvaarding ervan betekent het aanvaarden van oneindigheid, ook in de aspecten van een dagelijks leven.

U ziet dat we met het anders leggen van de nadruk het zijn maar een paar punten toch eigenlijk van de mensheid afkomen. Wij verwijderen ons van het menselijk begrip. Ik weet niet of dat aan de mensheid te wijten is, aan haar maatschappij misschien, of dat het een ingeschapen deel is van ons eigen streven in de stoffelijke periode.

Een Jezus sterft en Jezus staat op. Het zou veel meer spectaculair geweest zijn, wanneer Jezus dat had gedaan in een tijd, waarin een lector zijn graf al lang had bezocht als een bezienswaardigheid. Hij doet het echter op zijn tijd. Wij horen ook heel vaak in de bijbel en andere boeken, dat God of goden of heilige mannen iets doen op hun tijd. Hun tijd is het punt van innerlijke rijpheid. Het ogenblik dat het ego een bepaald aspect kan aanvaarden en reproduceren als deel van de oneindigheid.

Een mens die zich haast, kan zijn daden niet tot deel van de oneindigheid maken. Hij maakt ze zinloos, doordat hij ze niet volledig beleeft. Zoals hij zijn eigen persoonlijkheid in de vorm, waarin je dus op aarde bestaat, over het algemeen niet zal erkennen, niet omdat hij dat niet wil, maar omdat hij er eenvoudig de tijd niet voor neemt.

Er zijn ogenblikken dat je ineens als in een flits een grote waarheid ziet. Er zijn ogenblikken dat je ineens, zonder dat je weet waar het vandaan komt, begrijpt wat je eigen beweegredenen zijn.

Misschien ook wat je eigen angsten zijn. Maar je gaat altijd weer verder. Je vergeet die dingen. En je vergeet ze, omdat die beleving op zichzelf wel belangrijk is, maar je alweer haakt naar de volgende beleving. Ik geloof dat dat een fout is. Ook in de esoterie. Het gaat niet om het volgende punt van bewustwording, het gaat om het volledig éénzijn met het bereikte punt.

Misschien vreest u dat daar een stilstand uit voortkomt. Ik meen dat ik dat mag bestrijden. Wanneer je een bewustwording hebt, die volledig beleefd wordt, iets waar je dus niet aan voorbijgaat, iets uit de eeuwigheid, wat je in deze vorm niet ambieert omdat je meer wilt of anders wilt, dan is er in een aspect van eigen wezen vaak een begrip voor de totaliteit. Een punt in het ik volledig kennen, betekent het geheel van eigen wezen tenminste in waarheid vermoeden. Een punt van je eigen wezen kennen, uiten, beleven maar dan ook volledig, betekent niet alleen dat je jezelf beter leert kennen, het betekent ook dat je de krachten, de mogelijkheden, die in jezelf liggen, gemakkelijker en juister waar maakt.

Jezus maakt zijn leven, zijn leer geloof ik wel in het bijzonder waar door die - overigens omstreden - herrijzenis. Maar wij moeten ons leven eveneens waar maken. En hier komt dus weer dat begrip wijsheid, waar zo weinigen van ons werkelijk raad mee weten.

Een wijze is in de ogen van velen iemand, die veel weet. In de ogen van enkelen iemand, die veel begrijpt. In wezen is het iemand, die vele dingen tegelijk is en toch zichzelf blijft. Wij benaderen die wijsheid dus vanuit onszelf.

De kracht van het Al doet mij wel eens denken aan een ui. Ik weet niet of u wel eens een ui gepeld hebt. Elke keer een velletje eraf. Elke keer hetzelfde, een klein tikje anders. En dat is

nu het typische van het leven. Het is zelfs het typische van de mens. Je kunt die mens steeds weer een stukje ontnemen van zijn uiterlijke hul en wat overblijft is hetzelfde, een tikje anders. Misschien dat je zegt; het is wat jonger of sterker maar het is toch ergens hetzelfde.

En zo is het met de eeuwigheid en de wetten ook. Wanneer je de ui helemaal hebt gepeld en je hebt het laatste vlies weggenomen, dan blijft er niets over. Niets is de kern. Maar niets is de kern, omdat het het centrale punt is, waarom heen alles wordt opgebouwd.

Voor ons wezen is dat het onbestemde, het kleine fragment, dat we ziel noemen. Een ziel is niet te omschrijven, niet te vangen. Je kunt haar niet definiëren, je kunt er geen bepaalde aspecten aan toeschrijven. Je weet alleen maar ergens in het centrale wezen van de mens, daar is een ongrijpbaar niets. En dat niets is noodzakelijk. Waarom weten we niet,

Zo is het in de cosmos. De cosmos is eigenlijk ook een ui. Je kunt steeds alle geheimen, alle wetten wegpellen, alles steeds verder vereenvoudigen. En dan komt er een punt, dat er niets overblijft. En dat niets, dat dan toch noodzakelijk is, noemen wij God. Wijsheid nu is een besef dat dit Niets bestaat krachtens het geheel, maar dat het geheel alleen zo kan bestaan krachtens het Niet.

Misschien kunt u het zich zo voorstellen. Een ui, waarin in het binnenste een noot groeit, is geen echte ui. Een ui, waarin alleen de kern (het niet dus) uit de wortelschijf komt en verder niets, is ook geen ui. Het wezen ui impliceert dus de aanwezigheid zowel van al die verschillende velletjes in die bol als dat vreemde middelpunt. Zelfs de vormverandering van laag tot laag is a.h.w. vastgelegd. Het is deel van het wezen van de ui.

Zo is het bij het heelal precies hetzelfde. Er zijn mensen, die God wel willen zien als de kern van alle dingen en die dan zeggen ja, het Al bestaat door God. Misschien is dat ergens cosmisch nog wel waar, maar in verband met dit heelal niet. Het is krachtens het heelal dat God bestaat, en het heelal krachtens God. Het is een wisselwerking. En dat is bij alle verschijnselen van het leven zo.

Wanneer je probeert het begrip dood te overwinnen, dan is het genoeg die dood te aanvaarden. Je moet dood begrijpen. Dat is moeilijk. De meeste mensen begrijpen de slaap niet eens. Maar je moet dus weten wat die dood is. Het is een niets, dat zin geeft aan het leven. Omdat er een dood is, heeft de mens de impuls om in zijn leven te handelen en te doen. Dat hij het verkeerd doet met een verkeerde waardering van tijd, daaraan kan die mens misschien niet veel doen. De dood geeft zin en inhoud aan het leven. Maar dat leven op zichzelf zou een eindeloze verveling zijn, als de dood er niet was. Je leeft om te sterven en door het beeld van het sterven leef je eerst recht.

Het is lastig om dat precies te formuleren, maar ik doe mijn best. En wanneer ik dus begrijp waar het hier om gaat, dat het altijd een wisselwerking is, dan kan ik ook stellen; ik kan de wisselwerking veranderen, maar alleen wanneer ik de waarden aan beide zijden gelijktijdig wijzig.

Je kunt dus niet innerlijk opstijgen tot God en uiterlijk dezelfde blijven. Naarmate het innerlijk begrip verder doordringt in de richting van de Waarheid (van wat wij Niets zouden kunnen noemen), zal aan de andere kant een grotere veelvuldigheid van uiting en veelsoortigheid van uiting ontstaan. Kunnen wij dat niet, dan kunnen wij ook niet tot God komen.

Het is hetzelfde als met magie, met tovenarij en met al die dingen. Ik kan natuurlijk werken met een tweede realiteit. Maar zolang die tweede realiteit voor mij - al is het nog zo kort - niet een ogenblik de realiteit is, waarin ik leef en waarin ik geloof, zal ik de waarde van die tweede realiteit nooit kunnen hanteren. Ik kan niets waar maken.

En dat brengt ons vanzelf naar het begrip werkelijkheid. Die werkelijkheid is een van de moeilijkste dingen die er bestaan. U zult zeggen; dat is toch heel eenvoudig. We zitten hier dat is werkelijk. Ja, maar hoe zitten we hier? Wat is de reden, dat we hier zijn? Wat is de kracht, die hier een rol speelt?

Ik kan zeggen; Jezus is opgestaan uit de dood dat is de werkelijkheid. Ik kan ook zeggen; Hij is niet opgestaan uit de dood, ze hebben het alleen verteld. Dat is de werkelijkheid. Stel nu dat ik een van beide zou kunnen bewijzen, dan heb ik nog niet bewezen wat Jezus ís. Dan heb ik niet bewezen, wat de betekenis is van die Jezus voor de mens. (Als ik er persoonlijk een slag naar moet slaan, dan zou ik zeggen het is in veel gevallen een projectie plus een rationalisatie.

Maar dat is een persoonlijk oordeel.) De kracht, die wij Jezus noemen, moet de weergave zijn van een uiting. Wanneer ik zeg; Jezus (of ik zeg in andere termen; Messiah), dan geef ik daarmee niet alleen iets aan, wat in de cosmos bestaat ik geef iets aan, dat in mijzelf bestaat. Er is altijd een resonans nodig. En wanneer ik die Jezus eigenschappen toeschrijf, die ik zelf ontbeer of meen te ontberen, zo is dit alleen, omdat ik een volledigheid, een evenwicht zoek.

Wanneer ik een duivel creëer, dan is dit niet een duivel, die buiten mij bestaat, al zou hij misschien werkelijk kunnen zijn. Het gaat erom dat ik in mijzelf angsten en vrezen ken, die ik in mijzelf niet aandurf en die ik daarom een aparte wereld buiten mijzelf geef.

En dan kunnen wij zeggen dat de duivel wel of niet bestaat, dat Jezus wel of niet is opgestaan, maar het gaat om onze innerlijke werkelijkheid. En wanneer wij die innerlijke werkelijkheid kunnen terugvoeren tot het abstracte, waarbij geen persoonlijkheden geen personaliteiten een rol spelen, maar wetten (ik zou haast zeggen formules), dan is het mogelijk om alle dingen a.h.w. gelijktijdig te doorzien. Dan kun je dus een naam lezen van iets, wat je nog nooit gezien hebt. En alleen door het feit, dat die naam bestaat, kun je het wezen met al zijn tekorten, met al zijn goede, kanten en zijn totale betekenis in het Al aflezen. Het klinkt een beetje dwaas. Maar dat is nu wijsheid in cosmische zin.

Maar dat is nu wijsheid in cosmische zin.

Ware esoterie is in vele gevallen onpersoonlijk. Zij is niet gebaseerd op wat ik ben of wat ik doe of wat de cosmos is en de cosmos doet. Het is de wet, waardoor de relatie tussen mij en de cosmos geregeerd wordt.

Er is alleen ding jammer. Zodra je komt aan begrippen, zoals de dingen die ik op het ogenblik heel oppervlakkig aansnijd, dan heb je geen taal meer. Er zijn geen woorden voor. Er zijn mensen, die geprobeerd hebben daar afzonderlijke woorden voor te maken; de geheimtaal van de esoterische groepen. Maar aangezien het begrip meestal niet in het woord gelegen is, maar in de vertaling ervan (men gaat dus uit van de eigen taal, waarin men de betekenis van het vreemde woord leert), zal men nooit begrijpen wat de werkelijke inhoud is.

Wat is b.v. Nirvana? Absolute rust? Maar gelijktijdig een absolute daad. Het is de persoonlijke rust, waarbij het gehele wezen gelijktijdig en volledig actief is in het totaal van de schepping. Hoe moet je dat zeggen?

En dan hebben we nog niet alles gezegd. Want Nirwana is gelijktijdig beschouwend en gelijktijdig een volledige actie. Het is niet te beschrijven. Het is niet weer te geven. Er bestaat zelfs geen wiskundige formule, waarin je dat zou kunnen uitdrukken. Misschien hier en daar een algebraïsche vergelijking, die er dichtbij komt. Maar dan moeten we toch weer de verschillende lettertekens een naam gaan geven en dan wordt het weer verwarrend.

En daarom is een van de punten, waarop wij altijd weer vast lopen, dat werkelijke wijsheid nimmer een overdracht door het woord Zij is een toestand, maar een toestand, die niet uitdrukbaar is.

Misschien dat u zo dadelijk daar iets van zult begrijpen, wanneer onze gast. aan het woord komt. Want wat hij gaat vertellen is gelijktijdig waarschijnlijk poëtisch (dat ligt in zijn aard), misschien dramatisch (hij was tenslotte ook nog een redelijk dramaturg, voordat hij naar het Verre Oosten ging), maar het blijft een parabel, het blijft een gelijkenis, het blijft iets wat je zelf moet interpreteren.

Jezus heeft in zijn leven ook heel vaak gezegd; ik kan alleen degenen genezen, die in mij - en dan zegt men - geloven. Maar als je dat nu eens verandert en je zegt; harmonisch zijn. Degenen, wier ziekte de tegenstelling vormt tot mijn kracht. Dan is er in ons beiden een verandering mogelijk en dus wat men noemt genezing. Maar het kan nooit van één kant uitgaan. En een geloof alleen, een aanvaarding alleen is niet voldoende. Er moet een zeker rapport zijn.

Wanneer Jezus zich toont na zijn herrijzenis, dan is het wel opvallend, dat hij dat niet doet aan diegenen, waar men toch eigenlijk het meeste contact mee zou verwachten; zijn directe leerlingen, Petrus b.v. Hij doet het aan een Maria Magdalena. Hij toetst het aan de Emmausgangers. Hij moet eerst a.h.w. zichzelf bewijzen, voordat hij dus de wonderlijke strijdigheid in zijn werkelijke leerlingenkring aan kan. Alweer; er moet een evenwicht zijn. En

dat evenwicht kan Jezus alleen scheppen, wanneer hij zijn innerlijk wezen en zijn uiterlijk zijn in evenwicht brengt.

Nu is dat een Paasbeeld, dat weet ik wel. Maar wij moeten dus proberen dit te vertalen in algemene termen. En dan zeg ik dit; Onze werkelijke invloed bestaat alleen op datgene, wat wij werkelijk erkennen, hetzij in absolute aanvaarding of verwerping.

Al, wat wij wijsheid noemen, zal alleen op ware erkenning gebaseerd kunnen zijn en dus persoonlijk zijn. Alle krachten, alle mogelijkheden, ja, alle intensiteit van bestaan is gebaseerd op een innerlijke balans, die niet alleen aan de hand van menselijke of uiterlijke begrippen gewaardeerd, omschreven of benaderd kan worden. In de mens is het Niets niet alleen maar de kern van de ui. Het is ook dat vreemde vlies, die kleine ruimte, die tussen de verschillende schillen is gelegen. Het levensproces speelt zich voor de mens geestelijk af in de hiaten tussen zijn voertuigen, tussen zijn werkelijke mogelijkheden.

En hier kom je dus tot wat ik de kern van mijn betoog zou willen noemen vandaag Wijsheid. Omdat wijsheid nimmer uitdrukbaar is, is zij slechts beleefbaar. Wanneer je een wijsheid beleeft, dan onderga je haar en kun je haar niet verklaren. Wijsheid is iets, wat achteraf gerationaliseerd kan worden, maar wat in wezen eigenlijk niet omschrijfbaar is en waarvan de processen van totstandkoming ook niet nader te bepalen zijn. Wijsheid is het onverwachte van de eeuwigheid, waarbij het tijdseffect kan wegvallen en zo een totaliteit van zijn in een seconde wordt beseft vanuit menselijk standpunt, of waarin een groot deel van het menselijk leven voorbijgaat als een ademtocht, omdat het ego zich daarin niet beweegt.

Wijsheid zal - naar ik meen - vooral neerkomen op een gebruik maken van je mogelijkheden. Maar dan niet in de zin van mensen, die hun mogelijkheden grijpen, maar in een gebruikmaken van je eigen vermogen om wat je eeuwig bent te doen tellen in momenten van bestaan, die niet aan stoffelijke tijd gebonden zijn. Daar waar haast is, is geen wijsheid. Daar waar wijsheid is, is immer alle tijd en vaak een voor de medemens onvoorstelbaar vlug en doelmatig handelen. Dat is menselijk gezien.

Waar wijsheid is, is geen geloof. Waar wijsheid is, is wel een erkenning van onzegbare waarden. Maar als een volledige werkelijkheid.

Dat is de conflictstof eigenlijk, die in het Paas-gebeuren, in het dagelijks leven, in uw eigen handelingen en daden, steeds weer tot uiting komt. Wanneer u kunt leren om uit te gaan van uw eigen innerlijke waarheid niet van uw beredenering, maar van de erkenning van het moment dan zult u uzelf kennen. U zult altijd grijpen naar de mogelijkheden, die voor u werkelijk bestaan. U zult u niet laten misleiden door begeerten, die u heel veel mogelijkheden plegen voor te spiegelen of door angsten, die u terughouden van zeer veel, wat misschien voor uw bestaan zelfs noodzakelijk is.

Wijsheid is datgene, wat wij het meest nodig hebben. En het is juist daarom, dat ik met een grote vreugde onze gast van vandaag aan het woord laat. Een gast, die in een wat zonderling en in vele perioden sterk verschillend leven datgene heeft gevonden, waardoor hij zich nu toch de titel van meester ergens wel waardig toont; Wijsheid.

Ik vraag uw aandacht voor onze gast van vandaag.

o-o-o-o-o-o-o-o

Wijsheid is glas. Glas waardoor je de werkelijkheid ziet, wanneer de gordijnen van eigenwaan terzijde zijn geschoven.

Ik heb heel vaak gemeend dat een mens niet kan bestaan, zonder dat hij eigenwaan had om zich op te baseren. Maar ik geloof dat een begrip voor verhoudingen niet bepalend kan zijn voor het gevoel van bestaan, dat in de mens leeft.

Als je een vlo neemt en je zet hem boven op een grote berg en je zegt tegen hem zo klein ben je, denkt u dat hij zal zeggen; ik voel mij machteloos? Hij zal zeggen; waar is voedsel. Want het ik is belangrijk, omdat voor het ik de eeuwigheid alleen bestaat, wanneer het zelve is.

Wanneer een mens kan worden uitgeblust als een stervend vuur, geeft het geen licht meer, is zijn bewustzijn geen erkenning. Wanneer een wezen in de schepping werkelijk zou sterven, zou God sterven. En wanneer God Zijn bewustzijn van een wezen zou wegnemen, zou het Al ophouden te bestaan.

Ik heb lang gezocht naar wetten, maar de mogelijkheden om de mens te kennen, de cosmos te kennen, iets te begrijpen van het grote beeld des levens en al wat daarmee verbonden is.

Ik was een dwaas. Ik dreunde de oude spreuken. Ik draaide de gebedsmolen. Ik sloeg in de nachten de tamboerijn om de duivels uit te dagen en mij vrijwillig aan hen te offeren. En uit mijn weten was het waanzin. Maar doordat ik duivels niet vreesde, doodde ik het duivelsbegrip in mijzelf en was het of mijn wereld ruimer werd. Ik zag niet slechts door de afstand verre, klein geworden bergen. Ik zag mijzelf, omdat ik de angst overwon.

Leven is een overwinnen van angsten. Want eerst wanneer het gordijn van de angst en het voorbehoud en het vooroordeel terzijde is geschoven, kan men zien door het glas, dat wij tijd en bestaan noemen, naar de werkelijke, de gefixeerde werkelijkheid, die de tegenpool is van al ons beweeglijk en denkend bestaan.

Ik heb als een automaat de slinger bewogen van de gebedsmolen, totdat zij rondtolde, en ik wist dat daarmee de spreuken niet herhaald werden. Maar ik heb gedacht, dat eigenlijk het gebed automatisch moest zijn, een onwillekeurige beweging. Want bidden is het erkennen van een relatie met het andere. En als ik mijn leven tot een gebed maak, behoef ik geen woord te spreken. De wil tot bidden is meer gebed dan elke openlijke erkenning van de Godheid op andere wijze. Want wij zetten tussen onszelf en de werkelijkheid het scherm van onze woorden, het scherm van onze beelden van God. En als wij daarvoor in de plaats zetten de monotonie van het eeuwig aangeropen Juweel in de Lotus, wanneer wij de eeuwig herhaalde spreuk van de Godheid, de geheime naam (een van de vele) fluisteren, denken wij niet als mens. En als je niet denkt als mens, wordt God meer waar.

Het leven is een komisch drama. Zo nu en dan heeft het iets van het gruweltheater. En als wij goed toezien, ontdekken wij dat veel van de verschrikking een truc is, een trucage van toneelopbouw, van belichting, van handige verwisselingen en zeer plooibare acteurs.

De scenerie is voor ons bepalend. Wanneer het licht een rode gloed krijgt en de stemmen schel worden op het toneel, dan gaat er een huivering van spanning door het publiek. Maar is er werkelijk iets veranderd?

De wereld is een toneel, maar wat wij zien, zijn niet de mensen, Wat wij zien, is niet het wezen der dingen. Wat wij erkennen en wat wij zien, dat is de belichting van onze fantasie de gevormde sfeer en mening, die door anderen beïnvloed worden. Wij zien de menselijke waarden als zetstukken, die steeds verplaatst ons het idee geven van verandering. En wij zien als jeugd en ouderdom de onverschillige dingen, die een beetje grime en wat poeder op de pruik uitmaken.

Als u zo denkt aan het leven, zult u begrijpen hoe belangrijk het is te zien dóór het glas der uiterlijkheden heen te komen tot een beleven, een aanvaarden van een werkelijkheid

Een beeld te vinden is altijd spelen met het onmogelijke om het mogelijke duidelijk te maken. Maar wanneer ik de mens zie en ik let op zijn uiterlijkheden of ik luister naar zijn woorden, dan zal ik nooit die mens zelf zien. Maar als ik die mens zie en zijn aandacht is op mij gericht, dan is de wijze waarop zijn aandacht mij beroert de erkenning van die mens.

Het is als een vluchtige handdruk. Alleen de wijze waarop een hand gedrukt wordt, kan zoveel zeggen. Niet over de werkelijke mens, maar over zijn eigenschappen. In een handdruk kunt u veel leren over de lichamelijke gesteldheid van een mens. U kunt zijn aandacht voelen, de mate van belangstelling. U kunt heel veel daaruit leren.

God, een vreemd woord. Het is altijd weer le bon Dieu. Het is de goede God, die wij gebruiken als een uitvlucht, als een schild tegen al het onmogelijke, het onaanvaardbare.

Maar God benadert ons. God is, kenbaar door Zijn handdruk, door het leven. Niet zoals wij het zien, maar zoals Hij het geeft.

De werkelijkheid van een mens ligt in zijn aandacht. Wanneer ik gevoel, dat ik aandacht heb voor het Oneindige en ik kan die aandacht daaraan geven, dan antwoordt het Oneindige met aandacht voor mij. Er is een wederkerigheid. En dit is het beginsel van alle wijsheid. Wijsheid is níet doen of laten. Wijsheid is het contact beseffen.

Er waren eens twee goede vrienden, handelaren, die over de grote bergpassen trokken. Zij brachten juwelen mee. Kostbare juwelen. En zij twisten erover wat schoner is, een diamant of een robijn. Maar wie kan zeggen wat schoner is?

Toen hebben zij dit beiden gebracht bij een oude Choichong lama, een oude eerwaardige abt. En zij vroegen hem wat het schoonste was. En toen zei deze oude wijze; Het licht. Want leg de juwelen in het donker en zij leven niet. Het is het licht, dat hun leven geeft.

Ik heb daar toen zeer veel over nagedacht. Ik heb geprobeerd om te begrijpen wat de waarde is, niet alleen van het bestaan, maar van alle dingen. En ik ontdekte, dat zoals de juwelen hun licht nodig hebben om te leven, de mens zijn besef nodig heeft.

Dat was een eerste stap. Het besef van de wereld bepaalt de waarde en de eigenschappen van de wereld.

Dit kunt u uitstrekken van wereld tot God. U kunt spreken over mens en mens. U kunt zeggen mens en plant of mens er landschap. Besef is het licht.

Maar wanneer ik een diamant of een robijn bijzonder mooi wil zien, zoals handelaren dat wel tonen, dan neem ik een doek van zwart fluweel in een kamer, die bijna duister is. En ik laat door een kleine spleet een straal licht vallen op het juweel. En dan openbaart het zijn schoonheid.

Wie in overpeinzing en meditatie komt tot besef, neemt het licht weg om een object in zijn schoonheid te zien. Maar is het beseft in schoonheid, dan moet het met die waardering in het gehele licht beleefd worden,

Een relatie tussen God en mens, een relatie tussen verschijnselen van het leven en onszelf, kan vaak bevorderd worden door ze afzonderlijk en zonder enige samenhang met het andere te beschouwen, te beleven, de geest daarin te doen zinken. Zijn zij erkend en gewaardeerd, dan moet men ze terugbrengen in het geheel. Men moet ze terugplaatsen met de totale erkenning in het licht van de dag, in het gebeuren van alle leven.

Wanneer er een persoonlijke God is, een God zoals de mensen zich, die denken, dan zal Hij ook om Zijn schepping te kennen elk deel ervan afzonderlijk beschouwen en het beschouwd en gekend hebbende in het geheel samenplaatsen.

Besef is de eerste waarde. En een juist leren beseffen van details, van enkele delen, is bepalend voor de wijsheid, waarmee men het geheel zal kunnen benaderen.

Maar wijsheid is niet alleen opgebouwd uit meditatie en waarneming. Want wanneer het licht zelf van kleur verandert, verandert de flikkering en flonkering van het juweel. Ik moet weten wat mijn licht is. Ik moet mijn besef erkennen, al kan ik het niet veranderen. Niet mijzelf dwingen tot het andere is wijsheid, maar het weten wat ik ben. En weten wat ik ben kan ik niet met woorden. Wanneer ik handel en ik voel dit is verkeerd, dan kan dit dwaasheid zijn. Maar het is mijn licht, mijn besef. In mijn verschil tussen goed en kwaad, mijn verschil tussen het nastrevenswaardige en hetgeen ik eigenlijk niet nastrevenswaardig acht, ligt mijn wezen. Ik openbaar mijzelf voortdurend door mijn bestrevingen en waarderingen wat ik ben.

Wanneer u zegt; Ik zou zo gaarne geestelijk streven, maar helaas ik ben nu eenmaal een stoffelijk mens, ik moet stoffelijke dingen doen, dan veroordeelt u de materie. Maar wat is het verschil? Wat is de tegenstelling? Hebt u de tegenstelling begrepen, dan zal die tegenstelling niet alleen voor u gelden. Ze zal gelden voor al wat u ziet. Uw waardering is vaak een waardering van een ideaal, terwijl uw belevingen een is van een veel meer realistische werkelijkheid. Beleven en streven zijn twee dingen.

Toen ik pas begon bij de Jains, in Kualapux (?) om na te denken, had ik vele dromen. Dromen over wat ik zou willen zijn en doen. En die dromen waren schoon. Maar als zij werkelijkheid geworden waren, dan zou ik uit onvrede misschien voor het leven gevlucht zijn. Toen besepte ik dat niet. Wij bouwen de dromen van een ideaal, van onwerkelijkheid. Dat is de ene kant van ons wezen. Wat wij doen is het tegenovergestelde van onze droom. En in dat tegenovergestelde vinden wij vrede en rust. Dat is onze werkelijkheid. Tussen deze twee ligt onze waarheid. En wie zijn waarheid beseft en uit die waarheid het leven bezieet, erkent de werkelijkheid, de tijdloze werkelijkheid.

Er zijn vele kleine spelen, die kinderen soms spelen. Een ervan was; Neem 20 voorwerpen en bedek ze. Neem de doek weg en laat ze zien. Bedek ze na enkele seconden of een minuut weer en laat een elk tot in details beschrijven wat hij gezien heeft. Met enige oefening kan men misschien, 13 of 14 van de 20 beschrijven. Dan is men getraind.

Het leven toont ons steeds weer het onverwachte en wij zijn niet getraind en willen ons niet trainen. Wij zien dus wel veel, maar wij weten niet wat wij zien. Wij zijn als blinden.

Om de waarheid te vinden al is het maar de eigen waarheid moet men leren zien. En als men niet veel kan onthouden van wat men beleeft, van wat men ziet, zijn er twee wegen; Men beperkt zijn beleven en zijn waarneming, zodat zij begrepen kunnen worden (iets wat ik gedaan heb) of men oefent zich om steeds meer te zien door steeds na te gaan, steeds weer, wat is gebeurd, wat is gezien.

Niet alleen het belangrijke, maar vooral het onbelangrijke. Uit de vele onbelangrijkheden van het bestaan wordt de waarheid van het bestaan gebouwd. Wijsheid is het begrip, dat belangrijke dingen uit kleinigheden zijn gebouwd, zijn geconstrueerd.

Het is moeilijk om wijsheid voor u te propageren, vrienden. Want velen van u zouden graag wijs zijn en anderen zonden het alleen met de emotie, met de gevoelens af willen doen. Maar als een persoonlijke beleving wijsheid is, dan is er geen maatstaf buiten uw werkelijkheid. Uw werkelijkheid. Dat wat voor de een verwerpelijk is, omdat zijn licht het afzichtelijk maakt, verkrijgt in het licht dat de ander projecteert wonderlijke schoonheid. Wie zal dan zeggen, wat de waarde is, zolang men het licht niet kent? Wie zal zeggen wat de veelheid is der dingen, als men zich niet de constructie van die eenheid kan herinneren?

Als men staat voor de Taj Mahal, dan is de indruk overrompend. Ze is niet alleen vredig, maar ze is gelijktijdig vreugdig en bedompt. En waarom? Eerst als men ziet hoe de vrede, de vreugdigheid voortkomen uit de verhoudingen, men ziet hoe de samenvoeging van vlakken de vreugde geeft, tezaam met de kleur, de hemel, met de zon die ondergaat en men beseft dan hoe de vele kleine details, deze voortdurend weerkerende ornamenten, ergens toch dat gevoel van onrust geven, dan weet men wat de Taj Mahal is.

En waarom zou men zo kijken naar de grote bouwwerken van het leven en niet naar de kleine daden? Want zo'n bouwwerk is van een ander. Het is een impressie. Maar elke dag bouwen wijzelf iets.

Haal adem en weet, dat je adem haalt. Haal je gejaagd adem, weet dan, waarom je bloed door de aderen heensuist met de honger naar zuurstof. Voel hoe de long zich niet volledig en rustig geheel vult, maar met kleine onvolledige vullingen de kramp van de borstkas doet ontstaan. Dan kunt ge wat doen. De wijze zegt; níets ik moet vermijden wat mij inspant. Hij zegt ik moet leren mijn ademhaling beheerst aan te passen aan wat ik doe.

En waarom alleen met de adem? Het hele tempo van het leven, al die dingen die wel lukken en niet lukken, ze zijn een kwestie van erkenning. Wat is datgene wat de mislukking brengt? Waaruit komt de onrust voort? Wanneer ik deze dingen heb leren zien, wanneer ik de details heb gezien, weet ik hoe ik veranderen kan. Een wijze kent zoveel onbelangrijkheden omtrent zichzelf, dat hij zijn, plaats in het belangrijke daardoor reguleren kan.

De geest wordt vaak zo belangrijk genoemd. En toch vraag ik mij af is geest belangrijk? Als je op aarde leeft, is het je geest, zo goed als je lichaam, dat denkt en leeft. Wanneer je geest en lichaam van elkander splitst, ben je op jouw wereld dood. Wanneer je streeft en je streeft geestelijk naar een kant en je leeft lichamelijk een andere kant, dan ben je geestelijk en lichamelijk dood. Je kunt ze niet scheiden.

Wijsheid is het vermogen om niet die dingen te scheiden, die onscheidbaar zijn, niet je te verzetten tegen de dingen, die onveranderlijk zijn.

Wijsheid is geen berusting. Misschien denkt men, dat een monnik in zijn cel gezeten in de eenzaamheid van een kleine hermitage rustig is, geen strijd kent. In hem worstelen alle indrukken van de wereld. In hem is zijn eigen behoefte en zijn eigen denken. En in zijn roerloos stil zijn ligt vaak een grotere strijd en geladenheid dan bij soldaten op een slagveld, Maar als hij een wijze is, dan vindt hij de balans. Dan kan hij de kleine invloeden die hem beroeren erkennen. Dan waardeert hij. Hij zal ze niet scheiden. Hij zal de wereld niet anders maken, maar hij zal zichzelf anders maken, zodat de wereld en zijn wezen in harmonie zijn. En

de ware wijze geeft zijn harmonie met de wereld niet door haar te wijzigen, maar door in haar iets van haar eigen verdeeldheid (het grote deel van het menselijk bestaan, van het wereldleven dat dood is) te verminderen. Volheid van leven, zonder de lacune van dode, van niet gekende of niet gewilde delen van het ik, dat is de volledige wijsheid van leven.

Ik vind het amusant met u te spreken over waarheid en wijsheid. Maar wat ik zeg is niet altijd waarheid en wijsheid voor u. Ik denk. Mijn wezen voelt een harmonie met u. Weet dat ik u verander of dat u mij verandert. Maar ik voel dat er een evenwicht is, waarin begrip kan bestaan. Maar toch is die wijsheid als ik ze u kan geven slechts een juweel in het duister, dat eerst gloeit door uw eigen licht. Niet wat ge nu ontvangt, maar hoe het leeft in het licht van uw bewustzijn, is belangrijk.

God ziet de wereld en de wereld ziet God. Als de wereld God niet Ziet, ziet God de wereld niet. Maar doordat zij gelijk zijn, is er het bestaan, het leven.

Wanneer u wijsheid kent, vanuit uzelf erkent, dan is de kracht van die wijsheid in evenwicht met u. Er is een erkenning vanuit de brón van werkelijkheid naar uw wezen, als uw wezen de bron van werkelijkheid erkent. Maar waar u weigert te antwoorden, daar wordt de impuls teruggenomen en is ze als niet bestaand.

Menselijkheid is de eeuwigheid, gevangen in beperking van besef. Menselijkheid is een erkenning van de eeuwigheid en een verbreken van de beperking. Men komt niet tot het bovenmenselijke in werkelijke zin, maar van mens wordt men mensheid. Dat is wijsheid.

Misschien is voor u dit alles niet interessant. U zult misschien meer geboeid zijn wanneer ik u zou vertellen. van de lange tochten door diepe bossen. De grote wegen met de bomen daarlangs geplant. Het trekken van de ossen. Het gaan van de draagstoelen. De deftige dames. De feeststoeten en de bruiloftstoeten en die van de begrafenis.

En toch is zo'n weg van India als een deel van het leven. Het is de jeugd. Het is de jeugd van de wisselende indrukken. Maar wie denkt aan elk detail apart en de weg niet kent, bereikt zijn einddoel niet. Wie niet ziet wat gebeurt en alleen de weg ziet, bij komt aan het einddoel en hij weet niet hoe hij is gegaan en waarom. Maar wie ziet hoe al deze kleine wisselende details de weg zijn, hij wordt een rijp mens, die in rijpheid weet, waarom hij jong is geweest.

En dan komt de tocht langs de bergen. Steeds verder en hoger schijnen de grenzen te zijn. De voeten worden moe op smalle sporen, de dorpen kleven soms ergens tegen een berghelling of liggen zo verdoken in een dal, dat je eraan voorbij zult zien. De lucht heeft een vreemd blauwe waas. Wat dicht bij je is, is veraf. Steeds vergis je je in omstandigheden. In hoogte en in de weg die je aflegt. Dat is het middendeel van het leven van de mens. Je hebt een vergezicht, maar je weet niet hoe ver het van je af is.

Maar als je enige tijd weg gegaan bent en je leert de kleine tekenen zien, dan kun je tot op een half uur zeggen, hoe lang het duurt voordat je een bepaald punt zult bereiken en je vergist je niet. Dan zie je een hoge berg en dan weet je dat er nog vele dalen zijn, voordat je aan de voet van die reus staat. Dan voel je of een ravijn doodloopt of dat het een redelijke doortocht is. En je voelt zelfs de huivering soms beschermend, soms dreigend die in die bergkolossen ligt. En je past op voor steenslag. Je gaat zorgeloos, want uit de kleine dingen heb je geleerd. En je gaat je weg met herinnering. Maar meer met het vermogen om jouw pad bewust na te gaan.

En dan komt de trektocht over de hoge passen. Want er zijn maar enkele passen. De weg is steil, rotsachtig, gevaarlijk. Soms zie je ineens de forten, die een grens bewaken, als vreemde uitwassen klevend tegen een steile klip. Dan is er de reuk van de dieren. Dan is er het getingel van een klok. Dan is er een roep van een drijver. Dan is er het kraken van de pakzadels.

En dan, als je meent dat die weg eindeloos wordt, dan komt er een klooster. Een kleine en wat vuile stad met wat vreemde, beleefde en eigenzinnige mensen. En je legt alles af. Niet alleen het vuil en het stof van de weg en de reis, maar je drinkt de thee, je eet wat je gegeven wordt, (een vrucht misschien, wat sampa) en dan wordt het stil. Dat is als de ouderdom.

In de stilte leeft eerst de weg, de weg van India, de weg van de bergen. Dan leeft niets meer. Dan ben je alleen en dan vraag je je af waarom je gekomen bent. En in de wanhoop van de verveling lees je boeken, die je niet helemaal begrijpt en ga je leren teksten te dreunen, die zinloos zijn. Je voelt je als een dwaas, als je voor het eerst staat naast een gebedsvaan, voor

het eerst een gebedsmolen ratelend doet snorren, of misschien de kralen telt. Wie ouder wordt voelt zich een dwaas.

Maar als het stil wordt, zo stil dat hij leert te zien zonder te gaan, dan is er meer dan de wegen van India. Dan is het alsof er van de hele wereld af een roep komt van mensen of het gekrioel van de grote steden met de eenzaamheid van de vlakten samen stem krijgen. Dat is de spiegel waarin je ziet. En dan weet je; wat mij beroert is wat mij kent, wat in mij bestaat. En je ziet jezelf.

Dat mijne vrienden, klinkt interessanter. Maar dat is alleen de weg van een eenling tot wijsheid. Het is geen wijsheid.

Wijsheid is niet het zien van de kleurige gordijnen, die wij het leven noemen. Het is het wegschuiven van de gordijnen om te zien door het glas de begrenzing van ons eigen wezen naar de werkelijkheid, die er achter ligt.

Wijsheid is een begrip. En misschien dat een mens, die niet die tochten maakt, die ik gemaakt heb, niet de woede van de zee heeft gekend, de kokende hitte van een te trots Brits Aden, de vreemde rumoerigheid van de wegen van India, maar die alleen gaat van de ene straat naar de andere, net zo ver kan gaan.

Ik heb moeten leren, dat het niet de afstand is, die je aflegt volgens de mensen, maar de afstand die ligt tussen het punt van vertrek en de beschouwing op het punt van aankomst, die bepaalt hoe ver je gaat.

Wijsheid is een gevoel, zeker. Zeer zeker een gevoel, maar een gevoel dat kan worden uitgedrukt in een vaste verhouding tot het leven. Het is geen impuls, die steeds verandert. Het is een vast gevoel, dat sterker en sterker wordt, tot je in de dingen erkent, wat ze je altijd verhuld hebben.

En dan, wanneer je wijs bent, dan komt het ogenblik dat je God ziet, dat je voor het eerst het Niets betreedt. Je bent niets en alle dingen. En er is niets, niets. En dit Niets is meer dan jij. Dat is het grote ogenblik.

Wanneer je weet dat je tegenover dit Niets staat, dat zich reflecteert in alle dingen en minder bent wanneer de wijsheid zover gaat, dat zij het Onkenbare aanvaardt, zonder het te bepalen en het zo ziet, waar het zich uit dan kan de wijze binnengaan en weten in werelden, die hem gesloten zijn gebleven op aarde en in de sferen. En daaruit put hij dan niet weten en niet aanvoelen of erkennen van de krachten maar een evenwicht. Een evenwicht, dat wijsheid is in een aanvaarding, van het Zijnde en gelijktijdig in een scheppen van harmonie tussen ik en het Zijnde en daardoor in het Zijn zelve. En wie zijn harmonie geeft aan het Zijnde op deze wijze, is een met het Niet.

Dat is wat ik u te zeggen heb, vrienden. Niet veel. En toch de oogst van een heel leven. Mijn oogst is wat wijsheid, wat vrede, misschien wat wat u noemt geluk. Meer niet. Een kleine afstand op de grote weg. Een afstand, waarover ik u vertel, opdat u zelf die zult gaan.

Ik ben zeer gelukkig met uw gastvrijheid en ik hoop, dat u mij niet in een te slechte herinnering zult houden.

Nummer 9

Esoterisch magische Kring. 10 Mei 1966.

Ik zou vanavond met u willen ingaan op de geschiedenis van de Wessacvallei en alles wat daarbij behoort,

Wanneer wij een Wessacfeest zien, dan moeten wij goed begrijpen. dat dit feest op zichzelf eigenlijk het karakter heeft van een zekere ritus. De mens en ook de geest kan zich vaak het best concentreren en tot de zuiverste voorstelling komen van waarden, wanneer hij een bepaald aantal vaste handelingen daarbij verricht en daarbij een vaste instelling, vaste gebaren, woorden, opstelling van mensen en voorwerpen gebruikt. Dit ritueel is dus ergens overbodig. Aan de andere kant kan juist door het ritueel een zeker contact ontstaan, een zekere ontvankelijkheid ook, die anders door een groot aantal entiteiten gelijktijdig moeizaam zeer moeizaam slechts bereikt kan worden.

De Wessac, de vallei van eens, heeft reeds lang plaats moeten maken voor een andere locatie op aarde. De oude Karakorum heeft zich vervangen gezien door de steilere en haast gevaarlijker toppen, de nog feller uit de grond getrokken dalen van de Andes, de Noordelijke Andes. Maar voor de rest blijft eigenlijk alles hetzelfde.

We zoeken een oriëntatie. Die oriëntatie is niet zo erg belangrijk, maar voor het gevoel van de mens, voor de instelling van de mens, kan ze belangrijk zijn. En aangezien zowel mensen als geesten deelnemen, werd dus de oude opstelling in een zoveel mogelijk aan de oorspronkelijke locatie gelijkkomende oriëntatie opgesteld.

Dan wil ik graag duidelijk maken wat er achter deze rite schuilt, terwijl ik u van de rite zelf slechts enkele voornaamste delen geef.

Menselijk denken en ook geestelijk denken is hiërarchisch denken. Er moet dus een zekere rangorde zijn. Deze rangorde kan niet alleen bereikt worden door een aantal personen aan te wijzen, of door volgens traditie bepaalde entiteiten de voorkeur te geven. Zij moet wel degelijk mede het resultaat zijn van beleving, van meditatie. Want degene die vooraan staat, die eigenlijk celebrant wordt, medecelebrant wordt in de ritus, moet in staat zijn de volle kracht van het Licht te verdragen. En zelfs wanneer het woord Licht hier overdrachtelijk wordt gebruikt, zo moeten wij beseffen dat dit een kracht is, die het eigen wezen ten zeerste kan aantasten. Er moet dus een zekere rijpheid zijn.

Dit is dan het z.g. altaar, een meestal als rechthoek opgestelde groepering. Daarachter vinden wij een soort vierkant. U zoudt kunnen zeggen, dat de ontvangst (de receptie van de kracht) plaatsvindt op het altaar dat de absorptie van de kracht plaatsvindt op het vierkant. En daarachter vinden wij een soort maanvormige opstelling. Men zou kunnen zeggen; van daaruit geschiedt eventueel weer de diffusie van de kracht. Er zijn dan nog de z.g. vleugels of zijbanken een aantal entiteiten die niet onmiddellijk in de ritus deelnemen, maar als toeschouwer aanwezig kunnen zijn.

Nu wordt de kracht geroepen. Dit roepen van de kracht moet beginnen vanuit de maan, vanuit de laagste opstelling a.h.w. Want eerst wanneer deze in staat is het licht in zich te ontvangen en te verwerken, kunnen de anderen in actie komen. Wanneer blijkt dat iemand de mentaliteit heeft, de instelling, de openheid t.o.v. het licht, die voor deze halve cirkel noodzakelijk is, dan zal hij dat begrijpt u wel daarin betrokken worden. Want hoe groter het aantal bewuste elementen in een der eenheden, hoe groter de kwaliteit van hetgeen kan worden opgevangen, uitgestraald, enz. Op deze wijze is er op deze bijeenkomst nogal wat uit gewisseld.

Wij hebben gezien dat de z.g. maan of halve cirkel aanmerkelijk versterkt werd. We hebben daarnaast gezien dat het vierkant werd uitgebreid, zelfs met een betrekkelijk hoog aantal, n.l. met 96 entiteiten. En daarnaast hebben wij ook bij het altaar enkele nieuwe figuren gezien. Misschien dat dit versterken van het geheel mede aansprakelijk is geweest voor de effecten, waarover u op de vorige vrijdagavond reeds iets hebt kunnen vernemen.

Nu gebeurt het volgende; Er is de bede. Deze bede, gezegd door de halve cirkel, herhaald door het vierkant, wordt bij de rechthoek, bij het altaargroepje tot een incantatie, het wordt een directe aanroeping.

Hierbij stelt men zich de Oneindigheid voor, de Goddelijke Wil. Men probeert deze Goddelijke Wil a.h.w. ín zichzelf te kennen en de kracht van die Goddelijke Wil in zich te ervaren.

Hieruit bouwt zich dan. een soort pyramide op, waarbij wij dus de krachten van de mens en het bewustzijn van de mens zien uitgedrukt en daarnaast bewustzijn en krachten van de verschillende sferen, die deel hebben.

Aan de z.g. top van de pyramide zien wij in vele gevallen ook bekende entiteiten, die eens op aarde geleefd hebben, gemanifesteerd als grote leraren en meesters.

Dezen zouden misschien aan de andere kant kunnen staan. Maar de gehele opzet betekent meer dan alleen maar een uitwisseling van krachten. De hele opbouw is a.h.w. een weergave van het werkelijke doel, het werkelijk bestaan van de aarde.

De Witte Broederschap is hierbij instrument en vervult dus een grote bestemming. Zij kan binnen het kader van deze bestemming zelf besluiten nemen. Zij kan een zekere pressie en

kracht uitoefenen. Maar zij is niet in staat om zelf zonder meer besluiten te nemen buiten elke limiet om. Er is een limiet, en deze limiet is de Goddelijke Wil.

Dan komt het contact met die Goddelijke Wil. Wij noemen dit de eerste straling. Er ontstaat dus een band, die u zoudt kunnen uitdrukken als een veelkleurigheid van licht (een soort noorderlichtverschijnsel), die langzaam uitgroeit tot een straal, die de altaargroep en het onbekende verbindt. Hierbij stelt men dan het volgende en ik hoop dat u mij deze uiteenzetting niet euvel duidt;

De aarde is eeuwig, want zij bestaat in de eeuwigheid. Buiten tijd omvat zij alle mogelijkheden en is zij tenslotte gezien vanuit menselijk standpunt een oneindig aantal werelden met een oneindig aantal vervulde mogelijkheden. Maar dat is op het niveau van het Goddelijke.

Wanneer wij contact maken met dit Goddelijke, dan gaat dat vanuit een wereld, waarin door de arbeid van de geest, van de bewuste mens, een erkenning is ontstaan. Wij hebben een wereldbeeld en wereldvoorstelling. En deze beheerst onze bede. Door die bede nu richten wij ons dus niet alleen op de Goddelijke kracht, maar op de Goddelijke kracht geuit in het totaal aantal mogelijkheden, dat tezamen het eeuwige begrip aarde vormt. En wij kiezen uit dit eeuwige begrip aarde het ene moment of het ene beeld, dat het meest sterk past bij de huidige aarde.

Alleen daar in het Hogere is alles dus evenwichtig, Is het concept volledig. Wat wij op aarde kennen is een deelconcept. En het contact ontstaat dus een aanvulling.

Daarom stellen wij; De uitstraling van kracht is eerst dus de mens die zich richt op het Hogere, op God. Daarna het Goddelijke, dat in harmonie komt met de mensheid en de geest, die deze mensheid helpt. Daaruit ontstaat de ontlading van kracht. Maar de kracht omvat tevens het evenwichtig beeld van een waarde, die zoveel mogelijk verder gelijk is aan de huidige. Hierdoor zal de bewuste de onevenwichtigheden van de eigen aarde erkennen en zien, in welke richting zij gecorrigeerd zouden moeten worden. Hierbij wordt dus de zin van de rite misschien ook iets duidelijker, want ieder zou dit voor zich kunnen ervaren en beleven. Maar door dit gezamenlijk te doen, ontstaat er een gedeeld bewustzijn juist omtrent die te korten (die onevenwichtigheden op aarde, die dus gecorrigeerd moeten worden) en een besef van de mogelijkheden, die er zijn.

Dat maakt natuurlijk de samenwerking veel eenvoudiger. Ongeacht de hiërarchie, die er in de Witte Broederschap bestaat is er qua planning, qua uitvoering dus eigenlijk geen sprake van hiërarchische verhoudingen. Wij weten allen wat er gaande is. Wij beleven allen, wat er aan kracht beschikbaar is. Wij erkennen dus allen, wat noodzakelijk is. En pas na deze erkenning, krijgen wij een volgend deel van de rite, dat het best omschreven kan worden als een soort absorberen en danken.

Hierbij krijgen wij dus de godserkenning van de altaargroep, de godsaanvaarding van het kernvierkant n daarnaast krijgen wij het begin, van het uitdragen van het aanvaarde (de daadkrachtige verwerking, van het ontvangende) in de maan

Het lijkt u misschien vreemd, dat de laagste groep als wij al van hoog of laag mogen spreken in dit geval dus de kracht diffuseert. Maar wij moeten niet vergeten, dat haar taak een betrekkelijk geringe is in vergelijking met het opnemen van die Kracht en ook het opwekken van die Kracht.

Men blijft een tijd samen en daarna gaat de zaak uiteen. Het eerst het altaar. Het altaar, dat eigenlijk een menselijke groep is, verdwijnt dus. De entiteiten, die er deel van hebben uitgemaakt, gaan langzaam over naar de buitenkant van het vierkant. Het vierkant breekt op, gaat dus uiteen, en daarbij voegen zich dan langzaam de uiteinden van de halve cirkel of maan. En degenen, die in de stof aanwezig zijn, gaan gezamenlijk terug naar een plaats, waar gemediteerd kan worden, waar een maaltijd genoten kan worden, etc. Zij, die in de geest aanwezig zijn, zullen in sommige gevallen bij de groep blijven en in andere gevallen teruggaan naar hun eigen sfeer en eigen bezigheden.

Het zal u bekend zijn naar ik aanneem dat dus deze keer na het zuiver witte licht, dat zich openbaarde, er een tweede zeer sterke naglans was, die wij als goudkleurig omschrijven. Hier moeten wij dus stellen, dat in tegenstelling tot het gebruikelijke een splitsing van de uitgestorte kracht kenbaar wordt. Er is niet alleen het alomvattende licht en de idee, maar er is daarnaast het gouden licht, dat toch een zekere emotionaliteit inhoudt en dat daarnaast ook

voor de aarde zelf bepaalde energieën inhoudt. Er is sprake van een tweeledige werking dit jaar.

Een ander punt, waarover wij dus nogal waren opgewonden (als ik die term mag gebruiken) was het zich tonen van een aantal grote entiteiten en wel naast het punt, waar voor ons de bron van de straal ligt. De grootorde kunnen we zo langzamerhand wel precies bepalen. Die grootorde ligt in sterregeesten en daarboven. We dachten eerst dat het misschien ook planeetgeesten konden zijn, maar deze krachten staan nog hoger. Dat spreekt dus voor een aantal krachten van elders, die zich mede in deze aarde althans in deze mensheid gaan interesseren.

De resultaten komen nu in de Grote Raad. En deze Grote Raad moet u zich voorstellen niet als een praatcollege, maar als een aantal entiteiten, waarvan sommigen nog in de stof, die in staat zijn de ontvangen indrukken te recapitulieren. Onder hen vinden wij de meesten van hen, die bij de plechtigheid onder het altaar resulteren, daarnaast een aantal personen uit het vierkant. Een vermogen dus om het beeld, dat gezamenlijk werd ondergaan opnieuw op te roepen en dit met de feitelijke wereld en zelfs de feitelijke gedachtenuitstraling van de mensheid te vergelijken, maakt het hen dan weer mogelijk om een zekere planning te vormen, een zeker nemen van besluiten binnen het kader van de opdracht, die in het licht voor ons aanwezig was..

Dit nemen van besluiten heeft geen dwingende, geen wettskracht. Het is doodgewoon een aanwijzing in welke richting men het beste actief kan zijn. En in de praktijk zal dan ook de Broederschap zich daaraan onderwerpen of daarmede althans rekening houden.

Nu is natuurlijk voor u dit alles wel aardig en interessant, maar mag ik van hieruit een ogenblik een parallel trekken naar uw eigen wezen?

U hebt in uzelf krachtbronnen, waarvan u de aard niet kent, U hebt in uw eigen wezen emoties, die niet geheel verklaard kunnen worden uit zuiver materiele reacties. U hebt in uzelf onevenwichtigheden en u hebt in uzelf ogenblikken van innerlijke balans. Indien wij nu stellen, dat de mens vergeleken kan worden bij een dergelijke Wessac-bijeenkomst, dan moeten wij stellen;

Het innerlijk erkennen - de hoogste waarde dus van het ik, een kwestie van aanvoelen en gelijktijdig ook uitdrukken - is het altaar. Wanneer wij ons bewustzijn richten dan moeten wij echter ook in staat zijn de kracht op te nemen. Dit kunnen wij hoofdzakelijk emotioneel doen. Wij kunnen die kracht niet onmiddellijk en bewust verwerken.

Willen wij die kracht tot uiting brengen, dan hebben wij behoefte aan ons stoffelijk bewustzijn, waarin zowel de rede, de kennis, als de mogelijke ervaring van het onderbewustzijn van belang zijn. Zodra een eenheid ontstaat tussen deze, zal in de mens iets kunnen ontstaan, iets voor kunnen komen, dat zij het waarschijnlijk in geringere kracht overeenstemming vertoont met die grote jaarlijkse plechtigheid van de volle maan in Mei. En wanneer wij aannemen dat de mens dit kan, dan geldt ook voor de mens.

Er bestaat in het tijdloze een totaal aantal mogelijkheden voor het ego. Dit omvat alle vormen, alle acties, alle toestanden, maar....evenwichtig. Wanneer het ego zich op deze totaliteit afstemt vanuit zijn huidige onevenwichtigheid, ontstaat vergelijkingsmateriaal. Er komt een beeld van een ideale en ook te verwezenlijken toestand dit mag dus niet verward worden, met een ideaal dromen er ontstaat een beeld van een wezenlijke toestand, waarin het evenwicht zo groot mogelijk en zo stabiel mogelijk zal zijn,

Dit beeld kan dan op zijn beurt active trend worden voor de rede en daarmede voor de directe daadstelling van de mens. De krachten, die hij normalerwijze misschien zal ontberen, put hij uit de emotie, die in staat is om hem lichamelijk en geestelijk enorm veel meer kracht te doen ontwikkelen, ja zelfs de omzettingsprocessen in zijn eigen lichaam aan te passen aan het noodzakelijke.

Hierbij wordt dus het Wessac-feest eigenlijk de uitdrukking van de mogelijke menselijke bereiking. En dat zou ik zeggen kan men niet terzijde schuiven. Wanneer wat de Witte Broederschap kan doen, voor de mens als eenling, als eenvoudig wezen bereikbaar is, dan zullen alle krachten van de cosmos, die voor de Witte Broederschap bestaan beheersbaar en bruikbaar zijn, dit eveneens kunnen zijn voor de mens.

Het zij verre van mij aan u nu de eis te stellen, dat u als eenling datgene tot stand brengt wat de Witte Broederschap in vele, vele eeuwen heeft moeten leren en heeft kunnen ontwikkelen. Maar het is toch goed daarop te wijzen. En dan stel ik.

1. De mens is in zijn huidig bestaan de uiting van één punt uit de oneindigheid van zijn totale wezen. Dit totale wezen kan als een kringloop of rad worden voorgesteld. Het punt, dat daaruit nu verwezenlijkt is, wordt voor het bewustzijn van de mens en in zijn aardse bestaan niet volledig uitgedrukt. De ontbrekende factoren kunnen worden aangevuld. Er is echter geen mogelijkheid tot een verdere evolutie zonder dat eerst een beroep wordt gedaan op de eeuwigheid en daarna in een nieuwe situatie dus, de ontwikkeling wordt voortgezet.
2. Daar de energie, die de mens maximaal ter beschikking heeft, gelijk moet zijn aan het maximum der energie in het overeenkomstig punt binnen zijn eeuwige kringloop, zal aan de uiting en de bereiking van de mens in zijn materieel bestaan een grens gesteld zijn. Deze grens geldt echter alleen zijn eigen persoonlijkheid. Voor zijn actie t.a.v. de wereld zowel van de geest als van de stof geldt slechts de harmonische verhouding als bepalend, niet de in het eigen moment gelegen kracht.
3. Op het ogenblik dat een mens tot het besef komt van de oneindigheid, die in hem leeft, zal hij niet slechts weten hoe hij zijn huidige beperking tot groter evenwicht moet brengen, maar hij zal vanuit deze oneindigheid ook kunnen waarnemen, kunnen beseffen en kunnen leren omtrent de beperkingen en mogelijkheden, die voor hem nu, maar ook in een toekomstige ontwikkeling vanuit het heden gelegen zijn.

Een drietal stellingen, die in dit onderwerp misschien wat vreemd aandoen. Maar wanneer de Witte Broederschap plannen maakt soms voor meerdere jaren, soms voor een kortere termijn om op deze aarde actie te voeren, zo kan zij dit alleen doen vanuit het harmonisch moment in de eeuwigheid, dat zij voor een ogenblik ook in zich waar maakte. Voor de mens en de Broederschap is dit hetzelfde.

Wij mogen daaruit dus ook nog de conclusie trekken, dat een mens over het algemeen voor betrekkelijk weinige, maar dan ook belangrijke delen van zijn bestaan op langere termijn plannen kan maken en de werkelijke mogelijkheden dus ook overzien. Voor een zeer groot gedeelte van de in hem levende waarden en krachten is hij echter altijd op de onmiddellijke reactie aangewezen. Ook de Broederschap zal op vele voor haar toch nog onverwachte gebeurtenissen spontaan en vaak als improviserend moeten reageren.

Hierdoor lijkt mij, dat de eenling, die dit tenminste beseft, dus de mogelijkheid verkrijgt tot het harmonisch zijn en ín dit harmonisch zijn weer tot het behoren tot de Broederschap. Want op het ogenblik, dat ik ín mijzelf volledig ben, zal ik buiten mij de componenten vinden, waardoor mijn wezen groter, althans vollediger kan worden. Het ik bestaat niet alleen, maar wordt aangevuld door krachten van buitenaf. Naarmate de harmonie met die krachten bestaat, zal de eigen functie van de mens geestelijk zowel als stoffelijk zich kunnen wijzigen.

Nu begrijpt u misschien, waarom ik getracht heb om deze samenkomst van de Wessacvallei toch even op een meer menselijk niveau te plaatsen. Zo goed als er in die plechtigheid van dit jaar een aantal - laat ons zeggen - promoties zijn geweest en mensen, die eerst daadmensen waren (de maan, de halve cirkel) overgingen naar de ontvankelijkheid, het opslaan van krachten in het vierkant, zo moeten wij begrijpen dat er op aarde dus mensen kunnen zijn, die daadmensen zijn, van daadmensen tot een soort beschouwend bestaan kunnen komen, waarin zij energie verzamelen, en vandaaruit misschien nog verder kunnen komen naar een persoonlijk bereiken van eeuwige bronnen.

Hierdoor zal de levenshouding, de gewoonte van de mens, zich uiterlijk misschien weinig veranderen. De innerlijke waardering voor alle dingen zal echter een bijna volledige verandering moeten ondergaan, omdat eenvoudig de reactie op de krachten, op de stimuli van het leven, een andere moet worden.

Wanneer ik nu terugkeer tot de Wessac-bijeenkomst, dan zie ik dus dat degenen, die de gedachte op het altaar a.h.w. volledig ontvingen, degenen zijn, die nagaan wat er gedaan zal moeten worden. Zij zijn de plannenmakers.

Degenen, die uit het vierkant komen, doen meer denken aan de penningmeester van de een of andere vereniging, die voortdurend nagaat of de geplande acties wel in overeenstemming zijn

met de aanwezige kasmiddelen. En hierdoor wordt eigenlijk het geheel van die Wessac-bijeenkomst toch weer menselijk.

Het is zo gemakkelijk deze dingen te projecteren als een bovennatuurlijk gebeuren zonder meer. Het is zo uitermate eenvoudig om alleen maar over het wonder van de kracht te spreken. Maar als we begrijpen hoe dicht het staat bij het normaal menselijk leven, dan kan ook die Witte Broederschap een andere betekenis krijgen. Want voor heel veel mensen is die Witte Broederschap een soort doodoener. De Witte Broederschap zegt, de Witte Broederschap doet, maar de Witte Broederschap kan alleen zeggen vanuit de mensheid. Ook wanneer degene, die zegt, in de geest leeft. Want wat gezegd wordt is het resultaat van de reflex van deze wereld, zoals zij nu is in het tijdloos cosmische en het daarin besefte evenwichtsmoment, dat harmonische mogelijkheden bood met het heden.

Er is geen vreemde sferenwereld, die de aarde dicteert. Er is een eeuwige samenwerking tussen verschillende werelden, dat is waar. Maar het is een samenwerking, die gebaseerd blijft op u, op de wereld, op dat heden. Anders is niets bereikbaars. Anders is alles een illusie en wordt het een steeds toenemende waan.

Dat geldt ook voor U. Vanuit uw stoffelijke mogelijkheden groeien ook voor u de grote geestelijke krachten, de inzichten, de mogelijkheden. Zoals voor de geest de actiemogelijkheid op aarde ontstaat, zo kan voor de mens een actiemogelijkheid t.o.v. de geest ontstaan en groeien. Maar zij kan dit alleen op grond van de harmonische mogelijkheden, die op aarde bestaan; Het concrete heden.

Nu kunt u mij voorwerpen, dat dit niet allemaal zo erg esoterisch is. Maar wat hebt u aan uw innerlijke krachten, wanneer er geen mogelijkheid is die kracht te openbaren? Of anders gezegd wat hebben wij aan het vierkant, wanneer er geen halve cirkel, geen maan is, waardoor de kracht weer gediffuseerd, meegegeven kan worden aan de wereld? En wat hebben wij aan een altaar, waarin een enorme krachtontlading ontstaat, wanneer er niet de mogelijkheid van het vierkant is om die kracht op te nemen, vast te houden en via een andere groep langzaam en gericht te verspreiden?

Esoterisch innerlijk kunt u de grootste wonderen doen. Maar als u niet in uzelf zover komt, dat u naast het punt (noem het geloof), waarin God bereikbaar is, het punt hebt van de georganiseerde kracht van uzelf, uw wil, uw begrip voor een deel ook, uw emotie vooral, waarin de energie kan worden opgevangen, waaruit zij kan worden verdeeld, waaruit (om het eens deftig te zeggen) de chakra kunnen worden geactiveerd door hogere krachten....., dan hebben wij niets aan de rede en aan de wil. Zoals wij niets aan de redering en aan de wil zonder meer hebben, wanneer wij niet die hogere kracht bezitten.

Het innerlijke pad is niet alleen maar een kwestie van streven, innerlijk, tot het Oneindige. Het is een scheppen van een verbinding tussen de oneindige waarheid, die voor ons bereikbaar is, en het heden; Het eigen ik en al wat er omheen is.

Je kunt een wereld niet veranderen door haar met kracht te veranderen. Maar je kunt haar verplegen, je kunt haar vertroetelen

Nu is dat misschien wel een heel gek woord een esotericus, die de wereld moet vertroetelen. Maar u kunt het misschien vergelijken met een tuinman. Juist de planten, die het belangrijkste zijn, zal hij verzorgen. Hij zal er voor zorgen, dat zij schaduw hebben. Hij zal zorgen dat zij water krijgen en eventueel bemesting. Hij zal trachten de aarde rond de wortels los te houden, wanneer dit gewenst is. Maar hij kan de groei van de plant zelf niet beïnvloeden.

Datgene wat wij op aarde doen vanuit de Witte Broederschap is ook zo iets. Wij proberen de condities te scheppen, waarbij het bewustzijn van de mens en de harmonische relatie tussen mens en God zich kan ontwikkelen.

En u in uw innerlijk moet precies hetzelfde doen, U kunt niet innerlijk God afdwingen, dat gaat niet. En u kunt uw wereld niet dwingen, wanneer u eenmaal die God bereikt hebt, om die God voor u onmiddellijk te reflecteren. Maar u kunt al datgene, wat in uzelf als het Hogere erkend wordt, a.h.w. beschermen, helpen en verzorgen. En daardoor krijgt men dan de reflex op aarde, die wij vanuit de Broederschap dan de bewustwording van de mens noemen en die wij ons als doel stellen.

Het is erg praktisch. De vaagheid, waarin je zo vaak wegvlucht, heeft hier geen zin. Ook al ligt de Wessac op een voor de doorsneemens op een niet eens gekende of bereikbare plaats, ook al zijn die plechtigheden voor de doorsneemens zo iets als een sprookje, de werkingen daarvan zijn reëel.

En zo is het in ons ook. Het geeft niet of ons innerlijk leven, ons innerlijk wezen, ergens onbegrijpelijk is voor anderen en onbenaderbaar. Het is niet belangrijk of datgene, wat wij zien, wat wij beleven, voor anderen een sprookje is of een waarheid. Maar het mag niet resulteren in een vlucht naar die onwerkelijkheid. Die onwerkelijkheid moet juist worden de kracht, de bron, waaruit de manifestatie in de werkelijkheid plaatsvindt.

Dat die manifestaties ook in dit jaar zullen plaatsvinden, ach, dat zult u snel genoeg bemerken. Want de Witte Broederschap maakt natuurlijk gebruik van de cosmische tendenzen, van de verschillende stralen en kleuren, die optreden. Zij maakt gebruik van al hetgeen zij op deze bijeenkomst opnieuw heeft mogen beseffen en leren. Maar haar werk is materieel.

Haar werk is op het ogenblik voor een groot gedeelte het verstoren van de materialistische zekerheid van de mens, om daardoor een vergroting van de geestelijke vrijheid en ontvankelijkheid van de mens te veroorzaken. En wanneer zij dat doet, dan is dat zeker niet alleen een kwestie van de val van een paar koersen ergens op een beurs. Dat is dan een kwestie van ingrijpen op allerhand terrein. Dan is dat een kwestie van het stimuleren van alles, wat dodelijk kan zijn voor het materialisme. En er wordt daarbij geen oplossing aan de mens gegeven, Er wordt een doel nagestreefd.

Wanneer de plant verkeerd groeit, kan de tuinman haar alleen wieden. En wieden is een taak van God. Dat doet de Witte Broederschap niet. Maar zij kan natuurlijk ingrijpen, waar de omstandigheden gunstig zijn voor deze geestelijke vernieuwing, die zich nu reeds langere tijd heeft aangekondigd, die ergens al vaste voet begint te krijgen in het menselijk denken en die nu ook in de praktijk tot uiting moet gaan komen.

Wanneer dat daarnaast dus een erkenning inhoudt van onvermijdelijke gebeurtenissen, natuurrampen en zo, dan moeten we niet zeggen, dat de Witte Broederschap die dingen wil. Maar het is misschien als met een huisvrouw, die een ei niet wil breken, maar die wanneer het breekt er dan maar een ommelet van maakt. Zo zal veel van hetgeen er op de wereld gebeurt al wordt het dan niet gewenst en veroorzaakt door de Witte Broederschap, door die Witte Broederschap gebruikt worden.

En zoals de huisvrouw het ei niet laat in de toestand, waarin het gebroken is, maar het moet klutsen om er een goede ommelet van te maken, zo zal het vaak noodzakelijk zijn, om wanneer een onvermijdelijke ramp plaats vindt de gevolgen daarvan dus hier en daar te stimuleren om ze misschien iets ernstiger te maken in zeker opzicht. Dan kunt u als mens zeggen, dat dit niet aanvaardbaar is. Maar het is een goddelijke waarheid, een goddelijke kracht, die op deze manier wordt omgezet in een kenbare praktijk.

Ik kom zo langzamerhand aan het laatste deel van dit betoog en dat wijkt iets van het voorgaande af.

Er zijn heel wat systemen op aarde, waarmee wij een uitleg proberen te geven voor hetgeen God is, wat God voor ons betekent, wat de wil Gods is, wat de werkelijkheid is, wat er na dit leven of voor dit leven bestaan heeft of bestaan zal. Maar deze systemen op zichzelf zijn alleen maar wegen om te komen tot een voldoende harmonie.

Wanneer u dit vergelijkt met het normale bestaan, dan zie ik, dat heel veel mensen naar geld streven. Ze willen graag veel geld hebben. Maar dat vele geld is tenslotte niets waard, tenzij het voor hen een begrip van macht, van luxe, van koopkracht, van bereiking inhoudt.

Zo is het dus met deze systemen. Wij leren er bepaalde waarden mee verdienen. Maar wanneer wij ze verdiend hebben, dan moeten wij ze kunnen besteden. En deze besteding op aarde is eigenlijk een magisch principe, waarbij een groot aantal wetten, waarvan u de meeste wel kent, in actie zijn.

En nu zijn er enkele punten, die ik hier in het bijzonder wil aanstippen, omdat zij eigenlijk direct zijn af te leiden van de invloed van het licht. Juist om de dualiteit van de uitstraling deze keer (wit licht en onmiddellijk daarna geel licht) wil ik dit dus in het bijzonder formuleren.

Wanneer een eerste oorzakelijkheid geschapen is, ontstaat daarnaast als spontaan een tweede, ietwat differente oorzakelijkheid. Het resultaat van beide oorzakelijkheden is weer een gevolg. Of om het anders en magisch te zeggen de kracht, uitbeelding en wilsrichting van de mens, plus zijn invocaties doet niet slechts ontstaan het beeld van zijn wil of macht in de geestelijke sferen en de reflex daarvan, maar daarnaast in de sferen een eigen actie, welke door de magiër niet beheerst wordt en in het gevolg mede verdisconteerd zal zijn.

Dit zijn dingen, waarover je even moet nadenken. Want je zult als mens proberen rechtlijnig en eerlijk te handelen en je zult tot je verbazing zien, dat het anders gaat dan je had gedacht. Alleen de magiër, die zo zeer de harmonie bepaalt, waaruit hij werken kan, dat het secundaire verschijnsel a.h.w. kenbaar wordt, kan het gevolg berekenen.

En zo gaat het met die Witte Broederschap. Wanneer we alleen het witte licht hebben, dan is er ergens natuurlijk toch nog een andere kracht, een andere invloed. Maar deze is niet volledig kenbaar geworden. Wanneer ze wel volledig kenbaar wordt, dan houdt dit dus in, dat het gevolg van wat wat er nu allemaal ontvangen is, beter gezien kan worden.

En dan kunnen we dus zeggen; Ja, voor de mensheid vloeien hieruit wel zeer bijzondere en sterke spanningen voort. Want er zal een aantasting uit voortvloeien b.v. voor de industrie. Maar gelijktijdig zullen de emoties oplaaien. Wij kunnen zeggen; een ingrijpen van de Broederschap tegen het materialisme zal gelijktijdig in het materialisme zelf een nieuwe beschouwing, een nieuwe denkwijze doen ontstaan. Dat is zo af te lezen.

En de resultaten zijn daarom naar wij mogen stellen toch heel wat optimistischer, heel wat positiever, dan je alleen aan de hand van het Witte licht en de ontvangen. indrukken anders zou denken en zeggen.

In uw eigen leven geld. weer precies hetzelfde. U doet bepaalde dingen. U voelt in deze dingen een geestelijke, een grote waarde. Maar er is daarnaast een tweede oorzaak-en-gevolgwerking. Wat u doet wijzigt iets in uw omgeving. De wijziging in uw omgeving nu zal mede bepalen wat het uiteindelijke resultaat is van de daad, van uw instelling, van de door u uitgezonden gedachtenkracht.

Waar dit in het werk van de Witte Broederschap zo sterk tot uiting komt, moeten wij ook aannemen dat dit voor de mensen meer dan normaal gaat gelden. Daarom zeg ik u;

Bij uw geestelijk streven zult u zich goed moeten realiseren, wat er uit voort kan vloeien. Als ik zó ben, dan is het niet alleen wat wil ik daarmee en wat kan ik daarmee bereiken. Maar ook wat wijzigt zich dan in mijn omgeving.

Begrijp heel goed dat de relatie tussen u en uw omgeving, geestelijk en stoffelijk, van veel groter belang is dan voorheen. Wanneer wij in de Wessac-bijeenkomst een bijzondere grote kracht zelfs dubbel zien, dubbel geopenbaard krijgen, dan houdt dit toch wel in, dat het voor u als mens nog veel sterker is. Want u hebt er toch al mee te maken. Maar nu wordt dat bijzonder scherp,

Degeen, die bewust wil streven en handelen in geestelijk en in materieel opzicht, zal in deze dagen niet slechts mogen rekenen met eigen instelling en wil, maar zal daarnaast zo goed mogelijk moeten beseffen wat dit voor zijn omgeving, wat dit voor andere entiteiten enz. betekenen kan. Hij zal dan vaak ontdekken, dat het beter is om eigen gerichtheid iets te wijzigen en zo dus harmonischer te worden met de omgeving, opdat het resultaat meer beheersbaar en berekenbaar moge worden.

Ik hoop u met deze les - want als zodanig beschouw ik het toch wel - enige hulp te hebben gegeven voor de onberekenbare veranderingen en situaties van de toekomst. Het onverwachte regeert, juist omdat u meestal niet in staat bent de werkelijkheid te realiseren in deze tijd. Wanneer u uw innerlijke houding op de juiste wijze tot stand brengt, dan wordt die wereld weer beheersbaar wordt zij hanteerbaar en kunt u uw innerlijke geestelijke waarden ook materieel uitdrukken. Dan behoeft u niet meer een tegen uzelf verdeeld mens te zijn, maar dan kunt u als een compleet mens met complete geestelijke waarden een bewust gezien en bewust verwezenlijkt resultaat bereiken.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Wanneer men mij vraagt als gast het een en ander u te zeggen, dan is het altijd moeilijk om mij te realiseren, dat er vaak zo'n hiaat, zo'n grote lacune is tussen het besef van de mens en het besef waarin wij leven.

Wie in de stilte van een meditatie de wereld een ogenblik achter zich laat, betreedt daarbij een totaal nieuwe wereld met geheel andere wetten. Want als mens zie je dat zo. En toch is het verschil van die wetten eigenlijk onbelangrijk. Het verschil van die werelden is niets zeggend.

Wanneer ik een paleis heb en in dit paleis heb ik een kamer, die groen is en ik verander haar, totdat alle kleuren blauw zijn, dan lijkt het alsof de kamer een andere is geworden. Maar zij is precies dezelfde.

En zo is het eigenlijk ook wanneer het gaat om de waarden van innerlijke werelden, van de geest, de sferen of van de mens. Wat wij veranderen is de kleur, de wijze waarop wij zien, Maar wij veranderen niets aan het feitelijke huis, waarin wij leven.

Men spreekt dan graag over het Huis des Vaders. Het Huis des Vaders is de schepping. En dat daarin vele woningen zijn, daarvan getuigt zelfs de avondhemel met haar flonkerende sterren. Maar het Huis op zichzelf is gelijk. Het is een en hetzelfde Huis. En al zijn er nog zo vele woningen in; de wet blijft gelijk.

De wet n.l, die ons allen beheerst in alle werelden, is de wet van aanvaarding of verwerping. Daar waar ik aanvaard kan, daar kan ik ook verwerken daar kan ik beleven, daar kan ik een zijn met het Goddelijke en met al het geschapene. Daar waar ik verwerp, verwerp ik een deel van mijzelf zo goed als een deel van de wereld. Ik wijs van mij niet alleen af mijn eigen ervaren of mijn beperkte angsten en begeerten, maar ik wijs het leven af, de wereld, God. En zo worden onze werelden eigenlijk gemaakt door datgene, wat wij kunnen aanvaarden.

Aanvaarding lijkt mij een van de belangrijkste waarden in het hele bestaan. O, niet omdat er geen dingen zijn die voor de mens misschien slecht kunnen heten. Niet omdat alles altijd harmonisch en mooi. is. Maar omdat de ontkenning, die in een verwerpen is gelegen, gelijktijdig betekent een vervreemden van jezelf. Een vervreemden van alles wat betekenis heeft.

Aanvaarding is de grote wet. En die aanvaarding kan alleen geschieden op de enige maatstaf en basis die wij bezitten.

Wanneer een kind schelpen heeft en het speelt winkeltje, dan betaalt het met schelpen. En heeft het iets anders, knopen bv. dan betaalt het met knopen. Wanneer wij in de totaliteit van de cosmos ons levensspel spelen, zo is de enige waarde, die wij kunnen hanteren, onze eigene. De aanvaarding gaat van onszelf uit en van niemand anders. Daar waar ik aanvaard moet ik niet alleen aanvaarden, wat buiten mij bestaat, maar ik moet het aanvaarden als een deel van mijzelf. Wat ik erken, dat ben ik.

Er is een oude spreuk; dit zijt gij. Wanneer je rond je ziet en je zegt "dit zijt gij," dan betekent dat niet, dat je toevallig, een vogel of een plant bent. Al kun je door het beschouwen ervan beseffen hoe deze dingen leven en a.h.w. er zelf deel van worden. Het betekent dat wat je in jezelf kent daarvan ook moet erkennen in datgene buiten je.

Als je leven en lijden erkent in jezelf, dan moet je dat ook erkennen b.v. in een dier. Niet omdat het lijden van het dier belangrijk of onbelangrijk is, maar omdat het toebrengen van lijden voor jou betekent het onaanvaardbare voor jezelf aan een ander aandoen. En omdat het voorkomen van lijden betekent, dat je je eigen verlangen om vrij te zijn van lijden, bevestigt in de wereld rond je.

Er zijn mensen die dit allemaal te eenvoudig vinden. Het is te simpel, zeggen zij, wanneer wij de mens willen zien als alleen maar iemand, die zichzelf moet ontmoeten in alle dingen en zichzelf moet respecteren in alle dingen. Want zij zoeken het in de mooie beelden van lang vergane tijden, van cosmische openbaringen, van profeten die uit de hemel dalen. Maar kunnen zij daardoor aan zichzelf ontkomen?

Wanneer een mens zegt; ik geloof in Jezus Christus, dan is dat een mooi woord. Maar wanneer hij erkent, wat die Jezus is, dan moet de aanvaarding, die in die Jezus ligt, ook in hem zelf bestaan. Een erkenning, die geen aanvaarding inhoudt, is waardeloos.

Wanneer ik de dingen zie en ik zie ze niet bewust, bestaan ze voor mij niet. En wanneer ze mijn leven beïnvloeden, dan zijn het onverwachte schokken, dan is het een noodlot, dat toeslaat. Maar zie ik en besef ik, dan is het een wereld, waarin ik bewust en vrij leef.

Men denkt, dat b.v. de oproep om uw naasten lief te hebben een oproep is om goed te zijn in naam van God. Maar dat is niet waar. Je naasten liefhebben, dat is wel degelijk God erkennen natuurlijk. Maar daarnaast - en toch wel bovenal - erkennen in de naaste; jezelf. Jezelf zijn.

Wij zijn niet geschapen als slaven. Mens en geest hebben de volledige vrijheid gekregen van de totale schepping. En in deze schepping zouden zij - mits zij zichzelf blijven - volgens de Goddelijke wet alle dingen kunnen zijn en alle dingen kunnen doen en alle dingen kunnen leven. Maar dan moeten ze ook alle dingen aanvaarden. Het is uit de bewuste aanvaarding dat de vrijheid ontstaat. En het is de vrijheid, waarin wij God vinden.

Ik heb zoveel wegen aangeprezen gehoord als de enig juiste weg, die tenslotte naar een moeras voeren, niet omdat zij uitgaan van een eventuele splitsing of veroordeling in het Goddelijke, maar omdat zij daarop vooruitgrijpen. Omdat zij de mens een aanvaarding of een verwerping bijbrengen, die gelimiteerd is die bepaald is door waarden, die buiten die mens bestaan.

Want ik weet heel wel, dat een mens niet alle dingen en onmiddellijk kan aanvaarden. Er zijn dingen voor u, die u eenvoudig niet kunt accepteren. Ze zijn zodanig vreemd aan uw wezen, dat het u te veel moeite zou kosten om u daarin in te leven om te beseffen wat het ook nog kan zijn of betekenen.

Maar er zijn zoveel dingen, die je vanuit jezelf eigenlijk niet vreest, die je vanuit jezelf niet verwerpt. Maar, die je verwerpt, omdat het je geleerd is, of omdat de waarheid of de openbaring of misschien de stem van een meester heeft gezegd, dat die dingen verwerpelijk zijn.

De grote hiaat, die er ligt tussen de lichtende werelden van de geest en de wereld van de mens, is eigenlijk terug te brengen tot dit ene feit; In het lichtende aanvaard je, zonder meer. In de wereld verwerp je vaak, zonder meer.

Er zijn op uw aarde vele dingen, die onredelijk zijn. En wanneer ik u in uw moderne tijd een God predik, dan wordt het erg moeilijk voor u om die God nog thuis te brengen. Die God past niet in uw wereld. En als ik aan Hem eigenschappen toeschrijf, die u niet kunt vastleggen, dan zult u die eigenschappen bewust of onbewust terzijde schuiven. Maar als u ze bewust verwerpt, dan bestaat de God, die ik predik, voor u niet. En dan kunt u ook niet leven volgens de wetten van die God, want dat zou dwaasheid zijn.

En wanneer ik u een leer predik en u gaat die leer aanpassen aan uw gebruiken en uw behoeften, dan is het mijn leer niet meer. Dan kan ik niet rekenen met al hetgeen in die leer is ondergebracht, al hetgeen er uit zou voortvloeien, de beloften misschien, die eraan verbonden zijn.

Het is eigenlijk zo eenvoudig, het leven. Ik leef. God heeft mij geschapen, althans dat geloof ik. Want wie ben ik, dat ik bewijzen zal hoe ik ontstaan ben. Ik aanvaard, dat God mij geschapen heeft, zoals ik zo vele dingen aanvaard, waar ik geen andere uitleg voor heb. Waarom zou ik verwerpen, dat God mij geschapen heeft? Waarom zou ik mijzelf het product van een toeval noemen, wanneer in mij het idee van bestaan een planmatigheid is. Wanneer ik mij een leven niet kan denken. zonder een supreme wet?

Toch zijn er mensen die het doen. Die tegen zichzelf ingaan om een God te verwerpen. Mensen, die tegen zichzelf ingaan, om een eeuwigheid of een mogelijkheid tot eeuwig bestaan te verwerpen. En toch hunkeren ook zij naar een betekenis, die langer duurt dan een mensenleven. Is het misschien een gebrek aan dat belangrijkste, wat er bestaat in de cosmos Liefde?

O, weest u niet bang. Wanneer ik u de vrije liefde predik, is dat niet in de gangbare opvatting, die op aarde omtrent dit woord bestaat. En toch zou ik willen zeggen de liefde. is volkomen vrij. Liefhebben is aanvaarden. Het is méér. Het is waarden. Het is een je verbonden voelen. Het is iets van jezelf verliezen en iets van het andere worden.

Deze liefde is het raadsel en gelijktijdig de oplossing. Want wij vragen ons af, hoe wij een kunnen zijn met alle dingen. Het lijkt zo moeilijk om b.v. de slang lief te hebben, die daar giftig dreigend schuifelt in het zand. En het is zo moeilijk om het onkruid lief te hebben, wanneer wij een rijke oogst verwachten en het onkruid die bedreigt.

Maar de liefde wil nog niet zeggen, dat wij de dingen zonder meer laten. Er zijn ook in dit begrip van volledige aanvaarding bepaalde regels en wetten, er zijn normen. Maar de normen vloeien voort uit de natuur, uit ons wezen. Niet uit de eigenschappen van de slang zonder meer.

Wanneer de slang dreigt en mij zal doden, dan zegt de natuur dat ik mijzelf beschermen moet. En ik zal de slang verjagen. En als dat niet gaat, zal ik haar doden. Maar indien ik begin met haar te aanvaarden, dan is de kans groot dat ze mij aanvaardt. Dat de tegenstelling ophoudt te bestaan, die in de natuurwet schijnbaar onvermijdelijk is.

Wanneer ik te maken heb met de geest of met paranormale dingen, met wonderen en mirakelen, dan kan ik daarop hopen en mij daartegen verzetten. En dan maak ik ze onmogelijk. En ik kan er volledig mee één zijn maar dan zijn het geen mirakelen meer. Dan is het eenvoudig de eenheid van krachten van geest en stof.

En daarom predik ik u eigenlijk vandaag de aanvaarding, waaruit de vrijheid geboren wordt. En de liefde in vrijheid, waarin God door de erkenning van alle dingen vorm en gestalte krijgt voor ons op onze wijze,

Vrede op aarde is altijd een leuze geweest. Want de mensen, die vrede willen, willen een bepaalde vrede. En zij, die vrede op aarde willen willen die vrede op een bepaald stukje aarde. Men zegt; je kunt niet generaliseren. Maar juist wanneer ik mij te zeer specialiseer, dan schep ik onvrede, dan schep ik disharmonie, dan schep ik verdeeldheid. Vrede op aarde is een vrijelijk liefhebben van alle mensen, omdat zij mens zijn. Dat is een vrijelijk liefhebben van alle landen, omdat zij deel zijn van de aarde. En een vrijelijk liefhebben van alle luchten en alle klimaten, omdat zij gezamenlijk de wereld vormen en het leven betekenen.

En als ik daarin vrede wil, dan wil ik alleen het wegvallen van strijd. Ik wil geen bepaalde wet en geen bepaalde vervulling. Maar waar zijn de mensen die dat begrijpen?

Het is soms goed om jezelf te beperken, wanneer je jezelf vreest. Maar hij, die zichzelf vreest, is een dwaas. Want wie zichzelf vreest, verwerpt een deel van zich en eigen leven. En hij kan er weinig mee doen.

Wij zijn hier bij elkaar, wat mensen, wat geesten. Hoevelen van u verwerpen een bepaald deel van hun eigen wezen, van hun eigen denken en bestaan? En waarom eigenlijk?

U wilt geestelijk bewust worden, U wilt de hogere waarheid kennen. U wilt doordringen tot in de sferen, waarin de meesters zijn. U wilt het grote waarmaken. Maar hoe kunt u het grote waarmaken, wanneer u de eerste regel, de eerste wet van alle leven niet eens op uzelf kunt toepassen? Wanneer u uzelf niet kunt aanvaarden?

Aanvaard uzelf. Strijd niet met uzelf, omdat u wat anders bent dan u meent te moeten zijn. Wees uzelf. Maar als u uzelf bent, erken vanuit dat volledige ik de wereld. Leer die wereld lief te hebben door uzelf te erkennen in al het zijnde, te weten dat al wat je beschouwt, al wat je beleeft, wat je ziet, een deel is van je wezen. En dat je je daartegen niet kunt richten zonder ergens je tegen jezelf te richten.

Ach, misschien stel ik teleur. Er is u een meester aangekondigd en meesters prediken. Zij spreken plechtig en gedegen over de hogere dingen, vaak in beeldspraak. Maar parabelen gebruik je toch eigenlijk alleen, wanneer het niet anders kan. Hoog zijn in de geest wil niet zeggen ingewikkeld of vaag zijn. Het wil alleen zeggen; harmonisch zijn. En een eenvoudig mens op deze wereld, die werkelijk de harmonie kent, die die innerlijke aanvaarding kent van het totale leven, van God en al wat er bestaat, die leeft in de hoogste wereld en de hoogste sfeer. Hij kan nergens anders leven. Want in die aanvaarding leeft hij niet slechts in een klein stukje van wat eens het Huis Gods zal zijn. Maar dan leeft hij in het Huis des Vaders. En dan doorloopt hij alle woningen. En in elk huis, en elke woning, in elke plaats vindt hij hetzelfde; weer God.

Spreken over God, ach vrienden, ik heb vaak over God gesproken. Ik heb veel grote betogen geschreven, mystieke betogen over al datgene, wat God betekenen moest en hoe wij onszelf

in meditatie moesten instellen. Ik heb geschreven de schoonste gebeden misschien wel van deze tijd. En waarom heb ik dan zo lang moeten wachten, voordat ik die harmonie kon vinden?

Omdat ik niet bad met mijn wezen, maar met mijn verstand en met de artikelen des geloofs. En daarmee kun je niet bidden, daar kun je alleen maar mee blasfemereren. Ook al doe je het nog zo mooi en zo vroom. En al mijn vrome verhandelingen, ze waren misschien goed maar zij waren niet een aanvaarding van God en van het leven alleen. Zij waren in het stellen van een grens. En dit andere is duivels en demonisch. Maar wat kan er duivel zijn, wat kan er demonisch zijn, tenzij wij eerst zelf de demon erkennen.

Er zijn mensen die zeggen; maar zelfs Jezus werd door de duivel bekoord. O zeker, het staat zo geschreven. Maar zegt deze zelfde Jezus dan niet, dat Satan achter hem moet gaan? Hij moet volgen dus. Hij verwerpt zelfs de Satan niet. Hij erkent alleen de disharmonie, het onderscheid niet, dat de Satan hem aanpraat. Maar hij verwerpt zelfs de Satan niet.

En wij moeten de Satan dan haten? Dat is dwaasheid. Wanneer je de duivel haat, dan spreek je hem aan in zijn eigen taal. Wanneer je hem liefhebt, dan kan hij slechts aanvaarden of vluchten.

Wanneer wij alle dingen liefhebben, dan kunnen zij de eeuwigheid niet meer te niet doen. Zij kunnen hoogstens aanvallen en niet aanvallen en daardoor zichzelf plaatsen in die eeuwigheid of zichzelf eruit verdrijven.

Het is soms zo dwaas. Je zoekt naar een antwoord en het antwoord is eenvoudig. Het is; aanvaard de dingen zoals ze zijn. Aanvaard het leven, Spreek geen oordeel uit. Aanvaard. Heb lief.

En als je dat antwoord geeft, dan zegt de mens; Maar is er dan geen reïncarnatie en is er geen karma? Zijn er dan geen wetten en geen openbaringen en staat het niet zo in de bijbel? Hoe dwaas. Alle wijsheid, ook de uwe, kan herleid worden tot dit ene; de aanvaarding en de harmonie,

Misschien stel ik u teleur. Want een zo eenvoudige waarheid lijkt de moeite niet waard. Maar God is eenvoudig. En het leven. is eenvoudig. Alle dingen zijn eenvoudig, tenzij u ze zelf moeilijk maakt. Het moeilijke, het verwarrende wordt uit ons geboren.

Wanneer wij proberen redelijk te verklaren wat een sfeer en wat een wereld is, dan is er verwarring. Maar als wij de wereld, de sfeer zien en haar aanvaarden, dan komt de erkenning vanzelf, al is ze niet redelijk te omschrijven.

Er zijn twee wegen in het leven. De eerste is de omschrijving, waardoor de verwarring ontstaat en dan uit de verwarring langzaam toch de aanvaarding van het eenvoudig ware. En de tweede? Het eenvoudig ware accepteren. Zonder meer. En dan komt daaruit langzaam maar zeker ook de omschrijving, als je ze ooit nodig hebt.

Ach, misschien vindt u dat dit allemaal overdreven is. Maar mijne vrienden, u zit hier nu zo bij elkaar en sommigen denken; nu is het wel genoeg geweest. Hij kan toch niet veel meer zeggen. Het is altijd hetzelfde.

Wie van u kan met zijn gedachtenkracht iets bereiken? O neen, niet alleen maar wat u uitstraalt naar de wereld, want daarvan ziet u niets. Maar werkelijk, iets doen met uw gedachten alleen en dan resultaten zien. Gaat dat niet? En het is toch zo eenvoudig. U moet eenvoudig niet meer praten, niet beredeneren wat die gedachtenkracht moet zijn en doen. U moet erkennen en met uw hele wezen er in opgaan en het is gebeurd.

O, u zou graag zien helderzien. En helderhoren. En u zou precies willen weten, waar de heersers zijn van de verschillende stralen en wat uw heerser is. En u zou willen weten wat uw toekomst is. En wat uw verleden is geweest. Maar u bent ál die dingen. Aanvaard uzelf zoals u bent en dat andere is er.

Heb God lief boven alle dingen en al het andere zal u gegeven worden. Dwaasheid? Neen. De grootste wijsheid, die er is. Aanvaard God. Aanvaard de totaliteit van het bestaan en het andere vloeit daaruit voort.

O ja, u vindt het mooier, wanneer ik mijn stem plechtig verhef. Wanneer ik in de oude zingzang van vergeten incantaties krachten bezweer, die voor u haast merkbaar en zichtbaar rond

u zijn. Maar kijk dan eens goed. Is er in deze eenvoud niet net zo veel licht? Is er in die eenvoudige woorden niet net zo veel betekenis en kracht als in al dat andere?

De wereld van vandaag, hoe goed kan ik haar begrijpen. We willen het allemaal zo graag in onderdelen kennen.

Als je een voorbeeld zoekt? Ik heb hier een horloge. Dat heeft zeer veel onderdelen. Als je nu alleen wilt weten hoe laat het is, waar heb je dat allemaal voor nodig? Wat u nodig hebt is geestelijke rust, geestelijke kracht, de innerlijke ervaring. Meer niet. Waarom dan de dingen ontleden? O, het is misschien interessant maar u hebt het niet nodig. Het enige wat u nodig hebt, dat is dit ene, waaruit het licht geboren wordt. Dat is God, God, God, God, en nog eens God. Leven, kracht, aanvaarding. Dat is al wat je nodig hebt. Als je dat hebt, komt het andere vanzelf....

En de hiaat, die er ligt tussen uw wereld en de mijne, die komt hieruit voort, dat wij eerst op het horloge kijken, maar dat u de onderdelen alle afzonderlijk wilt kennen en daardoor hun samenhang vaak niet meer begrijpt.

Kijk, dat is nu alles. O, misschien niet erg meesterlijk, zo'n rede. Ik weet het wel. Maar waarom zou ik meester zijn? Ik ben een van u. En u hoort thuis in dezelfde wereld, waarin ik woon, ook al leef ik in een sfeer, die voor u thans nog erg verheven lijkt. Het enkele verschil is; ik weet het, omdat ik het aanvaard. U weet het nog niet, omdat u het niet aanvaarden kunt. Probeer het dan te aanvaarden. Wat kan ik u nog meer zeggen?

Ik geloof dat nog een van uw eigen vrienden, met een klein nawoord wil besluiten. Ik heb gezegd wat ik zeggen wilde. Misschien nog niet indringend genoeg, maar ik heb het gezegd. Wij zijn één in dit grote geheel. Op het ogenblik dat u niet meer verwerpt maar aanvaardt, zult u dat ook zelf beleven. Moge dat voor u zeer spoedig zijn.

o-o-o-o-o-o-o-o

Ik wil hier nog een klein commentaar aan, toevoegen.

Degeen, die met u gesproken heeft, behoort inderdaad tot de zeer hoge sferen. Het is bijna een uitzondering, dat je zo iemand bereid vindt en ook gelijk de mogelijkheid daartoe ziet, om zoals hier te spreken binnen het kader van onze groep. En ik moet eerlijk zeggen; ook ik had daar eigenlijk iets anders van verwacht. Misschien heb ik dezelfde fout gemaakt die velen van u misschien maken door te zeggen Ach, dat weten we nu wel.

Aan de andere kant is het voor mij ontzagwekkend eigenlijk, dat iemand een dergelijke hoge trilling heeft en zonder voorbereiding toch eenvoudig in een medium voldoende beslag weet te leggen. Dat zo iemand geen grote afschermingsmaatregelen vraagt. En dat zo iemand eigenlijk spreekt, ja, misschien eenvoudiger dan wij het zouden doen. Misschien dat dit wel het kenmerk is van een ware grootheid. Al moet ik toegeven, dat ik haar in haar werkelijke en volle betekenis soms niet eens kan omvatten. Maar ik ben niet gekomen om in de eerste plaats commentaar te geven.

Het wordt tijd voor ons dat wij deze bijeenkomst gaan besluiten. En ik geloof, dat wij dat in de sfeer doen van deze laatste spreker - al is het dan niet in zijn woorden - wanneer wij daar aan het einde van de bijeenkomst een ogenblik dit zeggen;

Ik, die mijzelf klein weet, moet mijn eigen grootheid eerst aanvaarden, voor ik waar kan zijn het kleine en het grote.

Ik, die de cosmos zie als voor mijzelf geschapen, moet eerst beseffen, dat ik zelve cosmos ben.

Want zo ik mijzelf zie als een tegenstelling tot de cosmos, wordt de laatste 't wapen, waardoor ik word verslagen. En als ik roep tot God en ik wil slechts in die verte spreken naar het Allerhoogste Begrip, dan zal ik hierdoor zelve breken de band met de eeuwigheid die in mij reeds bestaat. Het ik, dat God erkent en in zich ondergaat, erkent de waarheid meer dan hij, die vele woorden spreekt. En toch, ik moet mijzelf zijn, ik moet mijn eigen denken denken, mijn eigen leven leven, mijn eigen strijd mij strijden en zelf de gave geven, die ik geven kan aan al 't bestaan. Ik moet in mengsel van een waarheid en een waan mijzelf hervinden. En zo ik niet mijzelf zie als machtig, groot of sterk, niet zie als leider van het zijn of als het voorbestemde werk van een Oneindige Kracht,

voorwaar ik zal de macht vinden in mijzelve om waar naar waarheid zelf te zijn. En in de waarheid alle waan verwinnen en alle vrijheid winnen en alle kracht verkrijgen en uit het onbegrepen woord t begrijpend zwijgen vormen, waarin mijn God en ik tezamen een en toch gescheiden verstaan wat waarheid is.

Ik geloof dat ik met deze woorden in deze korte tijd van overbrugging uw avond mag beëindigen. Wij danken voor uw aanwezigheid en aandacht. En wij hopen dat u iets van de grootheid hebt kunnen begrijpen en aanvoelen, die ik zeg het nogmaals ook mij hier aanwezig overrompelde.

Nummer 10.

Esoterisch magische Kring. 14 juni 1966.

We hebben vanavond voor u een gastspreker en gezien de omstandigheden lijkt het ons het beste het programma vanavond zonder pauze af te werken.

Ik zou echter allereerst uw aandacht willen vragen VOOT enkele recente besluiten van de Witte Broederschap en daarnaast een korte beschouwing over bepaalde punten van esoterisch belang.

Het zal u duidelijk zijn, dat met alle grote veranderingen en bijzonder sterke invloeden, die op het laatste Wessac-feest kenbaar zijn geworden, er een tijd nodig is om een juiste oriëntatie te vinden. Het beraad is nog niet geheel ten einde, en dat wil heel wat zeggen. Meestal is dat met 10 á 14 dagen wel gedaan. Op het ogenblik is de Raad dus bijna een maand bijeen.

Een overzicht van de voor deze kring belangrijke punten is ook nog niet volledig te geven. Het volgende is dus enigszins provisoir samengesteld

Daar het duidelijk is geworden, dat gezien de invloeden en de conflictstoffen, die vooral ook in het volgende jaar bijzonder scherp kenbaar zullen worden een innerlijke verandering noodzakelijk is, heeft de Raad besloten bepaalde gevoelige personen bijzonder sterk te benaderen. Er zal getracht worden een aantal meer visionaire figuren te kweken.

Dit op zichzelf kan misschien voor velen nog verwarrend werken. Op de achtergrond van dit besluit ligt echter de behoefte om meer mensen concreet te confronteren met de sferen en al wat zich daarin bevindt.

Dit zal alleen mogelijk zijn, wanneer voldoende innerlijke ontwikkeling bestaat. En die innerlijke ontwikkeling kan niet alleen uit kennis bestaan zij moet wel degelijk innerlijke harmonie, innerlijke afstemming mede omsluiten.

Het is duidelijk, dat de tendenzen verder in de komende tijd bij zeer velen een buitengewoon sterk egoïsme naar voren zullen schuiven. Zij zullen dit misschien zelf niet als zodanig beschouwen. Maar de neiging om slechts voor zichzelf te vechten en ten koste van alles slechts voor zichzelf te denken en anderen en hun belangen te verwaarlozen, zal wel heel sterk zijn.

Het zal duidelijk worden, dat hierdoor een benadering noodzakelijk is, welke hier en daar cru zal zijn in haar uitwerking. De mens, die in zijn egoïsme voor zichzelf streeft, zal onmiddellijk met de gevolgen geconfronteerd worden. Om echter hieruit ook de nodige geestelijke vorming en winst te verkrijgen, heeft men besloten dergelijke personen zg. op te vangen, dus hen zo mogelijk met bewustzijnde mensen in contact te brengen.

Gaat dat niet, hen dan a.h.w. te confronteren met literatuur of andere punten, waardoor zij een verklaring vinden voor hun ellende. Het is kennelijk dus de bedoeling het leed van de mens als scholingsachtergrond te gebruiken.

Esoterisch interessant is verder, dat de werking van hogere krachten (u kunt dat vergelijken met engelen) voor een groot aantal mensen typische ervaringen ten gevolge zal hebben. Men heeft nog niet geheel kunnen uitmaken, in hoeverre hiervan door de Witte Broederschap direct gebruik wordt gemaakt. Maar de werkingen heeft men dus wel kunnen ontleden en die betekenen voor velen; vergroting van innerlijke onrust. Bij sommige nogal gespannen personen; duizelingen. Kortom; lichamelijke ongemakken. Maar daarnaast ook een bijzonder spontaan reageren zonder nadenken, waardoor in de komende tijd improvisatie waarschijnlijk

zeer belangrijk zal worden bij al, wat er op de wereld gebeurt. Snelle besluiten, haast inspiratief genomen.

En daar die invloed niet alleen zich uitstrekt over enkelingen, maar praktisch de gehele mensheid omvatten, moet worden aangenomen, dat contact met deze hoge krachten ook een verandering van bewustwordingswaarden inhoudt. Er wordt hierbij gedacht aan een sterk persoonlijke instelling ten aanzien van esoterie, godsdienst e.d., die echter door de inwerking van deze engelen een gelijk brandpunt heeft met de even persoonlijke bestrevingen van alle anderen. Er zou dus geestelijk gezien sprake kunnen zijn van een veel groter wederzijds begrip en vooral ook van een gezamenlijk bereiken en een gezamenlijk streven.

Interessant lijkt mij verder voor u nog een reeks korte punten. Gebruik maken van natuurinvloeden door de Witte Broederschap in dit jaar is zeer waarschijnlijk. Er zullen vele wijzigingen ontstaan vaak op korte termijn zowel van klimaat (tijdelijk), als ook wel van omstandigheden, waarbij wij denken aan aardbevingen, vulkanische verschijnselen e.d. Hierbij zal gebruik worden gemaakt van de een aantal meer bewuste natuurgeesten, vooral luchtgeesten. De groeperingen die hieraan meewerken, zullen hierdoor weer sterker dan voorheen in contact komen met de mensheid.

Dan is er verder besloten bepaalde politieke situaties op te lossen door een angstwekkend conflict. Een angstwekkend conflict behoeft niet een volledige wereldoorlog of dreiging daartoe in te houden. Maar het zal toch wel betekenen, dat de gehele wereld in angst zal verkeren. Hierbij zal degeen, die harmonisch is, die angst niet ondergaan en dus op zijn beurt een bron van sterkte kunnen worden voor anderen. Men meent ook hiermede een verandering van bestreving en van denken te bereiken, in politiek-economisch als in esoterisch opzicht.

En dan ten laatste; Het bereiken van personen, terwijl ze bewust zijn, blijkt moeilijk. Er zal dus in sterke mate van de slaaperperiode gebruik gemaakt worden om deze mensen te beïnvloeden. Gevolgen daarvan kunnen zijn voor degenen, die vooral qua stemming beïnvloed moeten worden; onrustige slaap, slapeloosheid. Echter voor degenen, die bepaalde feiten of kennis in het onderbewustzijn ingeprent krijgen; een zeer diepe slaap, die moeilijk onderbroken wordt.

U ziet uit deze enkele besluiten, waarvan ik u hier een overzicht geef, dat de geestelijke verandering van de wereld op de voorgrond staat.

In dit verband zou ik graag op enkele aspecten van de esoterie de aandacht vestigen;

Wij kunnen nimmer esoterie bedrijven door de buitenwereld uit te schakelen. De definitie van het ik, de eerste definitie die daarvan mogelijk is, is ook voor de esotericus. Ik ben het onbepaalde punt, begrensd door 'n kenbare wereld.

De realisatie, dat de wereld rond u zeer belangrijk is om uzelf te kennen en daardoor ook innerlijk verder te komen, zal met zich brengen, dat u door uw innerlijk werken de uiterlijke omstandigheden beïnvloedt.

Ik zou u hier willen herinneren aan het feit, dat de mens zich a.h.w. bevindt als een centraal punt of zender in zijn wereld en dat alle signalen, die hij uitzendt, tot item worden teruggekaatst. (Dit is een vereenvoudigd beeld.)

De esotericus kan dus de juistheid van zijn houding aflezen aan de gevolgen. Wanneer de gevolgen onjuist zijn, dan is de eigen houding onjuist.

Wij kunnen de houding niet corrigeren door onze daden zonder meer te veranderen. U kunt niet op een hit of miss basis proberen om dan toch oorzaak en gevolg voor jezelf zo gunstig mogelijk te maken. Het is de innerlijke harmonie, die hier bepalend is. En die innerlijke harmonie wordt bepaald door uw eigen instemming met bepaalde sferen en uw afgestemd zijn op bepaalde grote krachten in de cosmos.

Het ego, dat vanuit zich leert - zelfs wanneer dit niet volledig in het waakbewustzijn kan worden afgedrukt - bepaalde sferen te betreden, zal hierdoor grote voordelen verkrijgen. Het is nl. mogelijk die afstemming juister te doen plaats vinden.

Degenen die zich in het bijzonder weten te richten op een leergezag of op een leermeester desnoods op een bepaalde geestelijke kracht, die lering inhoudt zullen hierdoor (mits hun keuze niet strijdig is met hun eigen straal en wezen) eveneens grote voordelen verwerven. Maar deze voordelen zijn niet alleen geestelijk of alleen stoffelijk uit te drukken. Want waar

een innerlijke harmonie bestaat, bestaat ook de mogelijkheid om veel van de onregelmatigheden, die in het menselijk lichaam en leven voorkomen, eenvoudig te corrigeren. Men zal dus minder ziekte, minder geschillen hebben en uiteindelijk groter innerlijke rust.

Fatalisme is daarbij natuurlijk uit den boze, omdat iemand, die innerlijk bewust wil leven, ook naar buiten toe bewust moet streven. Daarbij geldt, dat je om door te dringen in jezelf initiatieven moet nemen. Je moet dus zelf een weg bepalen, je moet zelf een bepaalde poging doen je moet zelf desnoods via een experiment leren je ik te zien in verhouding tot de cosmos. Waar dit niet mogelijk is, zal weinig of geen resultaat bereikt worden.

Heeft men voldoende kracht in zich om een sterke concentratie van eigen wezen tot stand te brengen, dan kan hierdoor een verbinding zelfs bij waakbewustzijn ontstaan, welke meerdere sferen omvat. De uitdrukking daarvan zal over het algemeen materieel zijn. Maar de innerlijk bereikte kennis en inzichten houden daarnaast elementen in van magie, elementen van laten we zeggen occulte waarde en kracht.

In de totale hiërarchie, die we toch wel mogen aannemen als bestaande op aarde en in de cosmos, neemt de mens een eigenaardige plaats in. Ofschoon hij gebonden is aan het oerwezen (de totale mens a.h.w.), zal hij toch voor zich zijn eigen plaats kunnen bepalen in elke sfeer, in elke wereld, in elke krachtsverhouding. Het eigen initiatief is dus niet alleen noodzakelijk om daarmee een zeker resultaat te verkrijgen. Maar het is wel degelijk nodig, dat je probeert door zelf initiatief te nemen, door zelf een weg te kiezen en daarop het wezen dus werkelijk helemaal te richten, een verbinding te verkrijgen tussen verschillende waarden en wereld.

In dit verband is het goed op te merken, dat waar een dergelijke verbinding bestaat met volledige wil, vanuit de sferen vaak een correctieve invloed optreedt. D.w.z. dat uw onjuiste beslissingen of handelingen door een geestelijk ingrijpen voor een deel ongedaan gemaakt kunnen worden, of dat de afloop daarvan beïnvloed wordt.

Wanneer je nl. in deze wereld leeft, in deze wereld van u, en je probeert met alle macht geestelijk bewust te worden zonder daarbij je eigen wereld te verloochenen, dan zal de totaliteit van je wezen in het totaal van de erkende werelden werkzaam zijn. Deze werkzaamheid betekent een reflex van alle bereikingen in alle bereikte sferen naar de materie en vandaaruit dus ook in de wereld.

Het is moeilijk om u precies duidelijk te maken, hoe dit alles kan samenhangen met de arbeid van de Witte Broederschap. Een lidmaatschap (een bewust lidmaatschap in deze Broederschap) wordt u niet zo snel aangeboden. Een halfbewust of geestelijk lidmaatschap kunt u wat eerder verkrijgen. Maar dan weet u zelf meestal niet helemaal wat er aan de hand is. En als je onbewust bent, dan ben je dus misschien geen lid van die Broederschap, maar je kunt onder omstandigheden optreden als een soort free-lance helper.

Als we dit nu voorop stellen, dan is het dus helemaal niet belangrijk, dat u toetreedt tot een bepaalde groepering. Het is wel belangrijk, dat uw eigen streven harmonisch is met de invloeden, die op dit ogenblik de wereld beheersen. En deze invloeden kunt u in uzelf herkennen.

Er zijn daarbij twee overheersende factoren, waarvan ik de eerste zou kunnen noemen beheersing (in tegenstelling tot drift en driftleven), terwijl de tweede is overzicht (in tegenstelling tot een enghartigheid). Wanneer ik in mijzelf dus evenwichtig en beheerst reageer, dan zal ik ook bij het in mijzelf doordringen en vanuit mijn ego erkennen van alle delen daarvan, een beheersing bezitten.

Menigeen schrikt van zichzelf. Daardoor is men blind voor een deel van het ego en kan een werkelijke bewustwording niet bereikt worden.

Wanneer je beheersing bezit, kun je ook jezelf aanvaarden, je kunt jezelf accepteren. En dat is heel belangrijk. Indien de mens kan leren zichzelf te aanvaarden zoals hij is, met alle tekorten, alle fouten, alle eigenaardigheden en alle goede zijden, dan zal die mens zijn streven kunnen baseren op zijn werkelijke ego, zoals dat nu bestaat. Hij zal daardoor een veel groter harmonie bezitten met elke fase of trap van inwijding, die in het ik bestaan kan. Wij krijgen in dit geval een functioneren op meerdere niveaus.

Dit is een punt, dat in de komende paar jaren geloof ik wel erg belangrijk zal worden, of schoon het bij de minder beheersten kan leiden tot verschijnselen als depressie manische depressie zelfs en verschijnselen, die aan schizofrenie doen denken. Maar degeen, die dat beheerst ondergaat, aanvaardt zichzelf en kent geen angst. En kent hij al angst, dan is hij meester over zichzelf toont ze niet.

Hij kan hierdoor de krachten, die rond hem optreden of dit nu bepaalde stralen en hun werkingen zijn, waarvan u de laatste dagen een aardig voorbeeld hebt kunnen zien of dit entiteiten zijn, die ingrijpen, of het contacten worden met natuurgeesten of andere gootmachten en krachten op aarde hij zal altijd kunnen reageren vanuit het innerlijk. Elke beleving wordt dus een uitdrukking van een innerlijke totaliteit. Niet van het menselijke deel of van een bepaald geestelijk vlak, maar van het geheel van het ego. En daarin ook het niet-erkende deel ervan.

Dit is van buitengewoon groot belang voor u, omdat immers uw reactie zelfs uw instinctieve reactie, uw improvisaties in de komende tijd, wanneer u maar beheerst bent, alle een zelfopenbaring vormen en gelijktijdig een taakvervulling geven, die in overeenstemming is met de plaats van het ego in de totale cosmos.

Dat deze dingen voor sommigen moeilijk te begrijpen zijn, kan ik me wel voorstellen. Maar je kunt zelfs wanneer je erg beperkt bent in je uitzichten veel bereiken. Anders - en ik zou haast zeggen beter - ligt het nog, wanneer je overzicht hebt.

In de zelferkenning is het mogelijk om eigen fouten te aanvaarden en te zien. Hoe belangrijker je het ik ziet, hoe moeilijker het wordt om het ik te aanvaarden, zoals het is. Hoe meer het ik kan worden gezien als een deel in het grote geheel, hoe onbelangrijker de eigenschappen ervan worden. Belangrijk is slechts, dat in het geheel het ego zijn plaats inneemt en blijft innemen. Degeen, die overzicht heeft, zal dus in de eerste plaats de moties van de wereld niet persoonlijk belijden. Hij zal ze zien een uiting van een commune, van een totaliteit. Hij zal hierdoor beter begrijpen dan een ander, wat er op aarde gaande is. Hij zal ook heter inzien, welke rol hij daar zelf in heeft te spelen. Het resultaat is, dat door de vervulling van het werkelijke ik, die ook hier naar voren treedt, de mens geconfronteerd wordt met zichzelf, met zijn eigen mogelijkheden en eigenschappen. Er zullen veel reserves worden aangesproken. En voor sommigen, die daarbij misschien te veel verantwoordelijkheid willen dragen, te veel arbeid verrichten, kan dit een tijdelijke ineenstorting ten gevolge hebben. Maar in doorsnee zal men dit wel niet doen. Dan kun je dus zeggen; Er ontstaat innerlijk besef, waardoor niet alleen maar het huidige leven en bv. de eeuwigheid wordt overzien, maar waardoor begrip ontstaat voor de vorming van het ik. En deze vorming, is erg belangrijk, daar zoals u zult beseffen het ego deel is van een veel grotere evenwichtigheid (van een evenwichtige gemeenschap ergens) dan alleen de mensheid.

In de eerste plaats ben je natuurlijk verplicht om een evenwicht te handhaven op aarde rond je. Niet alleen met mensen, maar ook met dieren, met planten, met de voeding, met chemicaliën, met lucht en luchtverontreiniging en al wat er bij hoort. Maar je zult dit dus ook mentaal moeten doen. Een mentaal evenwicht houdt in een besef, een begrip voor het andere, zonder dat men daarbij tot een onderwaardering of een overwaardering komt.

Wie overzicht heeft bereikt dat nog al gemakkelijk. En dan ga je dus wederom juist reageren. Hierbij is het grote verschil met de voorgaande fase of groep, dat het ik zich dus volledig bewust is van het doel van eigen wezen. Doelbewust zijn in het leven en zó het groeien van innerlijke zekerheid is erg belangrijk.

In de esoterie zien we verder nog andere punten, die wijzen op de noodzaak van beheersing e.d. En wanneer u nu in uzelf wilt doordringen, dan zult u ontdekken, dat menselijk gezien bij een verdergaan in jezelf elke vraag, die beantwoord wordt, honderd nieuwe vragen oproept. En vooral wanneer je werkt aan jezelf en in jezelf, kan dat hinderlijk zijn. De mens, die elke vraag beantwoord wil hebben, komt tot stilstand. De mens, die zich van geen enkele vraag iets aantrekt, weet niet waarheen hij gaat.

Nu bestaat er een methode, waarbij je alle vragen uitsorteert. En alles, wat in je opkomt esoterisch en anderszins wordt dan gerubriceerd onder mysterie, datgene waarvan we aannemen, dat het uit God is, maar waarvan we geen definitie of werking kennen.

De verplichting, datgene waarvan wij de betekenis misschien niet begrijpen, maar in ons voelen als een noodzaak. (Een antwoord hierop kan dus alleen ten dele gegeven worden door beantwoording aan de noodzaak.)

Dan krijgen we de gevoelsvragen. Hierop is geen verstandelijk antwoord mogelijk. Of zo het gegeven kan worden is het voor het ik onbevredigend. Hier is een emotionele reactie en deze moet niet te nauwkeurig gedefinieerd worden. Zodra men haar verstandelijk omschrijft, pleegt zij te sterven.

De laatste reeks is die van de verstandelijke vragen. Bv. een begrip; Wat is God? Hierop zeggen wij; Verstandelijke vragen kunnen alleen beantwoord worden, voor zover zij direct met de eigen wereld in verband staan, gebaseerd zijn op eigen ervaring en eventueel kunnen worden aangevuld met geloofswaarden. Wanneer een vraag onder deze condities niet te beantwoorden is, is zij voor de innerlijke bewustwording voorlopig niet van belang.

Er is al meer gesproken over de graduele bewustwording. Die graduele bewustwording houdt dus in, dat je van kenbaar doel tot kenbaar doel streeft. Je probeert niet de hele bladzijde te lezen, maar je gaat van woord tot woord, desnoods van zin tot zin. Het heeft geen zin vooruit te lopen. Hierdoor gaat de samenhang teloor.

Dit heeft magisch enkele bijzonder eigenaardige betekenissen. Wanneer ik dus op de juiste wijze beantwoordt wat in mij aan vragen rijst en ook terzijde leg waarmee ik niet werken kan op dit moment, dan zal mijn eigen wezen hierdoor openstaan voor het hogere.

Het hogere is een algemene term, die verschillende sferen en zelfs bepaalde meesters en entiteiten kan omvatten. Het openstaan voor deze meesters, voor deze krachten, impliceert weer, dat je dus in jezelf een zekere mate van kracht verkrijgt, maar ook dat je leert die kracht op een bepaalde wijze te uiten.

De uiting van die kracht ofschoon voor iedereen wel enigszins verschillend kan dan vergeleken worden met een rite. Er is dan een vast beeld een soort schema waarbinnen de kracht tot uiting kan worden gebracht. Dit zou belangrijk kunnen zijn voor genezing, voor het gebruik van krachten voor andere doeleinden, voor het uitzenden van bepaalde trillingen en wat dies meer zij. Interessanter wordt het nog, wanneer we nu aannemen, dat een mens in een bepaalde sfeer reeds semi-bewust kan vertoeven. Vanaf dat ogenblik nl. heeft hij niet alleen beschikking over de kracht (en eventueel wat inspiratie). Hij heeft beschikking over de kennis. Deze kennis resulteert uiterlijk eerst in het doorzien van mensen. Het heeft iets weg van gedachtenlezen, ofschoon het eerder de emoties tot uitdrukking brengt dan de woordelijke gedachtenreacties natuurlijk. Hierdoor wordt de harmonie met de medemens veel zuiverder bepaald. Er is een juister begrip voor mogelijkheden van samenwerking en tegenstelling.

Eindresultaat hier een juiste keuze, waardoor de innerlijke kracht en innerlijke waarde gemakkelijk aan anderen kan worden overgedragen.

En dan is er ten laatste de mens, die zich - al is het incidenteel - van een bepaalde sfeer zodanig bewust is, dat hij een beeld daarvan aan de wereld kan terugbrengen. Bij deze mens bestaat de mogelijkheid zich te beroepen op de door hem erkende wetten of regels van die sfeer. En op aarde kan hij deze wetten doen prevaleren boven de normale wetten, die op aarde schijnen te gelden. De geestelijke wet is nl. een kracht, die de zuivere materiele kracht kan domineren. De bereikingsmogelijkheden zijn zeer vele.

Ik heb hier enkele aspecten. voor u willen belichten en wil nu overgaan tot het laatste deel van mijn bijdrage.

Zoals ik reeds gezegd heb, krijgen we dadelijk contact met een leraar, een meester. Dit contact moet u zien als gebaseerd op de christelijke achtergrond. Er is hier geen sprake van een vreemde geloofswaarde, er is sprake van uw normaal christelijk denken.

Maar dit denken wordt door deze meester tot uitdrukking gebracht op een wat andere wijze dan gebruikelijk is. Bij zijn leven was hij niet alleen erkend als leermeester en als asceet, maar ook als poeet. En als dichter heeft hij ook zeer veel schone dingen geschapen.

Zijn sfeer van werken is er een van harmonie. Hij tracht de begrippen van eenheid te wekken. Hij probeert de verbondenheid van de mens met alle dingen duidelijk te maken. En zijn innerlijke blijmoedigheid biedt daarbij vaak een zeer optimistisch beeld.

Onthoudt u wel, dat het door hem gegeven beeld het beeld van mogelijkheden is, niet van zekerheden. Maar dat de door hem gegeven stellingen een uitdrukking zijn van die innerlijke waarden, die men het Koninkrijk Gods pleegt te noemen.

De naam behoef ik u niet te zeggen. Die is van geen belang. Wel belangrijk is, dat deze entiteit na een langere tijd op aarde niet actief te zijn geweest, nu vanuit de geest sterk actief gaat worden en wel in het bijzonder voor bepaalde delen van Italië en Frankrijk. Maar de invloed van zijn wezen zal ongetwijfeld ook in uw eigen land kenbaar worden in de komende dagen.

Ik acht het dan ook een groot voorrecht, dat ik met mijn beperkte middelen en kennis een inleider mag zijn voor iemand, wiens wijsheid eigenlijk verder gaat dan het zuiver verstandelijke. Verwacht hier niet een zuiver verstandelijke mededeling, maar probeer u in te denken; een innerlijke Godserkenning, die tot uitdrukking wordt in een vorm, die imaginatie en voorstellingsvermogen inhoudt. Ik geef thans het woord. over aan deze gastspreker.

o-o-o-o-o-o-o

Dag, broeders en zusters.

In deze wereld van vandaag hebben de mensen machines geschapen, maar ze scheppen ze altijd voor zichzelf. Er is een verbreking gekomen van banden, die toch van buitengewoon groot belang zijn.

Wanneer een mens luistert naar een vogel, dan is het niet alleen de mens, die luistert naar de muziek, dan heeft de vogel iets te vertellen. Zijn mededeling ligt niet in zijn begrip, maar in zijn bestaan zelve. Hij is deel van een evolutie van een geheel, dat is voortgekomen uit de oneindigheid, waarin niet alleen de liefde Gods tot uitdrukking is gekomen, maar ook een totale scheppingswil. En de vogel vertelt dus met zijn zang iets, wat emotioneel in de mens gaat leven, wat gaat kloppen, wat vibreert en wat het hem mogelijk maakt, om dat wat de vogel in zich niet kan dragen als bewustzijn, om te zetten in een kracht van eigen denken.

Het is altijd zo gemakkelijk om dichterlijk te zijn. Wij kunnen liederen zingen over de zee en over de zon. Wij kunnen spreken over de fluisterende wouden, die hun geheimen ritselend vertellen aan degene, die hen kan verstaan. En wij kunnen spreken over de wateren, die in hun stilte en hun spiegeling, of in hun ruisen en soms driftig gaan, vertellen van eeuwen, van kringlopen, ja, van het leven zelf. Maar deze dingen zijn uitdrukkingen.

O, u kunt spreken en dan vindt iedereen dat mooi en men begrijpt het. Maar is het niet veel belangrijker, wanneer je een gedachte van goede wil kunt overbrengen aan een ander wezen of een ander mens?

In mijn leven heb ik het vaak geprobeerd. En ik heb het wel eens verkeerd begrepen ik heb het wel eens misverstaan. Ik heb een keer gemeend, dat ik een kerk moest bouwen met stenen. En ik heb niet eens begrepen, dat de ware kerk Gods gelegen is in de harten der mensen.

Wij zijn allemaal wel eens een keer dom. En onze dwaasheden, die we in onze eenvoud begaan, zijn helemaal geen schuld en geen ergernis. Zij komen eigenlijk voort uit onze spontaniteit. Zij brengen ons dichterbij een werkelijkheid, dichterbij God.

En, per slot van rekening, wat geeft het of we nu eens een clown zijn, of een dichter, of een staatsman, of wat anders. Belangrijk is toch wat wij mededelen, wat wij geven. En gegeven wordt er ook nu nog op uw wereld veel meer dan u denkt. Het geven van een gedachte, van een intentie het begrip, het meegevoel met een ander. En het zijn deze dingen, waaruit die grote werkelijkheid, die de kern van de schepping is, is opgebouwd.

Wij menen als mensen altijd eerst, dat we het allemaal precies moeten weten. We proberen uit te rekenen, hoe lang volgens de bijbel de aarde bestaat. Wij proberen met strenge woorden hernel en hel te definiëren en te determineren, totdat de ziel precies weet waar ze terecht zal komen. En dat is alles waan. Want we weten die dingen niet. En we hoeven ze ook niet te weten.

Maar wat wij moeten weten, dat is, wat op de achtergrond ligt. Een achtergrond, vrienden, waar ik.. ja, misschien met mijn eerste woorden het meest over heb gezegd; broeders en zusters. Of zo u wilt kinderen van een Vader.

Het is een eenvoudig woord en het komt in de predicaties voor. Maar die broeders, die zusters, zijn niet beperkt. Waarom zou de maan niet uw zuster zijn? En waarom zouden de wolken, vluchtig als ze bestaan, niet een verwantschap hebben met u? Alle dingen zijn doordeesemd door die ene kracht, die de aarde bezielt, Het is de entiteit, die u aarde noemt, misschien de reflex van een grote, goddelijke waarde. En wanneer die aarde leeft en ademt en siddert, dan leeft en ademt en siddert alles mee.

En wanneer de zon een ogenblik stopt en haar licht een ogenblik hikkend uitschiet, dan is de hele aarde beroerd en alle planeten. Dan verandert de melodie van de sferen. En dan klinkt er ineens een ander woord.

Er is geen mogelijkheid om jezelf te isoleren. Er is geen mogelijkheid om te zeggen; ik sta er buiten. Als er een dwaas een dwaasheid uithaalt, dan is dat ook uw dwaasheid. En wanneer een wijze een wijs besluit neemt en u kunt de wijsheid ervan begrijpen, dan is het uw besluit.

In de wereld menen de mensen altijd, dat ze het zelf moeten doen, en tot op zekere hoogte maar alleen tot op zekere hoogte is dat waar. Je moet nl. zelf vervullen wat noodzakelijk is. Daaraan kun je niet ontkomen. Je moet datgene, wat volgens jou juist is, uitleven en uitdragen. Dat moet je beleven. Daardoor is je betekenis in de wereld pas eigenlijk vastgelegd. Daardoor heb je deel aan die gemeenschap. Je kunt je niet helemaal eraan onttrekken, maar je kunt er toch ergens buiten blijven staan.

Ik herinner me een dag, dat ik over de bergen was gegaan en dat ik op een wei kwam. Gewoon zo'n bergweitje, met wat bloemen en wat gras. Ik was moe. En ik heb a.h.w. de bloemen gedankt, omdat ze bloeiden.

Dat klinkt als dwaasheid. Bloemen bloeien vanzelf, zeggen de mensen. Maar die bloem leeft toch. Er is in haar íets, dat die dankbaarheid moet kunnen begrijpen.

En toen ik tegen de bloemen glimlachte, toen glimlachte de hele wei terug. Het was, alsof die aarde begon te stralen. Ik voelde de vermoeidheid wegvallen. Mijn voeten waren wat ontveld, maar het was of ze genezen werden door de aanraking van het gras.

Toen ben ik erin gaan liggen en ik heb naar boven gekeken naar de wolken. En ik zag in de wolken eigenlijk de bloemen en de wei, precies hetzelfde. Het is of de wolken de bloemen zijn van de grote, blauwe hemelwei. Toen heb ik de wolken bedankt. En ze hebben me de zon bedekt, opdat ik een ogenblik in de schaduw kon rusten.

Dwaasheid? Ik geloof, dat wij om werkelijk wat te betekenen Gods dwazen moeten zijn. Gods dwazen. Want als we verstandig zijn en we begrijpen de verbondenheid en de eenheid niet, dan staan we overal buiten.

Als ik in mijzelf leef en streef. U zit hier in een. hoe heet het ook weer? O ja, een esoterisch magische kring nu ja, dan zal ik misschien wel erg overtuigd zijn. dat ik het goed weet. Maar in vele gevallen ben je niet wijzer dan die dokter, die voor alles en elke kwaal maar een middel weet koppen zetten. Hij brengt zijn patiënt ten dode, maar beroemt zich op zijn eigen wijsheid. Maar iemand, die weet wat de kwaal is, die het aanvoelt, zal misschien een kruid vinden of misschien alleen maar een woord. Hij zal misschien alleen het lijden van die ander aanvoelen. En hij zal iets gegeven hebben, iets positiefs. Als je esoterisch wilt streven, dan moet je die verbondenheid kennen.

Ach, het zijn van die oude beelden. Maar als je het dorp ziet als klippen tegen de rots gegroeid, als een nest van vogels, die soms uitvliegen naar de vlakke, en de zon brandt, dan dank je de bergen. Want ze zijn ons verwant en geven ons huisvesting en vrede. Dan dank je de zon, omdat zij met haar barheid het dorp maakt tot wat het is. En je dankt zelfs de armoede, omdat ze een dronk water en een bete broods zo kost baar kan maken.

Het zijn oude herinneringen. Maar kan ik u duidelijk maken, wat het betekent?

De mens eet brood. Maar als de mens één is met het brood, dan is dat niet alleen voedsel. Dan is het de rust van een golvend korenveld. Dan is het de arbeid van mensen. Dan is het ergens een hooglied van de schepping. En dan kan een bete broods meer waard zijn dan het beste gerecht.

En wanneer een mens een lied zingt, dan behoeft dat niet mooi te zijn. Maar als zijn lied spreekt van dankbaarheid, van vreugde, van vreugdige aanvaarding van het leven alleen al, denkt u dan niet dat er engelenkoren zijn, die meezingen? Dan antwoordt de hele natuur.

Ach, misschien spreek ik te eenvoudig. Men heeft mij vaak gezegd, dat ik te eenvoudig ben. Maar is het niet juist die eenvoud, die ons samenbrengt?

Ieder van ons heeft zijn eigen last te dragen. Daar kunnen we niets aan doen. Maar wat wij kunnen, dat is die last begrijpen. En het is het begrip van onze medemensen, dat het ons mogelijk maakt onze eigen last te dragen. Het is het begrip van de medemens voor ons veel meer dan zijn directe hulp zelfs dat het ons mogelijk maakt als mens waardig en vrolijk te leven, te midden van de diepste ellende desnoods. En dat is nu een eenheid, waarin de Vader, waarin God spreekt, waarin alle werelden en sferen samenvallen tot een lichtend geheel.

Het is gemakkelijk om tegen een mens te zeggen; Je staat nooit alleen. Maar je bent altijd ergens alleen.

Ik herinner me een vallei, waarin we samen waren met 1500. 1500 die met mij dezelfde weg wilden gaan, die dezelfde leefwijze wilden volgen. En ik ben nooit zo alleen geweest als toen.

Want ze waren gewichtig uit zichzelf. En als je gewichtig ben vanuit jezelf en wanneer je probeert als mens te denken en te regelen en niet kunt leven uit de totaliteit, dan heb je geen contact meer. Geloof me, dat de eiken, die er stonden en een paar olijfbomen, toen meer tot me hebben gezegd dan al de anderen.

Ik kan het u misschien niet duidelijk maken. Je moet het leven. Je moet het leven en het ruisen van de zee horen, eentonig en toch steeds veranderend. En je moet bemerken, hoe die zee je vertelt wat er is.

Je moet vreemde volkeren zien, krijgslieden en boeren en burgers en handelslieden je moet ze ontmoeten en je moet elk van hen zien in zijn eigen waarde. Je moet ze begrijpen. En je moet niets van ze eisen. Je moet geen gunsten van ze aannemen. Wie gunsten aanneemt, verkoopt zichzelf. Nee, je moet in het geven aan die anderen de broederschap vinden.

En met uw esoterie is het misschien duidelijker, wanneer ik het ze zeg; Zolang ik zelf streef of zolang ik gunsten verlang van anderen, ben ik arm. Maar wanneer ik geef en in mijn geven de totaliteit van het leven ervaar, dan geef ik niet alleen. Dan ben ik verwant met alles wat geeft. Met alle kracht, die geeft. Of het dan aartsengelen zijn en engelen, of dat het geesten zijn of het de grote Meesters zijn, die ons zijn voorgegaan, wij allen zijn dan een geheel.

We hebben wel eens gedacht dat het gek is om te zeggen, dat je iets kunt doen uit de naam van Jezus Christus en dat die Christus er is. Maar dat ligt aan de mens. Want wanneer je één bent met het goede, wat is meer gevend dan Jezus? Wat is meer een alomvattende liefde, een eenheid, dan de Christus? Als je daarmee één bent, dan is die Christus er. Dan is er geen uitzondering. Dan kun je wonderen doen.

En dan kun je spreken met alle dingen. Dan verstaan de hond en de kat, de wolf en de kippen je net zo goed als de bomen en de bloemen, het water en de bergen.

Het is die eenheid, waarin de mens groeien moet. Er is geen verband met een hiernamaals, zoals u dat ziet.

Ach, lieve mensen, we zijn allemaal van dezelfde soort. En ik heb mijn eigen dwaasheden begaan, waarom zou ik u de uwe kwalijk nemen, nietwaar? We zijn allemaal ergens een en hetzelfde.

Maar wanneer wij vanuit onszelven dus komen tot het begrip van verbonden zijn, dan staan we niet alleen. Wij geven, en waar wij tekort schieten, daar geeft het andere. Wij verstaan niet, maar het andere verstaat. En daardoor verstaan wij. Het is een verbondenheid, die alle dingen omvat.

En dan zie je de mensen van deze dagen. En dan voel ik me zó verwant met hen. Ik heb een dag gekend, dat ik meende, dat mijn rapier belangrijker was dan alle mensen. En ik heb moeten leren, dat het niet zo is.

De mensen van vandaag hebben geen rapier, ze hebben atoombommen en kanonnen. En ze hebben hun idee van macht en geweld, van geleide technische ontwikkeling. O, ik kan hen allemaal begrijpen.

Maar ze zijn eigenlijk maar speculanten als handelslieden, die van de ene stad naar de andere gaan en niet weten of de waar, die ze vervoeren, werkelijk iets waard is.

Wat je bent als mens met mensen, wat je bent als deel van God met God, als deel van de schepping met de schepping, dat is niet speculatief. Dat heb je. Maar hoe meer je probeert om jezelf ervan los te maken, hoe armer je bent.

Ik heb eens een monnik gezien (nu ja, monniken, ik heb ruzie gehad met monniken in mijn tijd, gelooft u dat.), een heel goede man overigens, en een heel goed prediker. En die reed dan door een bebost dal. En hij was voortdurend bezig met zijn gebeden, met zijn preken en met zichzelf. En God sprak tot hem uit de berg, uit de bossen, de dieren zeiden het tot hem, en het was overal tot in het zonlicht, dat tussen de bladeren door zinderde. Het was in de stilte van de middag, en in de komende koelte, die de avond aankondigt. En hij hoorde alleen zichzelf en was bezig met de mooie woorden, die hij wou zeggen.

En toen vond hij, dat ik geen eerbied voor hem had. Hij preekte in de kerk en ik ervóór. En hij sprak beter dan ik. Maar ik sprak, wat de mensen zijn en wat God is in de mensen. En Het is misschien trots, maar ik geloof dat ze mij verstaan hebben. Want ik heb geen preek overdacht. Maar ik had God gesproken en ik had de wereld gesproken.

De grote wijsheid van esoterie en van magie en van al die mooie begrippen, waarmee u zich zo voortdurend bezig kunt houden, die ligt in dat eenvoudige erkennen van eenheid.

De eenheid met God. Maar dan niet met de God ergens ver weg, maar met God in álle dingen. De eenheid niet alleen met de mooie dingen, maar met de ziekte, met de armoede, met de verblindheid en met de haat, zo goed als met de deugd en het hemels geweld. Eenheid.

Ik ben een brokje van de wereld. O, ik leef nu in een andere wereld, zoals dat heet. Maar ik ben een brokje van uw wereld. En ik zal het altijd blijven. Want wat u denkt, heb ik misschien gedacht. Wat u gevreesd hebt, heb ik misschien gevreesd, of ik heb de vrees erkend in anderen. En uw vreugde, heb ik ze niet allemaal geproefd? Ik ken ze. Daarom ben ik deel van. u en van uw wereld. En van iedereen. Daarom moeten we elkaar begrijpen.

Ach, u vindt me waarschijnlijk vervelend. Ze hebben al eens meer gezegd, dat ik niet gewichtig weet te spreken. Maar probeer het u voor te stellen; De zilveren vissen in het water luisteren naar de gedachten. De eeuwige Macht fluistert uit de bomen. En de dromen van de nacht komen in de dag. En de vis ondergáát en in zijn vreugde flitst hij door het water een flonkering en een danklicht tegelijk.

Als u dat kunt voelen en begrijpen. waarom dan niet een. stap verder gaan? Waarom afstand. Waarom verschil maken, zelfs tussen. onszelf en het hoogste?

Ik ben mijzelf. En als ik ga, gaat Jezus in mij. En het kruis, dat hij gedragen heeft, draag ik. En de kracht van de Vader, die in hem was, leeft in mij. Ik ben deel van hem. Hij is deel van mij. En God zelf, de Lichtende, die troont achter alle lichten aan de hemel, Hij die het sterrengewemel als Zijn speeltuig regeert, Hij is het die mede in mij leeft, mij leert en mijn vreugden deelt, en mij in smarten troost en zegt; Je recht van leven is het geven, omdat Ik jou gegeven heb. Het is je bestaan in en mét Mij, waaruit je werkelijkheid ontstaat.

O, ik heb het vroeger mooier gezegd en beter. Maar je moet spreken met de middelen die je hebt en met de mogelijkheden die je hebt.

U zit nu hier bij elkaar. Lr zijn er een paar bij, die nu niet zo erg gezond zijn. Nu moet u niet zeggen; Ik ga hen genezen. U moet zeggen; Ik wil hun pijn dragen. Ik wil hun onrust dragen. Als u dat kunt doen, eerlijk, oprecht, begrijpen wat de ander heeft en delen, dan bent u allebei genezen. Maar dan weet u allebei, wat het is om ziek te zijn.

En er zitten er een paar bij, die hebben wat problemen. Het leven loopt daar een klein beetje uit de hand zo nu en dan. O, dat overkomt ons allemaal. Je voelt het soms aan. En probeer dan te zien en te zeggen; Kijk, daar ben ik een stukje van. Daar hoor ik ook bij. En je zult zien, dat de ander zijn spoor weer vindt. Want het goede, dat in jou leeft, dat leeft in de ander. Maak het dan wakker.

Je kunt zo spreken over alle wetenschap. Maar als je nu dwaas bent en je weet niet veel, maar je begrijpt wat leeft wat de mens tot wat onderzoek aanzet, dan is zijn weten het jouwe. Maar ook jouw vreugde, jouw begrip, is het zijne. En je bent allebei sterk.

De kracht van leven, de kracht van bestaan, dat is het gevoel van eenheid. Niet een bepaald gedefinieerd gevoel, dat begrensd wordt. Maar het is eenvoudig proberen om de wereld in je op te nemen en jezelf aan de wereld te geven. Dat is; God in je dragen en jezelf aan God geven, maar dan ook durven putten uit die God.

Per slot van rekening, wanneer ik een dienaar ben van iemand, die mij een opdracht geeft en hij geeft mij zijn beurs mee, dan ben ik toch een dwaas, als ik niet uit die beurs betaal.

God geeft Zijn licht, geeft Zijn kracht. De eeuwigheid en het cosmisch geheim is uitgedrukt in je wezen. Je hebt een beurs meegekregen, die overvol is. Maar natuurlijk, je moet het niet verspillen. Dat doet een eerlijk dienaar niet. Maar als je het b.v. uitgeeft voor het doel van je Meester, dan ben jij het en je bent de Meester, Want je handelt in Zijn naam. Je bent Zijn wezen. Dat is geen trots.

Weet u, ik ben een warreling in de oneindigheid, die zich vormt uit een chaos. Ik ben een regendruppel uit de stortbui, die uit de wolken valt. Want ik ben de wolk niet en ik heb ze niet gemaakt. Ik ben een condens uit de oneindigheid. En daarom zijn namen zo onbelangrijk van wat ik geweest ben of wat ik worden zal. Want ik zal nogmaals wandelen op aarde, al duurt het nog eeuwen.

Maar die regen is ergens één met de wolk en met de oceaan en één met de rivieren, hij is één met de planten, die hij drinkt, hij is één met de mensen wier dorst hij lest, hij is één met alle dingen. En toch is het maar een klein druppeltje water,

U bent onbelangrijk. O, misschien zou u het graag anders willen zeggen. Maar geef het nu maar toe, u bent onbelangrijk. Met alles wat u denkt te weten en denkt te komen en met alles wat u gedaan hebt en wat u doet. Heus, u bent onbelangrijk. Als eenling heb je niets te betekenen, werkelijk niet. Je betekent wat, omdat je één bent in het geheel. Als ik de woorden zou kunnen vinden om de grootheid Gods te verkondigen, dan zou me dat niet meer waard maken. Maar als ik mensen zou kunnen vinden om te luisteren, die daardoor die glorie zouden ondergaan, dan zou ik de grootheid Gods zijn met hen samen.

En dat is nu eigenlijk het hele verhaal. Dat is de hele geschiedenis. O, ik weet wel, u had van mij misschien verwacht, dat ik als een deftig leermeester zou spreken. Maar waarom? Ik heb zelfs wel eens van een varkentje gegeten, dat gestolen was, met de beste bedoelingen. En.. ach, laten we daar niet over praten. Maar geloof me, ik heb zoveel dwaasheden begaan en zoveel van geleerd, dat ik het niet zou durven mezelf meester te noemen. Of om tot u te komen met de plechtigheid van leringen. Dat heeft toch geen zin.

Ik probeer tot u te komen zoals ik ben. Ergens net als u deel van dezelfde Kracht, deel van hetzelfde leven. En ik probeer u dat ene te zeggen, dat mij een vreugde is, opdat we samen blij kunnen zijn. Opdat we samen sterker kunnen zijn dan al die waanbeelden van de wereld.

Wij allen, - wij allen en alles samen - één. Wij kunnen het. Ik niet en u niet, maar samen. Het is de gemeenschap, waarin God is, die ons maakt tot iets, wat de moeite waard is.

En - dat is nu geen dwaasheid - als je iets voor jezelf wilt doen en vanuit jezelf, bereik je weinig. Maar als je het gevoel kunt vinden van een verbondenheid, die niet afhangt van bepaalde begripjes en daden (want wat maakt het nu verschil uit, of iemand op blote voeten loopt of met laarzen, als je elkaar verstaat?), als we de eenheid vinden, de kracht God, dat is het eeuwige Rijk, dat is de vreugde.

En die vreugde heb ik. En ik zou ze met u willen delen. Ik zou ze u willen overdragen. Opdat die vreugde, die ik ken met wat anderen, meer vreugde mag zijn, omdat het uw vreugde is.

Ik zou u die kracht, Gods kracht, die je soms zo in je voelt, die zou ik willen overdragen. Ik zou u bewust willen maken van die kracht. Want gezamenlijk zijn we sterk in het Goddelijke. Alléén zijn we geen cent waard.

Ik zou u willen zeggen wat werkelijkheid is van uw wereld. We kunnen over die wereld pessimistisch doen en we kunnen haar veroordelen en bekritisieren. En als ik dacht, dat er hypokrisie zat hier, nu op dit moment, dan zou ik het misschien doen. Want ik heb de wereld

altijd aangeklaagd. Niet met een verwerpen, naar met een constateren. Maar ik neem aan, dat u me begrijpen wilt.

Uw wereld is zo slecht niet. En de mensen zijn niet slecht. Misschien een beetje dwaas zo nu en dan. Maar dat zijn we allemaal. Als wij ons één willen voelen met die mensen, wanneer wij willen leven - niet alleen tussen de mensen - maar a.h.w. in het leven van de mensen, dan is de wereld mooi.

Dan kan er regen zijn en storm en kou, en dan zeggen ze; Wat is het een arme sukkelaar. Maar dan ben je gelukkig, dan ben je een vorst. Je bent één met allen.

En dan kan je zeggen; Maar er dreigen economische crises. Maar als je die eenheid met allen hebt, wat komt het er dan op aan of je wat meer of minder hebt.

En dan zeggen ze misschien; Ja, er zal een oorlog komen. Als ze het allemaal zeggen en ze vrezen ervoor, en misschien maken ze het waar. Maar voor óns zal het géén oorlog zijn, wanneer wij beseffen, dat er nooit vijanden zijn. Je hebt geen vijanden. Je hebt alleen vrienden, die je nog niet begrijpen en vrienden, die je wel begrijpen.

Het is het gevoel van saamhorigheid. En als je dat nu maar hebt, dan komt dat vanzelf. Die wereld is niet slecht. Die wereld gaat niet naar de hel. En die wereld vernietigt zichzelf niet. En de mensheid doet het niet. Die mensheid met al haar uiterlijke dwaasheid, met haar technocratieën en wat er bij hoort, die hele wereld, is uiteindelijk een goeie wereld. Het is een wereld, die nog steeds kan lachen. Het is een wereld, die nog altijd blij kan zijn en een vreugde kan geven. Het is een wereld, die achter de maskers, nog net is als vroeger.

Kijk dan naar die wereld. Kijk niet naar al die uiterlijkheden, want dan word je bang. Dan durf je niet meer te denken; Wij zijn broeders en zusters. En dan ben je bang om tegen een boom te zeggen; Wat ben je mooi! Wat ben ik dankbaar, dat je er bent. En dan zie je misschien in een vlieg alleen maar een lastig wezen, en dan begrijp je niet eens, dat het in zichzelf een schoonheid bezit.

Nee, je moet niet bang zijn, voor die wereld en haar uiterlijkheden. Begrijp ze. Probeer ze te begrijpen. Al uw innerlijke wijsheid en alle grote macht en als u dat wilt alle magie, alle gelatenheid met de geest, het is allemaal hetzelfde.

Weet u, ik ben een hele tijd een dwaas geweest en misschien ben ik het nog wel. Maar ik heb een ding gevonden; dat de rijkdom voor het oprapen ligt. Geld is geen rijkdom. Geld, dat is iets, dat je met moeite verwerft, om het met zorgen te dragen. Maar rijkdom, dat is het één-zijn, dat is de verbondenheid. Dat is de vreugde, die in alle dingen leeft. Een mens, die innerlijk blij is, heeft de rijkdom van Gods hemel. En een mens, die denkt alles te bezitten, maar de blijheid mist, heeft niets.

Ik zal u niet lang bezighouden. Ik zal u de essentie geven van wat ik de wijsheid noem. Wat voor mij de wijsheid is ergens.

Mens, durf alles te zien zonder vrees. Het meest verslindend monster, de meest fatale natuurkracht zal als je het begrijpt en aanvaardt strelen. De vulkaan zal je voorzichtig wegdragen in plaats van je te overstelpen met as en lava. En de wilde dieren, ze zullen je beschermen in plaats van je vijanden te zijn. Vrees niet. Begrijp de dingen.

En dan, de tweede wijsheid; Een vreugde innerlijk, gekend en gedeeld met een ander, is meer waard dan een koninkrijk. Een vreugde, in jezelf gekend, gedeeld met een ander, in het besef van de scheppende kracht, is de eeuwige zaligheid.

En dan een laatste wijsheid; Niet wat je verkrijgt of wat je je ontzegt is van belang, maar wat je bent. Wees eerlijk in alle dingen tegenover jezelf, en in je gevoelens tegenover al wat rond je is. Als je die eerlijkheid hebt, dan zul je beseffen wat het Koninkrijk Gods is.

Dat is nu alles, wat ik u kan vertellen aan esoterie. Het is weinig, want ik ben niet veel. En het is zo enorm veel, wanneer het van ons allemaal is.

Ik heb daarnet gezegd "broeders en zusters" en dat meen ik werkelijk. We zijn eigenlijk één en hetzelfde. Begrijp alsjeblieft, dat ik u niet wil léren, maar ik wil délen.

Probeer dadelijk eens blij te zijn en te lachen. En dan niet alleen, omdat het zo leuk is, maar omdat gezamenlijk blij zijn de levende kracht is. Dat is de zang van de engelen zelf.

En begin alsjeblieft niet te zeggen, dat dít dwaas is of dát niet goed, en dat dit verkeerd is en dat slecht. En dat het zus moet of zo moet. Maar probeer alles in jezelf goed te doen en deel het met anderen. Dan wordt het goede op de wereld geboren. Dan weet je wat het is om te leven. Dan ben je gelukkig.

Denk alsjeblieft niet, dat God ons heeft geschapen in een aards tranendal. Als er tranen op aarde zijn, dan scheppen we ze zelf. Want God heeft ons de lach gegeven, de glimlach. God heeft ons niet de strijdkreet gegeven. Hij heeft ons het lied gegeven. De zang, die soms naar boven komt. Laten we die dingen gebruiken.

De wereld, de hele wereld met al haar dwaasheid en haar schijn van ellende, is een rijke wereld. Het is uw wereld, het is Gods wereld. Het is zichtbaar en onzichtbaar tegelijk. Het is eeuwigheid, en het draaien van de dagen en de seizoenen, het is allemaal één. Wees dan blij.

Leef zoals je kunt. En deel je begrip met anderen. Probeer niet te uiten. Iemand begrijpen vraagt geen woorden. Het is je wezen dat uitstraalt en die anderen omvat, totdat je zegt; we zijn ergens één.

Als u dat kunt doen, dan hoeft ik niet veel te zeggen. Want zo wil ik met de mensen zijn, voor zover het mij mogelijk is in deze dagen. En zo wil ik proberen niet door anderen te spreken, want dat is dwaasheid, maar om één te zijn met anderen, opdat we gezamenlijk die waarheid kunnen geven. Opdat het geluk herboren wordt in uw wereld. Want de mens, die het geluk in zich draagt, draagt Gods wereld in zich. En wie de oneindigheid Gods in zich draagt, kent het Koninkrijk Gods, is tijdloos en kent een vreugde, die alle dingen te boven gaat.

Ik hoop, dat we een ogenblik elkaar begrepen hebben. En al moet ik het heel plechtig zeggen; "goeden avond allemaal" ik wil alleen maar dit zeggen; Woorden kunnen verklinken. Maar het begrip het begrip, dat ik ook voor U heb allemaal, met uw zwakheden en uw dwaasheden, die ik in mezelf erken dat is blijvend. Dat is onze kracht en onze vreugde. En daarom zeg ik alleen maar nederig; Moge God mij door u en in u kracht geven, om de vreugde weer bewust te wekken in allen, die daar recht op hebben.

We spreken elkaar misschien nog wel eens.

o-o-o-o-o-o-o

Ja, vrienden, dit is een voor u misschien wat eigenaardige situatie. Er zijn er onder u, die zeggen; Het is waar. En ze hebben een aangevoeld wat bedoeld werd. En dat is al heel veel. Er zijn anderen, die zeggen; Waarom zoveel woorden.

Geloof me, deze meester - want hij is een meester - spreekt niet met woorden. Als je het hem zelf zou vragen, dan zou hij zeggen; Ach ik sla op de luit van mijn ziel. En wat eruit komt, dat zijn nog maar de woorden, die anderen horen. Want zo is het.

En daarom zou ik zeggen; Als u de sfeer kunt pakken en kunt vasthouden, dan is er vanavond iets meer gebeurd dan alleen maar een esoterisch lesje, of een aardig praatje. Hier was iemand, die heel groot is, en die zichzelf a.h.w. aan ons heeft gegeven. Ik hoop, dat we allemaal in staat zullen zijn die gave te gebruiken. Het is een kostbaar iets.

En nu meen ik, dat de overgang van spanning voldoende is gereguleerd en geef ik uw medium vrij. We beëindigen hiermede deze bijeenkomst. Goedenavond.

Nummer 11.

Esoterisch magische Kring Juli 1966.

Wij hebben de volgende indeling; U krijgt eerst van mij een betoog. En daarna volgt een lezing van een van de leden van de Raad van de Broederschap. Ik weet niet wat het zal worden, maar ik ben er van overtuigd dat het zowel belangrijk als interessant zal zijn.

Mijn onderwerp is; Enkele achtergronden van het menselijk denken en het menselijke leven. Wij zoeken altijd de geheimen, de magie, het occulte, de innerlijke wereld. De meesten van ons realiseren zich niet, hoezeer deze wereld vervlochten is met de normaal menselijke wereld, en hoezeer eigenlijk alle dingen met elkaar verwant zijn.

Er zijn verschillende vormen van denken, waarin die verwantschap wel tot uitdrukking komt. Zo kennen wij in enkele denkwijzen de uitspraak; Gij zijt God. Waarmee wordt bedoeld; Gij zijt dus deel van hetzelfde Goddelijke, waarvan ik deel ben. Er is tussen ons geen verschil.

De mens echter kan dit over het algemeen niet aanvaarden, omdat hij in zich een gevoel heeft van onvoldaanheid en onvolledigheid. Wanneer hij vaststelt, dat er een compenserende Godheid is, dan is dat nog aanvaardbaar. Maar in de meeste systemen wordt een Godheid gesteld, die leidend is, die leidinggevend is en die de mens dus dient te gehoorzamen. Hier beginnen dan de grote vergissingen.

Wanneer ik denk als mens in de materie, dan is mijn denken bepaald door genetische eigenschappen, door het milieu, waarin ik ben opgegroeid, door de ervaringen die ik heb opgedaan. De taal, waarin ik mijn leven tot uitdrukking kan brengen, is dus een taal die mij gegeven wordt, niet een taal die ik mijzelf eigen maak en die ik zelf naar behoefte kan variëren en wijzigen. Ik ben gebonden aan een bepaald uitdrukkingsmiddel. En dat uitdrukkingsmiddel schuilt in mijzelf.

Wanneer ik dit uitdrukkingsmiddel niet op de juiste wijze hanteer, dan probeer ik een gemeenschappelijke noemer te vinden tussen de begrippen, die in mij leven en mijn ervaringen en die van anderen. Ik kom dan tot een uiterlijke wetmatigheid, een uiterlijke regel, die echter in wezen nimmer waar kan zijn. Want ik interpreteer immers anders dan die ander En wanneer wij dan elkander op grond van een schijnbaar gemeenschappelijk bezit aan geloof, aan regels, aan waarden, aan openbaringen gaan critiseren, dan zullen wij elkander beletten om onszelf te zijn. Wij verminken ons eigen vermogen om een innerlijke waarheid met de ons ter beschikking staande middelen voor onszelf tot uitdrukking te brengen.

In de esoterie is het natuurlijk heel gemakkelijk om te zeggen; je moet stijgen. Maar dit stijgen, vrienden, is tenslotte slechts een dieper doordringen in de werkelijkheid van je eigen wezen. Niet in God, maar in jezelf. De enige weg en band, die wij kennen tot het Goddelijke zijn wijzelf. Wij zijn de verbinding tussen de chaos en de troon. Wij zijn het, die in onszelf de waarden dragen, die wij in cosmos dienen te erkennen.

Willen wij komen tot een juiste aanvaarding van onze eigen persoonlijkheid, dan zullen wij allereerst moeten proberen ons eigen concept van het Zijnde (van God) op de juiste wijze uit te drukken. En dan stel ik;

God schept alle dingen. Indien er een God is, Die Al geschapen heeft, is er niets, dat zonder Hem bestaat. God brengt in Zijn Schepping zo leert men Zijn gedachten tot uitdrukking. Dan denkt God alles. Ook concentratiekampen. Ook demonen en duivels. Dan denkt God duister en licht. Er is geen daad, geen gedachte, geen verhouding tussen mensen, geesten of sferen, planeten of werelden mogelijk, tenzij God deze denkt. Laat dit even tot u doordringen.

Wanneer wij zoeken naar de magische mogelijkheid van ingrijpen, dan doen wij dat meestal omdat wij aannemen, dat er buiten ons regels bestaan. Regels die dan niet geopenbaard zijn, die niet algemeen bekend zijn, maar waarmee wij dan toch iets kunnen doen. Maar als God alles heeft vastgelegd, kunnen wij eigenlijk niet magie bedrijven. Het enige wat wij kunnen doen is; bewust werken met datgene wat wij zijn en datgene wat God in anderen manifesteert of dit ten dele ontkennen.

De esoterie is zelferkenning, de magie een erkenning van de relatie met de wereld rond je, niet op basis van stellingen of regels, maar op grond van een aanvaarding van de werkelijkheid ervan.

Wanneer je de mensen hoort spreken over God, dan lijkt het soms wel eens of die God een zeer eigenaardige dictator is.

Hij straft degenen die Hij liefheeft. Zou God soms een sadist zijn? Hij kiest degenen, die tot Zijn rijk komen, uit. Men gelooft in een uitverkiezing zonder meer. God is dus kennelijk onrechtvaardig. God heeft het kwade weliswaar geschapen en toegelaten, maar, Hij legt de mens de verantwoordelijkheid ervoor op. Is die God dan een beetje ontoerekenbaar?

Dit menselijk concept is niet aanvaardbaar, dat zult u begrijpen. En wanneer wij hier gezamenlijk eerlijk over deze zaak willen spreken en wij willen begrijpen, wat er zich in de wereld afspeelt, wat er zich in ons afspeelt, wat wij in wezen kunnen en niet kunnen, dan

zullen wij moeten beginnen met ons beeld van die God dus aan te passen aan de feiten. En daarom zeggen wij dan;

1. Aangezien niets kan bestaan zonder dat God het in Zichzelf mogelijk maakt, is de verantwoordelijkheid voor alle dingen in de eerste plaats bij God.
2. Daar God alle dingen in stand houdt, kan er geen sprake zijn van goed of kwaad. Er is slechts sprake van een persoonlijke verkiezing van het één boven het ander.
3. Aangezien God zich in elk wezen openbaart, is het totaal van de goddelijke kracht ook in elk wezen (en in elk voorwerp zelfs) aanwezig. Wanneer wij dit beseffen, zullen wij zien dat die kracht werkzaam is. Zodra wij de kracht als werkzaam beseffen, wordt zij in ons bewustzijn (en daarmee ook voor ons in onze wereld) een directe factor, die niet verstandelijk verklaarbaar is, maar die desalniettemin inhaerent is aan het wezen der dingen, een goddelijke origine.

Dan stellen wij verder; Daar niets maar dan ook niets zinloos geschapen kan zijn, tenzij onze God een dwaas is, zullen wij alle dingen die God geschapen heeft, moeten aanvaarden. Dit betekent niet, dat wij persoonlijk verplicht zijn met al die dingen gelijkelijk te werken. We hebben een eigen bestaan, we hebben een keuzemogelijkheid uit datgene, wat wij bewust en onbewust willen beleven. Maar wij mogen het nooit verwerpen. Absolute vrijheid is zowel voor de grote geestelijke bewustwording als voor het magisch bereiken ergens noodzakelijk.

Wanneer je kijkt naar een Boeddha, dan kom je tot de ontdekking dat hij zich vrij maakt van begeerte en angst. D.w.z. dat hij zich van de menselijke beperkingen vrijmaakt en zijn wezen beseft. Horen wij van de magiër, dan zien wij, dat hij zijn eigen werkelijkheid voor een ogenblik eenvoudig terzijde stelt en daarvoor het in hem levende (een persoonlijke werkelijkheid) via misschien algemeen geldende formules tot uiting brengt. Hij leeft in een andere wereld. En zodra je dit volledig doet, ontstaan krachten, die aan deze innerlijke wereld beantwoorden. En er kunnen geen nieuwe krachten ontstaan. Ze moeten dus voortvloeien uit datgene, wat in hem aanwezig is. Hier hebt u de essentie van hetgeen ik vanavond wil zeggen.

Het is heel eenvoudig om alles in te delen in mooie regels. We kunnen gaan spreken over de stralen, de krachten. Maar we geven daarmee hoogstens een bepaalde harmonie, een bepaalde geaardheid aan. We geven echter nooit het wezen weer. Als je van een auto zegt welke kleur hij heeft, heb je nog niet bepaald wat voor een auto het is. Wanneer je van een mens zegt tot welke straal hij behoort, heb je nog niet gezegd wat voor een mens het is. Dit moet u goed begrijpen.

De uiterlijkheden, de vorm, dat is datgene, wat voor ons de wereld kenbaar maakt. Het bepaalt onze voorkeur, onze afkeur, onze innerlijke vermogens, zoals wij die gebruiken. Maar dat wil niet zeggen, dat we daardoor meer of minder zijn dan een ander. Integendeel. Wij worden allen gedreven door dezelfde kracht. We hebben althans theoretisch allen dezelfde mogelijkheden.

Wie zijn mogelijkheden voor zich beperkt ziet, beperkt ook zijn mogelijkheden, voorzover het zijn ervaren werkelijkheid betreft. Wil je dus het maximum bereiken, dan moet je nimmer spreken over mogelijkheden of onmogelijkheden. Dan is het enige met de volheid van je persoonlijkheid je manifesteren in datgene, wat je bereiken wilt. Dan bestaan er geen regels, dan bestaat er niets anders dan het denkbeeld. En het denkbeeld is een product van ons eigen leven. Maar dat leven komt weer voort uit God, Die het in stand houdt.

Een gevaarlijke stelling misschien, maar ze is toch niet zo gevaarlijk of ze is bruikbaar. Gevaarlijk is ze n.l. omdat ze de menselijke denkbeelden van ordening aantast. Maar is die menselijke ordening zoals ze geschapen is, is het menselijk concept van weten zoals dit op het ogenblik wel bestaat, wel reëel? Een groot gedeelte van de wereld leeft in een waan. Niet alleen een waan van maya-begoochelingen, die wereldvormen opbouwt, maar vooral de waan van de interpretatie.

Een van mijn collega's, die ik hier gaarne citeer, zei eens; Een waan is het b.v. dat Nederland een welvaartsstaat is, terwijl gelijktijdig de staat bijna aan een surseance van betaling toe is. Hiermee geeft hij de tegenstelling aan tussen de uiterlijkheid en de feiten. De mens maakt de dingen mooier en belangrijker dan ze zijn, omdat hem dat zo uitkomt. En hij is dan teleurgesteld, omdat de waarden zelf niet beantwoorden aan hetgeen hij verwacht.

Een jongeman had veel gelezen over de eerste kus. Over de ontroering, over de hemel die daarbij zou opengaan. En toen hij voor de eerste maal een onhandige poging waagde, was zijn reacties; Is dat nu alles?

En dat is typisch de mens. De mens, die over de mogelijkheden van het leven zo ontzettend veel droomt, zich zo ontzettend veel verheeld, zich zo ontzettend veel voorstellingen maakt, die niet op feiten gebaseerd zijn, dat hij wanneer de werkelijkheid eenmaal komt teleurgesteld is en zegt; Is dit alles? En daarmee de werkelijke mogelijkheden en ook de werkelijke verdiensten, die in het Zijn voor hem bestaan, terzijde werpt,

Ik wil nu proberen om allereerst esoterisch de relatie met de werkelijkheid te definiëren. Ik zal daarna nog proberen dit vanuit magisch standpunt te doen.

Esoterisch; Op het ogenblik dat ik meen een bezitsrecht te hebben, hetzij op kennis, op goddelijke leiding en hulp of dat ik door mijn verdienste iets ben, dan zal ik door de eisen die ik stel de werkelijkheid (datgene wat ik ben) verloochenen.

Ik ben deel van het Goddelijke. Besef ik wat ik ben, dan behoef ik mij niet bezig te houden met het Koninkrijk Gods. Dat is ín mij. Besef ik echter niet wát ik ben, maar tel ik mijn verdiensten op, dan kom ik tot een eis, die niet aan de werkelijkheid van het goddelijk Zijn beantwoordt. Ik zal dus het koninkrijk Gods niet verwerven. Ik zal steeds teleurgesteld worden in mijn verwachtingen van hemelrijk, van uitverkiezing en al wat er bij hoort.

De juiste benadering is gebaseerd op jezelf. Ik ben mijzelf. Wanneer ik geloof aan God als deel van mijzelf en wanneer ik tracht die God te zien in alle anderen, zal mijn erkenning van de innerlijke God mij bewust maken van de God in alle dingen en zullen de uitingen van alle dingen in mij erkend worden door de God, die in mij leeft. Er is geen verschil van wereld of sfeer. Er is slechts een erkenning.

De absolute erkenning sluit niet een stoffelijk bestaan uit, of een geestelijk bestaan, maar ze sluit wel uit de persoonlijke beleving in tegenstelling tot de wereld, die voor de meeste menselijke bewustwordingsfase kenmerkend is. Ware esoterie is dus een gevoel van verbondenheid, dat niet rationeel kan worden uitgedrukt, maar dat met zich brengt de erkenning van het wezen der dingen.

Ik zal proberen u een voorbeeld te geven.

U hebt misschien wel eens gehoord van des idiots savants. Dat zijn de mensen, die eigenlijk idioot zijn behalve op een terrein. Ze zijn b.v. zeer goede wiskundigen of rekenaars. En wat zij uit het hoofd presteren is voor een normaal en redelijk denkend mens onmogelijk. Het is soms mogelijk - dat geef ik graag toe - om dergelijke berekeningen en wijze van berekenen te imiteren door een grote geheugen oefening en het van buiten leren van een groot aantal getalsverhoudingen. Maar een idiot savant doet dit niet. En hij kan toch de relaties zien. Ik meen dat er zelfs een geval is geweest, waarbij paarden in staat bleken zeer ingewikkelde berekeningen te volbrengen. En dat was heus niet getruceerd. Want je hebt dus geen menselijk verstand nodig om bepaalde relaties te zien.

Datzelfde zien wij bij bepaalde helderzienden. Of deze mensen helderziend zijn in de algemene opvatting van het woord is een vraag. Maar zij zien relaties, verhoudingen, mogelijkheden, waar iemand die daar verstandelijk mee probeert te werken niet aan toekomt. Je kunt het instinct noemen. Maar het is dan vreemd genoeg een instinct, dat juist functioneert tot het ogenblik, dat men probeert er een redelijke uitdrukking aan te geven, dat men een samenhang probeert te scheppen.

In de esoterie geldt precies hetzelfde. Wij zijn wat het goddelijke betreft eigenlijk ook halfidiote geleerden. We weten veel over God. Maar op het ogenblik, dat wij die God verstandelijk benaderen, ontvlucht Hij ons. Dan wordt Hij een probleem. In onszelf beseft wordt Hij een relatie, een verhouding.

Het zal u duidelijk zijn dat de esotericus dus in de eerste plaats zijn instinctief gevoel van eenheid nodig heeft en niet de bewuste redenering. Dat de esoterie nimmer kan worden gebouwd op stellingen of vaste verhoudingen, maar dat zij alleen kan worden uitgedrukt in innerlijke gevoelens van contact en verbondenheid.

En wanneer wij dit gezegd hebben, dan moeten wij trachten om ook iets te zeggen over de magie; Wanneer ik een bepaalde kracht niet als aanwezig beschouw of aan haar aanwezigheid twijfel, dan zijn er twee mogelijkheden. Ik kom onverwacht met die kracht in aanraking en zij betekent voor mij een schok, een schade. Ofwel, ik passeer haar zonder gebruik van haar te maken. Zij is voor mij dus werkelijk niet aanwezig.

Wanneer ik in mijzelf die gevoelsmatige band met God erken, wanneer ik niet redeneer vanuit een werkelijkheid, maar leef vanuit die innerlijke gevoelswereld, dan zijn mijn formuleringen natuurlijk niet meer samenhangend. Mijn daden hebben niet deze logische, op menselijk besepte consequenties gebouwde samenhang. Maar zij zijn gericht op het wezen van mijzelf en op het wezen der dingen. Zo bouw ik mij uit het erkende wezen der dingen a.h.w. een harmonie, een soort geestelijke machine. En deze geestelijke harmonie, optredend als een kracht maakt het mij mogelijk te bereiken wat anders onbereikbaar is.

De mens heeft altijd een rationalisatie bij de hand, dat weten we. Maar waarom moet ik in de magie rationaliseren? Is het werkelijk zo belangrijk dat ik weet, waarom op een bepaalde wijze wel en op een andere wijze niet geestelijk genezen kan worden door mij en waarom een ander het anders doet? Is niet het enig belangrijke of er sprake is van een werkelijke genezing of niet? Is het belangrijk of de geest, die ik oproep, nu de geest van Jansen is of de geest van Pietersen, wanneer de opdracht die ik aan die geest geef wordt uitgevoerd? Is het zelfs iets belangrijk, of Jansen of Pietersen een gedachtenbeeld van mij zal zijn of een werkelijkheid? De resultaten, de kenbare resultaten. zijn de basis, waarop je beseffen moogt. De beredenering is alleen een verklaring van de feiten. En die verklaring gaat juist aan vele krachten voorbij.

Daarom zou ik voor de magie de volgende regels mogen stellen;

1. In het besef van de kracht die in je woont moet je aanvaarden, dat je doel zonder meer bereikbaar is. Tracht niet te verklaren waarom.
2. Zoek deze kracht waarmee je bereiken wilt overal rond je. Omring je met alle waarden, voorwerpen of krachten, die daarmee harmonisch zijn, die ditzelfde tot uitdrukking brengen. In deze harmonie is het voldoende je doel te erkennen. De erkenning van het doel binnen de harmonie betekent het ingrijpen van de goddelijke krachten van deze harmonie en de vervulling van het doel, zover als dit binnen de harmonie mogelijk is. (misschien een beetje vervelend en ingewikkeld maar ik zou zeggen; het is bruikbaar.)

Waarom zouden wij allerhand vreemde dingen gaan doen? Waarom b.v. dansen? Toch is het dansen voor God een oude mode, die nog steeds bestaat. Waarom voortdurend bepaalde gebeden herhalen? Waarom incanteren? Of waarom mediteren over bepaalde ideeën of voorwerpen?

Het is eigenlijk eenvoudig genoeg. In ons is de verbinding met God aanwezig. Deze verbinding wordt over het algemeen verbroken door ons eigen bewustzijn, door de beredenering en de waan, die wij stellen tussen een goddelijke werkelijkheid en ons eigen bestaan. Wanneer wij bv. hetzij door uitputting, hetzij door een roes, hetzij door bepaalde vergiftigingsverschijnselen ons ontdoen van. de remmingen, die uit onze waan voortkomen, ontstaat een erkenning van onze werkelijkheid. De erkenning van die werkelijkheid is een contact met het Goddelijke. En daarbij is het helemaal niet belangrijk, of je dit nu doet. vasten en mediteren en nachten lang voor een altaar liggen in de kruishouding, of dat je mescaline gebruikt of misschien zelfs minimale dosis L.S.D. Dat maakt geen verschil uit.

De mens denkt dat het ligt in de methode. Maar de methode is niet belangrijk. Het resultaat is belangrijk. En het resultaat wordt belangrijker, naarmate de erkenning van je werkelijk ik en de erkenning van de goddelijke kracht groter wordt. Dat daarmee gelijktijdig veel wetten teloor gaan en dat dingen, die geen wet waren voor jou, ineens zwaar gaan tellen, is niet te voorkomen. Want de ontwikkelingsgang van de mens is - zoals u wel zult beseffen - niet beperkt tot één leven of het bestaan in één soort wereld.

Je hebt voor jezelf een aantal begrippen, die onaangenaam, onaanvaardbaar zijn. In de menselijke psyche zien wij dit als een onderdrukken van bepaalde erkenningen, zelfs een soort Oost-Indische doofheid of een selectieve blindheid. In de geest kennen wij precies hetzelfde.

Doordat wij deze dingen niet willen en niet kunnen aanvaarden zoals ze zijn, ontwijken we ze. Zij brengen ons in contact met het begrip verdienste en schuld, dat wij ook in verbinding met het Goddelijke voor onszelf nog moeten hanteren. Wij zijn nl. niet in staat om alles gelijktijdig

als waar te aanvaarden. Een onwaarheid kan binnen het Goddelijke niet bestaan. Daarom ontkennen wij voorlopig een deel van de goddelijke werkelijkheid, zoals ze in ons leeft.

Ga je van daaruit verder, dan blijkt dus dat op den duur een erkenning (deel na deel) mogelijk is en daarmee dus de meer volledige beleving van de goddelijke werkelijkheid, zoals zij in je bestaat. Maar dan strand je weer op het begrip tijd.

Tijd is magisch en esoterisch eigenlijk een niet bestaande factor. Zij is menselijk aanwezig. Ze kan worden beschouwd als - om de bekende definitie te geven - een voortdurende opeenvolging van momenten, waarbij elk moment het minimale tijdsdeel is, waarbinnen een ervaringsmogelijkheid voor de mens bestaat en waarbij de aaneensluiting van deze momenten zodanig is, dat voor de mens een continuïteit van ervaren mogelijk is. Dat is tijd. M.a.w. een bewustzijnskwestie. Een persoonlijke interpretatie. Een waarderingskwestie.

Wanneer het bewustzijn verandert, verandert de tijd. M.a.w. datgene, wat wij als tijd interpreteren, is ongetwijfeld een waarde, die eerder in ons is gelegen en die ongetwijfeld te maken heeft met de goddelijke kracht, zoals ze geopenbaard wordt in de natuur.

In de esoterie is de tijd onbelangrijk, omdat de innerlijke wereld niet afhankelijk is van de uiterlijke impuls, van het waarnemingsmoment, maar slechts van de opeenvolging van erkenningen, die in het ik mogelijk zijn. Die frequentie is aanmerkelijk veel groter. En wij kunnen aannemen, dat wanneer wij de snelheid van een zenuwsignaal stellen op 200 m. per sec, de snelheid van het denken, van de denkreactie op zichzelf, dicht ligt bij de 300.000 km. per sec. En dat is een groot verschil. Door het wegvallen van de waarnemingsnoodzaak krijgen wij dus reeds een dijning van tijd.

Indien wij in staat zijn het tijdsbesef (dus de normatieve begrenzing van ons bewustzijn) in onszelf terzijde te stellen, zullen wij zelfs lichamelijk van het maximum van onze mogelijkheden gebruik kunnen maken. En dat wil zeggen dat vergeleken bij het normale verloop der dingen, de tijds waarde dus praktisch oneindig wordt. We kunnen in één moment oneindig veel overzien. Aan de andere kant kunnen wij zolang stil blijven staan bij een ervaren, dat op aarde uren en misschien zelfs weken voorbijgaan.

Als de tijd ín onszelf niet werkzaam is en dat is dus weer een belangrijke conclusie dan zal het ook mogelijk moeten zijn om alles, wat op geestelijke werking en erkenningen en harmonie berust en niet op stoffelijke erkenning en reflex, eveneens in dit schijnbaar tijdloze te doen geschieden. De geestelijke processen kunnen zich binnen het ik afspelen in een zo hoog tempo, dat een tiende seconde voldoende is voor het volbrengen van een geestelijke taak, die als zij formeel wordt uitgevoerd of ritueel wordt uitgebeeld misschien tien dagen vergt.

U moet daarbij wederom rekening houden, met het feit, dat tijd voor een groot gedeelte iets is, wat voortkomt uit het menselijk besef. Er is geen innerlijke tijdslijm. Je kunt dus ín jezelf de oneindigheid beleven. Je kunt zoveel van de oneindigheid beleven in een kort moment, dat je daarin misschien 10 maal je eigen leven en dat van anderen, met jou harmonisch, kunt overzien. Het is niet alleen helderziendheid in tijd, het is het besef van het wezen der dingen.

Dit houdt ook in, dat wat wij zien als opeenvolgende momenten, in feite vaak parallelle momenten kunnen zijn. D.w.z. waarden, die gelijktijdig bestaan. En ook dit is de moeite waard om eens over na te denken. Want wanneer ik zondig en ik herstel mijn zonde, ik boet mijn schuld uit, dan is dit heel vaak niet een oorzaak en gevolg werking, die dus achter elkaar ligt, maar het is een compensatiewerking (wet van evenwicht), waarbij de waarden in feite naast elkaar liggen.

Wanneer ik dus verder ga, dan zou ik kunnen zeggen het herstellen van een evenwicht is niet zozeer de zaak van het uitboeten van een schuld of het opnemen van een verdienste, maar in vele gevallen het scheppen van een evenwicht tussen het voor mij in mijn bewustzijn positieve en het voor mij negatieve op een zodanige wijze, dat beide elkander opheffen en ik dus weer in staat ben om onbevangen en niet tevoren gericht mijn beseffen van wereld en God voort te zetten.

Er zijn onnoemelijk veel mogelijkheden, dat begrijpt u wel en ik kan ze hier niet alle aanstippen. Maar die menselijke psyche, die menselijke geest, dat menselijk verstand, bewustzijn en onderbewustzijn tezamen, zijn voor een groot gedeelte de grenzen van ons leven, die wijzelf opbouwen. Hoe meer wij deze grenzen baseren op de werkelijkheid, dus in

harmonie met al hetgeen werkelijk bestaat, hoe gemakkelijker wij ondanks de beperking van ons eigen wezen binnen het Goddelijke de totaliteit van het Goddelijke zullen kunnen aanvaarden en zelfs ervaren.

Hoe meer wij ons bezighouden met de illusie, met de waan, met de wet, met de beperking, hoe meer wij gericht zullen worden op onszelf en hoe kleiner de mogelijkheid om het Goddelijke te bereiken.

Er zijn dingen die de mens schiept. Het Oneindige schiep het Zijn. En in het Zijnde was de mens en hij schiep God. En God geschapen hebbende, voelde hij zich schuldig en hij schiep de duivel. En toen hij beiden geschapen had en zich een slachtoffer voelde van de krachten, die hij had voortgebracht, schiep hij zich een verlosser.

O ja, ik weet het, dat mag niet gezegd worden. Maar ik heb het hier niet over de feiten en niet over Jezus of over andere dingen, maar ik heb het hier over dat innerlijk leven van de mens. U hebt allemaal een bliksemafleidertje, een persoonlijke verlosser. Datgene, wat u zich ontzegt, terwijl het helemaal niet nodig is. Of datgene wat u voor een ander doet (u moest eens weten hoe die anderen soms lijden onder de manier, waarop u het doet.) Dat is uw verlosser. Dat is uw idee; Als ik dat maar volhoud, ben ik gered. Eegrijpt u?

En zo hebt u zichzelf een beeld gemaakt van God. U aanvaardt niet de werkelijkheid, dat het Zijnde een eeuwig pulserend iets is. U hebt behoefte aan een bepaald soort god. Aan een bepaalde vorm. En of u die nu Comte de St. Germain noemt of dat u het Jezus noemt of apostel of meester, het is een god die u schiept. U maakt daarvan God. U beperkt de zaak.

En wanneer u dus weet dat u schuldig bent, dan moet er iets zijn wat voor u, de duivel is. De een noemt het karma, de verklaring van alles waartegen hij zich niet wenst te verzetten, of waartegen hij zich niet kan verzetten en dat hij toch kwaad noemt. En de ander noemt het misschien werkelijk de duivel. Of hij zegt het is het noodlot. Hij noemt het de straf voor zijn zonde of de beproeving van God, die hem liefheeft. Dat is de duivel, die hij schiept.

Als wij de feiten bekijken, is het eigenlijk heel eenvoudig. Wanneer wij een gevormde en geformuleerde God nodig hebben, dan is dit, omdat wij zonder die God ons eigen bestaan niet kunnen aanvaarden. Omdat wij ergens in het bestaan falen,

Wanneer wij bang zijn voor het duister, voor een demon, voor een duivel, dan is dat niet omdat er een duivel kan bestaan maar dan is dat omdat wij in onszelf tekortkomingen voelen, die wij maar liever buiten onszelf stellen.

Wanneer wij zweren bij het alleenzaligmakend systeem, of de enige ware leer, dan doen wij dat niet. omdat die leer waar is, of omdat het systeem goed is. Maar dan doen wij dit om ons te onderscheiden van anderen en zo een waarde te vinden voor onszelf, die wij innerlijk weten te ontberen.

Natuurlijk, het is niet prettig als je die dingen zegt. Maar ze zijn waar.

En toch is God een werkelijkheid. Alleen is die God niet te definiëren. Die God is de totaliteit.

Ik kan tegen u zeggen; Hier, kijk naar mijn pink. Dat is God. En dat is waar. Zonder God zou dat niet bestaan.

En ik kan zeggen; Ik houd van lekker eten, dus is het Gods wil dat ik lekker zal eten. Dus is het lekker een van de geboden Gods. Dat kan ik doen. Alleen ik behoef het niet te doen, ik eet toch wel lekker zonder dat. Dat doet een ander ook, als hij de kans krijgt.

Maar als er nu iets is, wat een ander misschien verkeerd vindt of waar een ander geen zin in heeft, dan zeg ik; het is Gods gebod. En dan vergeet ik, dat wat voor mij waar is, voor een ander niet waar is.

Ik kan zeggen Eet meer slagroom, want dat is Gods wil. Omdat je van slagroom een beetje gezonder wordt, een beetje dikker. Maar het kan iemand zijn, die juist moet afvallen, die al te dik is. Voor hem is het de duivel. Het kan iemand zijn, die suikerziek is en de daarin aanwezige suiker niet verwerken kan. Die er ziek van wordt. Daarom is er geen vaste wet.

In de esoterie is alles te baseren op een vaste menselijke wet, al noem je die 1000 x door God gegeven, dus dwaas. In de menselijke samenleving kun je ze aanvaarden. Daar is niets aan te

doen. In de menselijke samenleving bestaan zoveel illusies, dat je ze niet eenvoudig, verwerpen kunt. Maar je moet beseffen dat het illusies zijn.

Maar voor jezelf is er geen wet. Elk systeem dat je gebruikt is alleen maar een hulpmiddel. Dat is geen waarheid, dat is alleen maar een uitdrukking geven aan iets, wat je anders misschien niet durft te beleven of te verklanken. Maar de waarheid is je beleven, je innerlijk weten.

Het gekke is, dat u als mens vooral - wanneer u nog niet geconfronteerd bent met de ouderdom - altijd denkt, dat u onsterfelijk bent. Een ander kan sterven, maar u niet. U voelt de waarheid van het onsterfelijk zijn aan, maar u wilt het interpreteren in het leven. En anderen gaan zich zozeer met de stof vereenzelvigen, dat ze denken dat de dood op elk punt staat te wachten. En dat is even dwaas. Begrijpt u wat ik bedoel?

Leven is een toestand. Zolang die gevoelswaarde van leven aanwezig is, is er een zeker bewustzijn, is er bestaan. Dat bestaan is onuitblusbaar.

Het is met magie precies hetzelfde. Magie is kolder en onzin. Maar dat is wetenschap ook. Dat is geloof ook. Het is een poging om iets weer te geven, wat ín de mens moet bestaan. En het is dus voor de mens de rationalisatie van zijn waarneming en van de feiten. Maar die is altijd onvolledig. Ze is altijd ergens eenzijdig. Maar we hebben ze nodig.

Doch wanneer wij werkelijk magie willen bedrijven, dan zullen wij dat moeten doen met onze innerlijke kracht. Dan zullen we eerst die innerlijke wereld, die harmonie met de wereld buiten ons, moeten erkennen. En dan kunnen wij verdergaan.

En dan kan er inderdaad worden gezegd; Wij allen zijn stralen van één en hetzelfde Licht. Wij allen zijn uitingen van één en dezelfde Kracht, gedachten van één en dezelfde Denken. En wij vervullen bewust of onbewust slechts datgene, wat in het geheel aanwezig is. Wij maken waar voor onszelf, wat reeds is. En daarom is dat voor ons niets onmogelijk buiten datgene, waarvan wij de onmogelijkheid zelf stellen.

Dat, vrienden, is een les die u misschien vervelend vindt en reeds meermalen hebt gehoord. Maar het is een les, die ik deze laatste bijeenkomst toch nog eens meende te mogen herhalen.

Wanneer wij niet in staat zijn deze onbepaalde Godheid te erkennen en onszelf te erkennen als daarmee verbonden, zonder dat wij daaraan een conditie verbinden, zullen wij nooit de innerlijke werkelijkheid vinden.

Wanneer wij niet bereid zijn de eenheid en de harmonie met alle krachten en alle mogelijkheden in onszelf te veronderstellen, zullen wij nooit het magisch resultaat kunnen verkrijgen, dat wij nastreven.

En wanneer wij niet beseffen dat alle woorden, die worden gesproken, slechts een poging zijn om het werkelijk gebied van de gedachte te begrenzen, maar er nimmer een weergave van zijn, dan zullen wij nooit kunnen doordringen in de essentie van hetgeen er gezegd wordt. Want veel wat je zegt, kan niet met woorden worden uitgedrukt. Dat was ook bij mij deze avond het geval.

Hiermee heb ik mijn onderwerp beëindigd en dank ik u voor uw aandacht.

o-o-o-o-o-o-o

Wanneer ik hier op deze bijeenkomst verschijn om het woord tot u te richten, zo hoop ik dat u dit wilt beschouwen als een prive-onderneming.

Wij zitten op het ogenblik bij onze Raad in de laatste fasen van overweging. Het is altijd moeilijk om een programma samen te stellen. En dan is het misschien wel een keer goed om je te distantiëren en eens met anderen te praten, desnoods over iets anders.

De kern van onze problemen wil ik u dan ook maar niet voorleggen. Dat zou ons te ver voeren en ons brengen op het terrein van stromingen in het menselijk bewustzijn en zelfs wereldpolitiek en economie. Zeer vermoeiende onderwerpen. Het lijkt mij beter, wanneer wij op deze avond gezamenlijk eens wat babbelen over de achtergrond van leven en werken, zoals wij dit doen.

Het zal u duidelijk zijn, dat er van een werkelijke rangorde eigenlijk nooit sprake kan zijn, Een rangorde is iets, dat voor de buitenstaander aanwezig is. Maar wanneer 5 specialisten

samenwerken, dan zal altijd degenen, die de beste specialist is, bij een betreffende operatie de leiding krijgen. Dat wil niet zeggen, dat de anderen binnen het kader van hun kundigheid ook niet wat zeggen. Het wil alleen zeggen, dat de leider dus altijd de meest geschikte persoon is. Zo is het eigenlijk niet alleen met onze Broederschap. Zo is het eigenlijk in de hele cosmos.

De verantwoordelijkheid die je op je laadt, wanneer je het eigen wezen en bewustzijn van een ander uitschakelt, is dan ook betrekkelijk groot. Een samenwerking, een wederkerige erkenning is noodzakelijk om tot resultaten te komen, onverschillig wat je doet. Zodra je gaat domineren en een ander dus aan je onderwerpt, ben je aansprakelijk voor al hetgeen je die ander laat doen.

En dat wil zeggen, dat de gevolgen ervan in die mens en door die mens (of in die geest en door die geest) voor jouw rekening komen. Maar ja, ik dwaal toch weer af in de richting van onze problemen en dat is niet mijn bedoeling.

De kern van ons streven en leven is natuurlijk God. God, zoals je Hem ziet, zoals je Hem beleeft. En een God zien en een God beleven is eigenlijk zeer persoonlijk.

Wanneer wij spreken over het Licht, dat met ons is en dat op ons neerdaalt, dan geven wij daarmee alleen al een innerlijke toestand aan, die voor een ieder verschillend kan zijn, maar waarin wij toch, een verbondenheid gevoelen, omdat ongeacht de verschillende ervaringen wij beseffen, dat de bron van de ervaring dezelfde is.

Het is vaak zeer moeilijk om je dit als mens voor te stellen. En wanneer een harmonie wordt uitgebreid vanuit die Gods-erkenning naar bepaalde entiteiten (als een aardgeest, een heer der wereld of een zonnegeest), dan klinkt dit voor een mens als ongelooflijk. Maar waarom eigenlijk?

Als je leeft dan moet dat leven toch een erkenning zijn van het bestaan. Op het ogenblik dat je dat bestaan gaat afwijzen of verwerpen, kom je niet verder. Je mag niet gaan redeneren vanuit het standpunt, dat sommige dingen nu eenmaal verwerpelijk zijn of onmogelijk. Je moet erkennen dat elk bestaand ding, elke bestaande mogelijkheid zin heeft, een eigen waarde bezit, een eigen kracht, een eigen harmonie. En dan moet jij in staat zijn daaruit die harmonie en dat geluk te putten.

Ik geef graag toe, dat dit erg moeilijk is, vooral in het begin. Maar je bent niet geschapen om te lijden, je bent geschapen voor de vreugde. De vreugde van het Goddelijke bestaat echter voor jou pas werkelijk, wanneer je dus niet de erkenning van die vreugde onderwerpt aan condities buiten jezelf. Niet wat een ánder doet, maar wat ík doe, niet wat een ánder is, maar wat ík ben moet de bron zijn van mijn vreugde.

Ik kan mijzelf niet verloochenen, ik ken mijzelf misschien niet veranderen. Dat is ook niet belangrijk. Maar dan moet ik eerst leren in mijzelf harmonisch te zijn, te aanvaarden wat ik ben en daarmee te werken. Doe ik dat, dan blijkt dat ik een zeker specialisme ontwikkel.

Elke mens heeft een eigen benadering van het bestaan. Elke geest precies hetzelfde, hoog of laag. Maar die benadering is gelijktijdig, de erkenning van een bepaald facet van God.

En daarmee is het de beheersing tot op zekere hoogte van velerlei sferen, de erkenning van velerlei mogelijkheden. Je kunt voorzien wat de wereld gaat doen in 1000 jaren, maar je kunt ook weten welke entiteiten nu nog onbewust dan ontplooid zullen zijn in b.v. een sfeer van gouden licht. Je kunt zien welke mens een keuze, een bepaalde keuze zal doen, wanneer hij staat voor de 7 poorten van incarnatie. Dat is geen wetenschap, maar dat is een vorm van harmonie. En dan, dit erkennen, dit aanvaarden en er gelukkig mee zijn, dat is eigenlijk het hele probleem.

We hebben nu maandenlang - en dat is werkelijk voor ons heel lang - vergaderd. We hebben gesproken, we hebben geprobeerd een inzicht te krijgen in de manier, waarop we de problemen op aarde kunnen opvangen. En nu denkt u misschien dat dit een zorg is. Neen. Op zichzelf is dat ook een vreugde. Het is een vreugde, omdat wij weten, dat wanneer de beslissing gevallen is, wanneer wij eenmaal hebben uitgemaakt dat er iets gebeuren gaat, dat we iets gaan doen dat het waar wordt. Er is geen afstand tussen beraad en daad voor ons. En daarom is dit alles een vreugde. Geen worsteling, maar een vreugde.

U leeft in een wereld, die nogal moeilijk is, waarin de mensen het erg moeilijk hebben. Een wereld, waarin lonen en prijzen in beweging zijn, zoals dat wordt uitgedrukt. Een wereld,

waarin de jonge mensen opstandig zijn tegen de ouderen en deze keer het eens gewelddadig laten zien al is dat vroeger ook geweest. Een wereld, waarin men staatkundig en godsdienstig in de war is. En de mensen zijn bang. De mensen zijn onevenwichtig. De mensen zoeken een houvast en ze vinden het niet meer. De mensen luisteren wel, maar ze verstaan niet meer.

Nu doe ik wat ik kan. En omdat ik daarmee mijzelf vervul, kan ik er toch nog gelukkig in zijn. Maar voor u, mijne vrienden, zal in die komende tijd toch wel bijzonder gelden, dat u het bij uzelf moet zoeken en niet ergens anders. Want zolang u vanuit uzelf de blijdschap kunt blijven behouden, en als u - wanneer het onvermijdelijke gebeurt - waarin ook nog weer een zekere vreugde, een zekere vrede kunt vinden en niet een verzet, dan komt u vanzelf boven het gebeuren te staan. Het gebeurt nog wel, maar je bent er niet bang voor. Het vindt plaats, maar het is niet meer een verwarring. Het is a.h.w. een te voren overzien van zetten als in een schaakpartij, waarbij je berekeningen misschien niet helemaal uitkomen, maar de uitdaging op zichzelf om het juiste antwoord te vinden een vreugde is, een verzinking. Dat, dat zoudt u moeten leren.

Want onder ons gezegd en gezwegen, de besluiten t.a.v. het volgende jaar (u hebt er misschien iets van gehoord) zijn nu niet direct - hoe moet ik het zeggen - geruststellend voor de mens, die aan uiterlijkheden hangt. Maar is de uiterlijkheid zo belangrijk?

Je kunt het misschien heel eenvoudig zeggen; Geluk in deze tijd bestaat uit het vermogen uit alles het beste te maken, steeds te volstaan met het minimum noodzakelijke en steeds bereid te zijn om dat minimum met anderen te delen. Dat is de kern van geluk voor deze tijd.

De wereld weet het nog niet, maar er zullen toch steeds meer mensen moeten ontwaken tot dit begrip. Hoe meer je te verliezen hebt, hoe erger je lijdt in het leven. Hoe meer je vast zit aan je eigen aanzien b.v., hoe moeilijker het wordt in het leven en hoe minder er tijd is voor de vreugde. En het is die vreugde, de blijdschap van het bestaan, die het meest noodzakelijk is.

Wanneer er zo dadelijk in die Vietnam-kwestie een ommekeer komt, zal het er een ogenblikje heel vervelend uitzien. Over een paar maandjes al. En ja, het staat nog niet helemaal vast wat we dan zullen doen. Dat we iets zullen doen, dat hebben we wel uitgemaakt. Maar het is hier n.l. de moeilijke kwestie van een ingrijpen in China, waarmee we dus in China zelf enorme problemen krijgen, die niet makkelijk op te lossen zijn. Of een ingrijpen in de U.S.A., waar een compensatie veel gemakkelijker te vinden is. Maar goed, dat terzijde.

Wanneer dat zo gebeurt, dan voelt u zich misschien bewogen door medelijden met al die arme mensen en dan verzet u zich tegen de onmenselijkheid. Ik wil niet zeggen dat u ongelijk hebt. Maar ik geloof dat het toch veel belangrijker is, dat je hier mens bent, dat je hier de blijheid kent. Blijheid ligt in het vermogen om te geven.

Een geest, die zoveel licht heeft dat ze dat licht kan geven aan een ander, vergroot haar eigen licht en haar eigen vreugde met al wat ze wegschenkt. Een mens, die weinig heeft misschien, maar die dat weinige kan delen met anderen, wordt daardoor vreugdiger. Een mens, die misschien niet veel wijsheid heeft, maar toch een handje kan toesteken als een ander hulp nodig heeft, is veel gelukkiger dan een wijze, die niet weet hoe hij zijn wijsheid moet overdragen aan anderen.

Het is het contact, het is de communicatie, die zo belangrijk is. En dat kunnen wij alleen krijgen, wanneer wij vanuit ons zelf gaan naar de wereld. Zodra we verwachten dat de wereld naar ons toekomt, zijn we ongelukkig, zijn we disharmonisch. Dan zal die complexe reeks van gebeurtenissen, die de komende drie jaren omvat, absoluut voor de mens een wanhoop, een ergernis en een angst inhouden. Wanneer hij vanuit zich naar de wereld gaat, dan ziet hij het goede ontstaan. Dan vindt hij een steeds grotere zekerheid in plaats van een verlies.

Dat zijn dingen, waar je natuurlijk over denkt. En dan lijkt het wel eens, of we onmenselijk zijn. Want menselijk lijden lijkt misschien niet zo belangrijk. Maar het meeste menselijke lijden komt voort uit de mens. Het is een essentieel deel a.h.w. van de beperkingen van het huidig menszijn. Dat kunnen wij niet wegnemen. Zouden we het teveel verzachten, de patiënt zou in verdoving ontslapen. De pijn is noodzakelijk, omdat alleen op die manier het levensproces, het bewustwordingsproces aan de gang blijft.

En misschien vraagt men, ons wel eens, waarom we dan niet meer mensen inwijden. Maar als je ingewijd wilt worden, dan vergeet je één ding. Een inwijding bestaat niet uit leren, maar uit begrijpen. En je kunt dus eigenlijk iemand pas inwijden, wanneer hij zichzelf ingewijd heeft, Dan kun je hem duidelijk maken dat hij niet alleen staat.

Dat zijn allemaal problemen. En wanneer ik dus vanuit die Raad en wat we daar dan doen, probeer terug te kijken naar u en uw eigen groep, dan vraag ik mij eigenlijk af; Mensen, hebben jullie wel vertrouwen? U bekijkt de zaak zo eigenaardig. Er zijn er hier een paar, die problemen hebben, die erg acuut zijn. Problemen, die zichzelf oplossen in een heel korte tijd. Nog 5 maanden en dan zijn er 3 van de dringende problemen die ik hier zie, volledig opgelost. En de 2 andere problemen zien er dan heel anders uit. Dus het is niet zo ontzettend dringend en zo erg als jullie denken. Het is niet zo hopeloos. Maar je moet eerst vertrouwen hebben.

De mensen hebben geen vertrouwen meer. Ze hebben geen vertrouwen in elkaar. Ze hebben geen vertrouwen in God. Ze hebben een beperkt vertrouwen in het onzichtbare, maar ook maar heel beperkt. Ze hebben geen vertrouwen in hun instanties, in hun regeringen. Ze hebben geen vertrouwen uiteindelijk in de wetenschap. Ze hebben nergens vertrouwen in. En ze vertrouwen zichzelf niet.

Maar als je nu niets vertrouwt, als je niet begrijpt dat je de zaak nooit kunt forceren, dat je nu eenmaal onder natuurlijke condities aardbeien niet tot rijpheid kunt brengen in januari (tenminste hier in Nederland), dan zul je altijd ongelukkig zijn. Dan zul je disharmonisch zijn. Dan zul je door je eigen levenshouding de moeilijkheden nog sterker op je laten afkomen.

En wanneer je meent, dat je met je eigen geestelijke rijkdom een bepaalde eis aan de wereld moogt stellen, ben je dan eigenlijk ook niet erg wantrouwend, zodat je meent te moeten eisen?

Besta gewoon eens. Besta in vertrouwen. Doe wat noodzakelijk is. Maar doe het nimmer omdat je eisen stelt, maar doorgewoont omdat het niet anders kan, omdat het zo is.

Vraag nooit iets van de ander of van het andere. Geef uit jezelf wat je bent. Dan zal het misschien nog wel eens een zeer moeilijk zijn, omdat een mens die absoluut geen eisen stelt haast niet bestaat. Maar je zult zien dat het leven een andere kleur krijgt.

De wisselende invloeden van de komende tijd brengen, natuurlijk heel wat oproer, heel wat uitbarstingen over 11/2 maand. Uitbarstingen in uw eigen omgeving, ruzies, verwijderingen, geschillen, teleurstellingen. Dit zit er allemaal in. En op de wereld zelfs het ontwikkelen van allerhand problemen, die dan misschien zo in het tweede kwartaal van 1967 pas tot uiting komen. Dat is allemaal heel gewoon.

Maar nu is de vraag alleen; Wat zullen de mensen nu doen? Als die problemen er nu zijn, blijf je dan zonder nu direct optimist te zijn en zonder de problemen weg te praten, toch vertrouwen dat het goed is, dat het zin heeft? Blijf je dan toch vertrouwen in jezelf en in de wereld? Blijf je dan toch vertrouwen, dat die medemens ergens toch ook het goede heeft? Als je dat kunt, zijn wij niet nodig. Dan is alles wat die Raad doet, overbodig. Dan kunnen we volstaan met onze vreugde met u te delen.

Het is juist dat de mensen het niet kunnen. Dat ze eigenlijk vol wantrouwen staan. Een wantrouwen dat zover gaat, dat je je wel eens afvraagt; Waarom praat men b.v. in deze wereld zo vaak over hoge meesters?

Jezus was een mens met de mensen. Zeker, hij was bewust God dat is waar. Maar hij was mens met de mensen. Hij was niet meer dan zij. Hij trad zelfs op als de dienaar van zijn eigen apostelen. U kunt het nalezen.

En wanneer een geest hoog is, dan is die geest hoog in zichzelf. Maar juist daardoor één met de anderen. Naar het hoge kun je niet opkijken, daar kun je alleen mee leven.

Er kan geen sterke man zijn, die de problemen van de wereld oplost. En er kan geen grote geest komen, die de geestelijke moeilijkheden wegbezemt. Er kan alleen een hoog bewustzijn bestaan, dat zich met de anderen wil delen op hun niveau.

U vindt misschien dat ik te veel praat. U had misschien van mij iets plechtigs verwacht. Maar is dit eigenlijk niet essentieel? Is dit niet het eerst belangrijke feit? De Broederschap staat niet

boven de mensheid, ook al heeft ze misschien mogelijkheden, die een gewoon mens niet heeft. Ze moet deel zijn met die mensheid, wil zij zin hebben van bestaan.

Alles wat boven ons ligt in de hoogste werelden, dat kan daarboven mooi en goed zijn, maar het heeft geen zin, tenzij het met zich de waarde van zijn eigen wereld tot het niveau van de mens afdaalt.

Eenheid, harmonie, dat is tenslotte elkaar erkennen op elkanders niveau. En dan bepalen; Is hier harmonie voor mij mogelijk of niet? En dan voor jezelf zeggen; Is hier voor mij vreugde?

Is er geen vreugde in, vraag je dan af; Wat moet ik doen om die vreugde terug te vinden? Want alleen mens, die gelukkig is, heeft contact met het hoge, met het goede. Een mens, die gelukkig is, heeft een zekere harmonie, waardoor hij misschien aan de harde werkelijkheid van de mens wat ontvreemd is, maar waardoor hij in zichzelf de werkelijkheid kent en beleeft. En dat is een werkelijkheid, die niet verandert.

Ik zal u niet lang meer bezighouden. Mijn speelkwartier is bijna voorbij en ik zal zo dadelijk weer mij moeten bezighouden met andere problemen. Maar toch, nu ik zo hier met u praat, ik zeg nogmaals; het is persoonlijk. Ik zit hier niet als lid van een groot genootschap of namens het genootschap. Ik zit hier als iemand, die probeert nog mens te zijn met de mensen.

Vrienden, wanneer wij bidden tot God, bidden wij dan eigenlijk wel werkelijk tot God? Want ik vind bidden een erg belangrijk ding. Kunnen wij nu werkelijk zeggen; God, je bent er? Of kunnen wij dat je zelfs weglaten en onszelf een ogenblik erkennen en zeggen. God is er. En als dan rond ons al het andere komt, de verwarde geest uit het duister, de aardgebundene, de mens in zijn zorgen, de niet goed georiënteerde mens, toch zeggen God is er. En uit die God erkennen. Dat is gebed.

Gebed is niet de bedelpartij of zelfs maar het dank je. Waar gebed is het besef God is er. God is er, hier zoals overal. Wij zijn hier niet alleen. GóD is er. En dan kunnen wij zo dadelijk praten over alles wat belangrijk is. Maar God is er.

Zodra je dit beseft, zodra je die kracht kent, dan wordt in je het weten wakker, dat noodzakelijk is. Dan wordt in je de kracht wakker, die nodig is. Dan wordt in je de verbondenheid kenbaar, die moet bestaan.

God is er. En dat zeg ik. Dat zeg ik, die aanwezig ben steeds weer, op bijeenkomsten, waar het licht uit de hoogste werelden kenbaar wordt. Ja, laat ik het toegeven, soms heb je de behoefte om het buiten je te kennen.

God is er. Zeker. Maar soms zou je die God eens willen beleven als iets anders, waaraan je je kunt overgeven. En dan beleef je GOD buiten jezelf. Maar als het dan voorbij is, dan voel je God in jezelf.

Uitstorting van kracht is schitterend. Het is een altijd gelijk mirakel, dat altijd nieuw is. Het is een wonder. Maar als het voorbij is, als de vertoning is afgelopen, dan begint de werkelijkheid pas. Dan is het licht in je. En dat is de echte Wessac, als ik het zo maar eens mag zeggen. Dat is de echte beleving.

Ik zou het u willen zeggen, maar ik weet niet of ik het eruit kan krijgen, of ik het duidelijk kan maken.

We hebben behoefte aan een God buiten ons en soms zien wij Zijn tekenen. We hebben misschien behoefte als mens aan de geest buiten ons en soms merken wij er wat van.

Maar de werkelijkheid ligt eerst in onszelf. En als we die werkelijkheid in onszelf hebben, dan wordt ze wel kenbaar. Maar dan is dat altijd alleen maar weer de stimulans voor die innerlijke erkenning.

En wat dat betreft hebt u dezelfde mogelijkheid, die ik heb. Dezelfde mogelijkheid, die wij allemaal hebben. Van de hoogste geest, die doolt aan de grens van een werkelijkheid, waarin alle dingen een zijn, tot het eenvoudigste wezen toe. Dat leeft in ons als mogelijkheid. En als wij die mogelijkheid waar maken, dan is onze taak en onze hiërarchie alleen maar een vorm, een taal, waarin we de innerlijke waarde uitdrukken.

Ik hoop, dat u daar eens over denken wilt. En dat u wilt proberen om die levende, werkelijke God, die ín je is, die God, die schepping waarvan je deel bent, om die niet alleen buiten je te zoeken, maar om ze te zijn.

Dat proberen wij te doen. Probeert ook u dat te doen. Want al spreek ik voor mijzelf, ik spreek uit ervaring; Dan wordt het mogelijk om de problemen werkelijk op te lossen. Dan wordt het mogelijk de waarheid te beseffen van vele dingen. En bovenal, dan vind je een weg, waarin het geluk niet de vijand is van de plicht, maar waarin de plicht het geluk en het geluk de plicht is. Waarin je plaats in de schepping, met al wat ze inhoudt, de vreugde is van het bestaan.

Meer kan ik op het ogenblik niet zeggen. Alleen nog een waarschuwing. Misschien denkt u; Ik begrijp nu waarom ze in die Raad zolang praten, wanneer het allemaal van die klets-kousen zijn. Maar dit was een ogenblik van ontspanning. Ik hoop, dat u er in gedeeld hebt. Goedenavond.

o-o-o-o-o-o-o

U heeft eigenlijk enigszins anders dan wij hadden verwacht kennis gemaakt met een van de grotere figuren van de Witte Broederschap. En ik hoop alleen, dat dit voor u toch ook weer verhelderend heeft gewerkt.

Wij zullen nu onze reeks bijeenkomsten van dit verenigingsjaar hiermee besluiten. Wij hopen dat u daarin voor uzelf iets hebt kunnen vinden, dat u innerlijk rust en inzicht in uzelf heeft gegeven.

Ik breng u in herinnering, dat we in een volgend jaar zullen moeten werken. (zoals dit ook vanavond enigszins is geschied) met lering, ook al zal die kost voor sommigen van u misschien wat hoog zijn, en na de pauze, wanneer beschikbaar; gastsprekers. Ik hoop dat voor degenen, onderu, die het volgend jaar ons contact wensen voort te zetten, ook op deze wijze een inzicht en een vergroting van innerlijke vrede bereikbaar is.

Hiermede, vrienden, is onze avond teneinde en dank ik u voor uw aandacht.